

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- *заменик тужιοца за ратне злочине Веселин Мрдак,*
- *сви оптужени,*
- *браниοци, адвокати Здравко Крстић, Игор Олујић, Војислав Вукотић, Миладин Живановић, Јасмина Живић, Бранко Лукић, Бранко Димић, Гордана Живановић, Слободан Живковић и Бранислава Фурјановић и*
- *сведок Иван Мујић.*

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

Претрес ЈЕ ЈАВАН.

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 9 часова и 43 минута.

Приступио је и пуномоћник оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

САСЛУШАЊЕ СВЕДОКА

СВЕДОК ИВАН МУЈИЋ

Адв. БРАНКО ДИМИЋ: Судија, извињавам се, с Вашим допуштењем, ја бих изашао након паузе или у 12 сати. Замењиваће ме адвокат Бранко Лукић. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Привуците сведоку једну столицу да седне. Можете да седнете. Добар дан, господине Мујићу.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваши лични подаци, од оца Павла, пензионер, адреса Ловас, улица Дол 2-а, место рођења Ловас, 1954. годиште, несродан са оптуженима.

Са личним подацима као на записнику из истраге од 12.09.2007. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете саслушани као сведок. Као сведок сте дужни истину да говорите. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на поједина питања, уколико бисте себе или неког свог блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. А пре него што кренете да дајете исказ, положићете заклетву, прочитавши тај текст испред Вас. Изволите.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан, говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато, нећу прећутати.

Опоменут, упозорен, а након полагања заклетве, изјављује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете да седнете, а згодније је и због микрофона, боље ћете се чути. Ви сте више пута давали изјаве пред разним судовима – први пут пред Окружним судом у Ријеци 23. априла 1993. године, други пут пред истражитељима Хашког тужилаштва 06. фебруара 2006. године, па онда пред Окружним судом у Вуковару пре тога сте дали, 16. октобра 2003. године и последњи пут пред истражним судијом овог суда, 12. септембра 2007. године. Испричаћете сада суду, у вези ових дешавања све што Вам је познато. Овде се води поступак против четрнаест лица због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва. Све што је Вама познато у вези напада, дешавања у месту Ловас, дешавања на минском пољу и у вези страдања, смртног страдања шездесет и девет лица у месту Ловас. Изволите.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ево, ја сам био 10.10. у јутарњим сатима у суседству у једној кући покојне Марике Цвитановић. Тамо смо били смештени ја, жена и деца и још из суседства суседи. Тамо је био један подрум, ту смо били као заклоњени и у јутарњим сатима, негде око пола осам, сада, почео је напад и замало се чула и пуцњава и тако да је то било јако пуно пуцњаве и да су фијукали меци. Е сада, ја сам покушавао

да изађем, да негде побегнем или нешто, међутим, то се пуцало, тако да једноставно сам одустао и остао сам ту са свима који су били у том подруму. И тај дан, цели дан се то пуцало и тако, није било више гранатирања, али је пуцало се. Још су телефони радили, па смо ми, овај, чули да пуно по селу, да пуно има мртвих. Цели дан тај ништа, нико долазио није, нити смо ми куда ишли ни целу ноћ. Чуло се где аута иду, овамо, тамо и тако.

Тек сутрадан, негде око подне, тако нешто је било, у суседној кући у дворишту, од Јелене Антоловић, неко је, чуло се где је неко ушао унутра и пуцано је из пиштоља, у зрак или шта ја знам и викали су, «газде, газде, има кога, има кога». Е онда смо ми видели да то неко тражи и онда смо ми промолили се из подрума и викали «ту смо». Затим је у двориште дошао Милан Радојчић и још један са њим у војној униформи. Обадвојица су били у војној униформи. Ми смо изашли, он је нас познао све и тако, кога све има и то и он је мени рекао да ставим белу траку на руку. Ја сам извадио марамицу и ставио сам, марамицу сам завезао око руке и рекао ми је да са овим капетаном, он је њега звао Црногорац, ја не знам му име, он је рекао да идем са њим да упалим комби. То је био бус један који је пренамењен за неки терет возити и тако. То је био од моје фирме «Угоститељство» из Вуковара које сам ја возио и које сам, које се затекло са мном ту у селу, тако. И ја сам упалио комби и тај капетан, видео сам да има и Радојчић, три звездице као капетан и тај човек исто има три звездице и ја и он смо сели у комби. Отишли смо пред задругу, пред машинску радиону. Ту сам видео пуно војске, пуно тих возила војних, пуно и цивила и не знам све кога није било и тих паравојних, било је и обучених у делове војне униформе и шта ја знам и тако и мени је заповеђено да са капетаном идем на економију, задружну економију изван села. И ми смо кренули.

Добро, сада колико је важно, путем ми је тај капетан рекао, «не дао ти Бог да неко запуца на нас, одмах би те убио»; мислим тако, тим речима. Ја кажем: «Шта ја сада ту могу, хоће пуцати» и тако, али ништа, ми смо ишли тамо и дошли смо на економију. Тамо је било неких војних возила, ја мислим да је било и тенкова и није било, нисам видео одмах војске. Међутим, када се отворило једно складиште, пуно је војске било ту. Онда сам видео да су то резервисти. И он је тамо заповедио да неки вод, да иде у бус. Па, ту је било једно двадесетак војника, јел, са особним наоружањем и они су поседали унутра и ми смо и капетан са мном и ми смо, овај, ишли доле у село, тако да сам први тај вод оставио ту у улици Дол, испред куће те Јелене Антоловић где су они рекли овим домаћинима, укућанима, да они не могу ту бити, да ће ту морати бити војска. Затим је ту дошао и један тенк ту код бунара, код Ђерма и ту је стајао и дошао је један камион. Онда смо ишли поново на економију по

друге, по други вод. Онда смо одвезли у Прерадовићеву улицу и тамо смо оставили њих и тамо сам, овај, видео једног сељана нашега, Љубана Крњајића који је имао «калашњиков» овако на себи и он је тога капетана Црногорца нешто звао на страну. Ја сам седео за воланом, нешто су они причали и тај капетан је дошао, сео. Он је рекао мени, каже, «а и ти си, бре, усташа и ти си ХДЗ-овац». Ја кажем, шта ја сада, мене је највише чудило шта да му кажем. Онда сам схватио да је тај Љубан ту нешто за мене рекао и шта ја знам. Додуше, ништа ми даље није тај капетан говорио, значи ишли смо још на економију по још један вод и одвезао сам код Јакова Пеулића пред кућу. То је био као улица Томислављева, по нашем жаргону, Жабари, тако. Ту сам оставио те људе и ту је био тенк већ један дошао који се сместио код њега у дворишту и један и други и још један вод сам одвезао у Млинску код млина. И онда сам морао тај бус одвести пред задругу, у задругу тамо у машинску радионицу и тамо је био Милан Радојчић и он је рекао да је он заповедник, командант како, територијалне одбране и да тај комби, да му дам кључеве, да тај комби остаје, прелази у власништво територијалне одбране. Ја сам њему дао кључеве и он је мени рекао да сутрадан ујугру у 8 сати се јавим на распоред за посао. И ја сам пешке отишао доле где смо били, у ту кућу где смо били смештени.

Ту смо преноћили и сутрадан сам морао доћи у 8 сати пред задругу и тамо је било нас неколицина Хрвата и они су сада тамо правили распоред ко ће ићи на посао, ту је био Радован Тепавац, он је из Вуковарске улице или сада како да кажем, онда је то била, како се звала улица пре, али није битно, садашња Вуковарска углавном, да, из Бежаније, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да добацујете, ја Вас молим.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је тамо правио распоред колико сам видео и то, за посао и све, али нама су заповедали да идемо, да идемо пред Месни уред. Е тамо смо дошли и када смо дошли, ту у центар, пред Месни уред, онда смо морали отићи у Месни уред унутра и свако на папирић да напише кога има код куће од укућана и тако, да они ваљда имају евиденцију ко је у селу. И ја сам написао да имам жену и двоје деце и тамо морао предати, ту су били Ђуро Продановић и Саво Клисурећ, сваки за својим столом. И то смо морали њима оставити и онда смо морали ићи прекопута у Дом културе. Е ту сам видео платон или приколицу, како да кажем сада и у тој приколици су била мртва тела. Значи то се скупило по селу дан, два пре, то је био 12.-ти, значи, 10.-ог који су убијени, они су скупљени на ту приколицу, набацани један преко другога и то је стајало ту. Није било трактора, него само та приколица и ту су ти мртви били набацани један преко другога. Ту смо

морали проћи крај тога и ишли смо у Дом културе. Ту сам видео Љубана Деветака, он је имао «калашњиков», имао је неки шешир са широким ободом, шта ја знам, сада оно детаље баш оно и ту је било мештана доста у том Дому културе и он је ту одржао говор. Рекао је оно, између осталог, ето, да је он сада Бог и батина ту, да је он директор задруге, да се не сме излазити из села, да се мора доћи по, да се мора имати пропусница, да се мора слушати, између осталих, шта ја знам, нисам све запамтио, углавном, није то дуго трајало и ми смо онда отишли ако је неко имао задужења, негде иде на распоред да ради, ишао је радити, а ако не, ишао је кући и тако.

17.10. смо овај, ја сам радио у млину. Распоред је био да идем у млин, да ће се неки мотор од комбаја довести у млин, да се покрене млин, да се меље пшеница и шта ја знам. Ту смо радили тај дан и шта ја знам колико је било, сада негде око подне, у току дана, углавном, је добовано. Ишао је Томислав Шелебај са, пратио га неки војник и он је добовао по селу и разглас да сви мушкарци од 18 до 55 година дођу у четири сата пред задругу горе, пред машинску радионицу. И шта сада, када смо ми, када се приближавало то, шта ћемо сада радити, ми смо отишли тамо. Дошли смо пред задругу, сада било је ту тамо нас доста. Нико ништа није знао какав је то састанак, шта је то. Углавном, како се приближавало четири сата, видели смо ми, где се са ове стране од цркве улице, видимо сада тамо иду људи ови наоружани војници, војници, то су ти били сви добровољци, шта ја знам, ти који су и они су, овај, некако све ближе нама, са ове стране од центра села исто, тако да смо некако, онда су ту извели и покојног Марка, Марка Филића «Гађу» и он је дошао, он је дошао из затвора некога са деком, онако исто сав некако збуњен и тако и ту смо ми били и наједанпут су они некако дошли ближе нама и наједанпут наредба да идемо у врсту по један према, према, овај, машинској радионици. То је прекопута цесте, према улазним вратима у то двориште од радионе. И ту смо морали формирати колону један по један и сада како смо ми улазили, тако су они нас убацивали једног по једнога и онда смо морали руке горе и онда су нас претраживали и дословно убацивали унутра, али све су нас ту убацили унутра и онда смо морали из трпезарије задружне донети клупе и тако смо донели клупе на то двориште. Е сада, ту су издвојили, ту је сада један држао говор. Ја сада немам то име и презиме, углавном, рекао је он да је тај и тај, од мајке Српкиње и оца Србина, шта ти ја знам, нешто је он ту причао. Сада, ја сам вероватно био заокупљен неким стварима да нисам оно све чуо најбоље, овај, и онда затим убрзо некако су они издвојили једног ко је неки, ко ради у пекари, ко ради овамо, ко ради онамо и издвојили су једно дванаест, тринаест људи. Видео сам да су то били браћа Брајковићи и шта ја знам, не знам, било је углавном једно

дванаест, тринаест људи и они су као њих извели ван. Овај Милко Кесер је скужио, он је онако искорачио и каже, «па и ја сам, ево», «марш», каже, «шта ти», ово, оно и једноставно, више нико није, овај, излазио.

Е сада, ту су нешто они причали, да ми видимо ко пуца ноћу, ко, ако ноћас нико не пуца, значи то сте ви пуцали, ако пуца, морате рећи ко пуца. Како, шта ја знам, приче, углавном, ја особно знам и видео сам, ти које сам ја распоређивао околу, изван села, то су били резервисти. То су већином били из Краљева, шта ја знам, из Ваљева, овамо, онамо, они су били резервисти и из њихових прича, шта ја знам, они су резервисти, а они су имали на сваком том пункту су ставили цигала, блокова, шта ја знам и ту су, они су сваку ноћ када је почело мрачак, они су сваку ноћ, они су до ујутру само пуцали, само пуцали. Ујутру, дословно си могао овај мести чауре, то је било брдо чаура. Није нико пуцао, него само они су пуцали, они су, шта су они радили, бојали се, шта, не знам ја, углавном, ја сам видео да то не води добре, јер ко ће ту пуцати. Нисам видео ко би могао то извана пуцати. И ту су, овај, нам наредили да седнемо, поседамо на те столице и то смо ми морали седети и овако смо седели и свако је морао руке метнути на кољена и овако један до другога, нисмо се смели ни вртети ни окретати и тако целу ноћ. Е сада, ту су они улазили, излазили. Ја сада не знам точно ко је све улазио и излазио, углавном, било је ту и домаћих и тих који су дошли. Ту вечер, па некога су издвојили па су мало, мало добио батина или нешто, углавном, ту вече су нас пописали, ишли су са једном књигом и батерија, од једног до другога и пописали име и презиме и адресу свакога понаособ и то су однели тамо унутра, а у току ноћи су некога тако тукли. Ја се сећам да је један тамо рекао «чији је «Фића» тај и тај, наранцасти», неки, шта ја знам. Онда се јавио покојни Никола Бадањак и рекао: «То је мој ауто». «Ао», каже, «матори, добро си га очувао, ово, оно», нешто, алнасер, шта ли, нешто, акумулатор, па, каже, «ми ћемо то сутра»; вамо, тамо, каже овај, «добро»: Да би, није прошло пет минута, ма ни толико, он је зашао околу, околу иза леђа му и почео га тући и човек је пао доље и јаукао и тако да, «где ти је син», ово, оно, шта, овако, онако почели и тако да, ето прошла је ноћ, а ми смо овако гледали, гледали окренути леђима машинској радионици, али смо гледали лицем у трпезарију и ту је био један трем од те куће и овај, они су ту поставили митраљезе и стражаре и пушке, они су били уперени у нас. Како се који мрдне, они ће пуцати. Тако је и било, неки овај, нека заповест. И овај, ујутру када се свануло, они су рекли да се можемо устати и ми смо устали и онда су пустили ако неко пуши да запали и ако неко мора ићи на WC, јер иза нас у машинској радионици су били WC-и и ту смо могли отићи обавити нужду и одмах се вратити и то, све под

пратњом и ту су долазили, ево и домаћи и ти и ти добровољци и ко зна ко је више, не знаш по униформи, ниси знао, углавном знам да то није била, није то била војска. То су били добровољци који су имали делове униформе тако да, једноставно, војска се зна да су униформирани. Они су били само изван села, стражу чували. Ту је био, ту је био унутра и Деветак и Милан Радојчић и Мићо Девчић ја мислим да је улазио и било их је доста ту и које сам знао. ,

Е онда су они донели ту теку, што су писали преко ноћи и на једну хоклицу су ставили и прозивали. Првога је прозвао Сабљака, Марка Сабљака и он је дигао се, «овамо». И како је он кренуо тако су ови салетели се и свако га је ударао ко где стигне и тако и онда када је стао, престало је. Па, његовог брата Ивицу, он је дечко био, човек био јаке грађе, био је пољопривредник и био је у кондицији и они су њега тукли тако да је човек пао доље, да се губио, да је спомињао трактор и ово, оно, једноставно страшно нешто. Онда су тамо редом прозвали Мату Ходака, па Милка Кесера, па Перу Бадањка, покојног Перу Бадањка су у врсти, ја сам негде био можда једно седми, осми који сам прозван, мање сам добио батина док сам ишао, али нас једно двадесетак је прозвано. Перо Бадањак је био једно други, трећи од мене. Њему су се два пута неки уносили у лице и питали га, ко ти је убио маму и тату. Он је свакоме рекао «четници». Био је онако, већ је ваљда пукао и убили су му маму и тату када су улазили у село и он је сваки пута добио батина, тако да једноставно, ја то не могу никада заборавити. Они су га тукли свим и свачим, то је дословно, кости су звониле, да сам се ја, једноставно, жежио. То је такав осећај да ја не могу, то је животињски било. Нас су прозвали, кажем ту и то је, неки по имену Никола, висок, онако је имао кратку косу, плаву и имао је џемпер један и мислим да је имао хлаче од војне униформе. Он је, он је, овај, више нама причао, ићи ћете брати грожђа, који погине, нема везе, а који стане на мину, где су пушкомитраљези са тенка неког, где је ово, где је оно, тако да, једноставно, једноставно на неки начин нас малтретирао. Ту је, ту је, овај, био и Петроније који је ходао са ножем, који је, ево, ја знам, видео сам, испред мене је дошао код Марина Мађаревића и питао га, «матори, имаш новац?». Каже он, «имам». И он је извадио новчаник и овако раствори, каже, «ево», каже, «колико ћеш ми дати», каже, «узмите колико хоћете»: А он њега ошамари, «нисам ја спао на твоје новце», вамо, тамо и он њега ухвати и изведе га ван, овај, на двориште. Ту га је тукао, ударао, нож му забоо у ногу. Човек је крварио, али ето, некако се, некако се држао добро и шта ја знам. То је било страшно. И онда су они водили унутра неке на разговор, уводили у трпезарију. Знам да су водили Берислава Филића, Марка Филића, тог «Гађу», покојног Луку Балића. Они су дословно, Марка Филића, он је човек, па 1928. годиште,

мислим да је он био, они су њега када су га извели ван, изнели ван, са трема су га бацали на двориште, да једноставно човека, није био за препознати. Покојног Луку Балића он када је изашао, он је овако му глава натекла. Он једноставно није био за препознати. Мучили су га и тукли тамо, само се чуло јаукање то. И ту су, ту су они још, кажем, узели, говорили су да новце, ко има новце да извади новце, тако да је покојни Златко Божић морао од нас свих који има новце, скупити новце све и предао Петронију. Петроније је ставио у кошуљу овако, овако кошуља се напунила. То је остало код њега, а он је ишао тако, по ове који нису прозвани. Код њих је тамо ишао и шта ја знам. Овога убоде ножем, онога удари, тако. Онда су ухватили Ђуку, покојног Лукетића и питали га, где му је брат. Његов брат Анте је живео у Сотину, суседном селу, али када се Сотин иселио, шта ја знам, он је остао ту код родитеља, код родитеља и код брата, јел. И онда су њега и сада један је звао, су са њим пратили га, ишли кући да он иде по брата. Замало, замало што су се вратили и дошао је Ђука и дошао је тај Анте и отац му Перо, значи отац и два сина. Они су њих ту увели унутра и вамо, тамо их малтретирали. Међутим, наједанпут су код улазних врата од машинске радионице, овако са стране, почели су, почели су их тући, њих тројицу и Ивана Видића. Иван Видић је мој кум и ја сам то гледао, пратио. То је и сви смо ми то видели, то је био, то је био један немогући доживљај. Они су њих пет, шест, они су тукли, један са палицом, други шакама, трећи са неким шипкама, неком шипком гвозденом. Петроније је ишао и само боо ножем. То је липтила крв, то је, били су падали, дизали се, то је страшно. Такав доживљај, мислим, то се не може избрисати никако. О они су, једноставно, и ондак је Петроније на ону хоклицу која је остала ту, где су имали ону теку, довео је покојног «Јоју» Туркача, Јосип Туркаљ. Он је био старији момак један, он је имао дугачку косу и он је њега ухватио за косу и са ножем тим га је хтео шишати и трзао и оно је липтила крв из главе и онда се ваљда неко сетио од ових других и отишао по брицу, покојног Адама Лукетића. Он је био сеоски брица, али је био у мировини и њега су довели и он је са оним ручним хтео да га шиша. Па то је проклизавало, то је било страшно. Човек је, човек је, не знам, био избежумљен и дурао је то све и онда су рекли да идемо, да идемо овај брати грожђе и шта ја знам и дошли су, видео сам у дну дворишта, уствари, да, још пре него што смо ишли, дошао је тај неки ниски, онако има неку црну траку овако и почео викати испред нас, «има ли који Херцеговац, има ли који Балија, има који жену Херцеговку». А већ је ја мислим тај Иван Цоњар, покојни, добијао батина. Он је онако, не мислећи, он је иступио, као његова жена Херцеговка. Онда су га почели тући, то је било страшно, то је звонило, звониле су кости како су га тукли са неким цевима, овај, комбајским, шта ја знам. Видео сам онда да

су дошли, дошли неки војници у дну иза капије. Значи из дворишта су дошли и испред капије са унутрашње стране, па не знам колико тачно је било, али је било доста њих који су били сви сада имају чизме војничке, имају униформе, имају оне комбинезоне који иду чак и на шлем, шлемове имали са петокракама, једнообразно наоружани били, сви имају калашњикове, сви су били једнообразно, мислим, као један, малтене чак ако не и висине сличне. Сада то ми сумњиво било и ушли су ту двојица Ловашчана, један Милан Рендулић, звани «Бува» и Илија Кресојевић. Они су били обучени у војне униформе, ја верујем да су они имали те као резервисти војне, можда су им дали или су своје обукли, не знам. Они су били обучени, «титовке» имају на главама и сваки је имао за раменом пушку, пушку. То су биле ове «М-48»; ја мислим, тако ето толико само да их ставе и ми смо морали, да, и пре тога, пре тога је дошао Петроније и иде овако према нама и крај мене је био Јосип Балић. Има више Јосипа Балића, али ја, Јосип Балић звани «Пекмезар», хајде сада, из улице Владимира Назора. Он је ту стајао и Петроније је дошао до њега. Ја сам претгнуо, али дошао је пред мене до њега и каже, овако му ставио руку, овако, каже, «скидај то»: И он је узео овако ланчић, скинуо и њему ставио у руку и овај њега ухватио за руку и извео га вани, тако да Јосип Балић није ишао на минско поље, извео га је вани из дворишта. Затим је сишао, сишао овај Љубан Деветак, дошао до Мигка Кесера. Мигко Кесер знам га добро, ми смо генерација, били смо колеге, он је био ожењен за Невенку Грковић, Српкињу, он је дошао, каже, «шта ти радиш ту» и ухватио Мигка Кесера за руку овако и извео га вани. Исто Мигко није ишао на минско поље. И онда су нама који смо били прозвани, заповеђено да станемо у врсту, у две врсте према излазу из дворишта. И ту је испред нас стао тај Милан Рендулић «Бува» и ту су се мували, шта ја знам ко је све. Видео сам ту Бошка Бођанца где је он, он је био имао одело обучено и видео сам где крвари, овај. И он мени каже: «Ива, како си?». Ја кажем: «Шта је било?», каже: «Петроније ме убоо». Ја сам, овај, оно шта ћу сада, ништа, само толико, ниси смео ни вртети ништа и они су заповедали да идемо вани. А пре тога, пре тога су извели ову четворицу, значи Видића, Перу Лукетића, Анту Лукетића и Ђуку, њих четворицу су извели вани. За њима је дословно био крвав траг и одвели их цестом, одвели, не знам. То је све липтелo из ципела крв. Они су јадни били, ма никако. Затим су нас, отворили капију и ми смо морали ићи вани. Значи, ишао је испред нас Милан тај Рендулић, «Бува» и ми смо за њим ишли по двојица који год смо били прозвани. И кренули смо цестом одмах десно према центру, па лево ишли доле према изласку из села. А ови су, ти који су нас пратили, ти што су били у шлемовима и тим, а било је ту и ових који су нас малтретирали и ти овај

добровољци који су исто ишли са њима овај и морали смо полако ићи, држати размак на једно метар свако од свакога.

Када смо дошли доле нисмо се смели окретати, ништа, када смо дошли доле на Дол, већ код ове ћуприје, где је сада један раван део цесте, они су нешто ту викали, «шта», каже, «побићемо вас ми ако они почну вама, тамо, хајде да се ви размакнете», тако да смо ми се морали размакнути, на рубове цесте, а они су ишли по средини, тако да су окренути према нама, једни према једној врсти, други према другој, тако да ако ко почне бежати, да га упуцају, да не морају они сами себе. Дошли смо до задње окуке, ту где је крај села. Ту је Бошко тај Бођанац био тако иза и он је, чуо се где је он тешко ходао и хропће, где тешко дише и он је, овај, на тој самој окуци рекао: «Ја више не могу». Ми се нисмо смели окретати, али сам чуо само, каже, један је рекао «сада ћу ти ја помоћи» и један кратки рафал и више се он није чуо. Дошли смо па на једно још можда педесет метара и ту смо скренули са главне цесте на то поље. Ту смо, е онда сам ја како сам скретао, видео где и они који нису били прозвани иду исто за нама, али на крају наше те колоне, био је Илија Кресојевић тако да је, малтене, он њих водио. Тако исто на исти начин као и нас. И ми смо сви ту зашли унутра и морали смо стати овако, леђима окренути према главној цести овако, према брду смо стајали. И они су нама рекли да станемо, да се ухватимо за руке и морали смо тако и ићи преко тог поља до краја тог поља. Ту су горе били ја мислим неки кукурузи, па виногради неки. И ми смо до тог ишли. Е онда када смо ту стали, они су нам рекли да идемо назад. Значи, идемо налево и онда се враћамо назад и станемо овако по ширини тог поља и гледамо према економији. Ту смо ми стајали и морали смо држати равнину и морали се држати за руке, а они су стајали на пристојној удаљености, лево и иза нас и горе биле су, биле су, овај, мало брдашца и тако да смо ми ту на некој удаљености стајали. Нисам видео точно којој, јер нисам се смео окретати. И заповеђено нам је да идемо према горе, држати равнину и да ногама као косимо, то је млада детелина била, тако, шта ја знам, које величине и ту смо ми морали тако ходати. И тако смо ишли. Нормално, видели смо када смо дошли, видели смо и ту смо стали, видели смо тамо мина, тамо мина, тамо мина, а повезано серијски, једна за другом. Ту смо ми стали. «Шта сте стали?». Тамо су неки викали «мине», ово, оно. «А, ту су» и замало је било, ја сам овако како сам стајао, нисам се смео вртети, али сам ја овако мало погледао. Ја сам видео, први је био до цесте Иван Краљевић. Ја сам видео чизме, овако њему ту над вратом и овако он је, њега је неко заскочио и одгурнуо и он је овако падао. Како је он падао, тако сам ја инстинктивно се одбочио и то је загрмело, то је пуцало, то је лупало, не знам више шта ни колико, углавном, ја сам пао назад потрбушке сам пао и ту сам остао и

одједанпут је затишје. Чула се, чула се нека галама, али чуо се неки ауто као неки теренац, шта ја знам шта је било, цип или не знам, нисам видео, али сам чуо где је неко изашао и «шта то радите», нешто је псовао тамо, «шта то раде са људима, шта», ово и оно, «шта то»; нешто. Наједанпут он «купите те људе и возите код доктора» или како је рекао, не знам, углавном, ту нека свађа, вамо, тамо, тај ауто оде и они су овај викали да којима ништа није, да се дигне. И ови су уморни којима ништа није било, Онда сам чуо само кроз, кроз, овај, онако где су неким рекли, «иди тамо два корака, иди десно», вамо, тамо, да су људи, они су њих наводили са удаљености, са пристојне удаљености су наводили њих неке који су морали разминирати те мине које су остале, «ово направи овако, ово онако», да су они морали разминирати. Значи, они су знали све где су поставили и крај мене је био, крај мене је био, овај, покојни Златко Божић. Он је доста кркљао и онако је тешко дисао и причао онако. Он мени каже; каже, «Ивице, да ли си ти добио», ја кажем, «јесам, а ти?», каже «јесам» и тако, замало, није дуго трајало, он је викнуо: «Уби ме да се не патим», онако тешко али је викнуо «уби ме да се не патим». Ја сам онако како сам лежао доле, ја сам онако мало видео чизме једне где пролазе и кратки рафал и више ушију и он је више се није чуо. Е сада ту смо ми, ја сам лежао, а ови су тамо разминиривали, јер је било тих више мина, мислим да је покојни Ђука Радочај, Перо Вулета и да су они и мислим, не знам, Славко, покојни Лукетић, да су они те мине разминиравали, да су они њима показивали шта треба, како треба и овај, ја сам онако у једном моменту, већ сам повукао овако, осетио сам ја где ми је топло доле. Ја сам повукао, рука је била сва крвава, мене је облио зној, час зима, час врућина, једноставно сам се чудно осећао и одједанпут сам пукао, сада ће ме мрцварити ту и како, шта ћу. Ја онако мало дигнем главу, рекох, уби ме да се не патим. Када ја погледам, а оно Милан Рендулић «Бува» у клечећем ставу и пушка овако на готовс. И нама се погледи сретну и он само окрене овако главу. Ја сам забио назад главу и шта, сада шта буде. И тако да сам ја тако остао лежећи. Замало, а они су већ онога који је што сам рекао срушио овога Краљевића, они су њега, већ су се сјатили око њега, они су њега већ одвели код доктора у амбуланту и где, шта ја знам. Он је добио негде по ногама. Он је, одвели су га код доктора и он је касније, не знам који, можда једанаест месец, не знам када, он је назад, он је био дошао из болнице у Ловас и шепао је. Ја не знам како се тај зове, али има, ја мислим да има име и презиме, неко зна, неко зна име и презиме. Он је тај човек дошао шепајући и зна се да је он тај који је тога Краљевића гурнуо на ту прву мину.

Ми смо, овај, онда су нам заповедали да ко, ко, овај, да покупе рањене, а ко није, ко може да га се извуче вани на цесту. Код мене је пришао овај Стјепан Пеулић и Драган Кризманић. Он ми је братић, они

су дошли код мене и они су мене ухватили овако под мишку и дигли ме и ми смо кренули као исто напред, па ћемо изаћи на цесту. Отишли смо пар корака и опет је нешто експлодирало и ми смо попадали. Драган је почео јаукати, «јој»; ово, оно, каже, «моје ноге». И на крају када је он видео, њему није ништа, то је од земље, од детонације, а видим да Стипа «Макса»; Стипа тај Пеулић, он стење. Видим ја стење он, видим његову ципелу, ципела се распала. Када видим, нема палца и све му је однешено, крв и тако, мислим, тако попадали, лежали доле и један од нас, не знам који је, ја кажем, моје је мишљење да је то Драган Кризманић је рекао, ми када смо ми попадали, тако и остали, он је рекао: «Ајмо ми почети бежати»; каже, «нека нас побију, боље, овако ће нас мрцваарити, па ће нас само патити и на крају ће нас убити»: А Јосип Антоловић он каже, њему Грга каже, «немој, можда још једанпут видим жену и децу»: И тако да некако се то одустало и тако да се изашло горе на цесту. Довукли смо се некако до цесте у канал преко цесте. Ту смо лежали и замало, замало је дошао камион, жути камион «Мерцедес» мислим да је то био, са овом цирадом и возио га је Милан Воркапић, Милан Воркапић звани «Трндо». Има више Милана Воркапића, овај је звани «Трндо». Знама га добро, мислим, заједно смо ишли у школу. Он је дошао, а камион је био власништво Јосипа Јовановића. Он је био приватни превозник али су њега у, да ли су га убили до тада или после тога, углавном, он је исто убијен, овај. Њему су узели камион и тако тај «Трндо» је возио. И онда су рекли да ми рањени да идемо у камион унутра. Тако ето, мени су помогли да идем горе и «Јоји»; покојном Туркаљу и нас је било ту четрнаест. А за нама и они су затворили камион, а за нама је ишао двојица тих, ми кажемо четника, али добровољаца, углавном, ишли су са аутом, са, то је била «Застава 124 или 128». То је било власништво Милка Кесера, а и он је био рањен и он је био у том камиону. Њих двојица су наоружани нас пратили, тај камион пратио и он је ишао у Товарник. И дошли смо до Товарника и ту се отворила задња страница и ту сам видео неки у белим мантилима, вамо, тамо, али нико ништа, само су донели један канистар, пет литара воде и метли су ту, затворили и каже, «вози у Шид». Нормално, ми смо то, ту воду попили за минут, то је, сви смо били сухи као и дошли смо у Шид и ту је тај камион онако на рикверц према главном улазу у тај, у ту амбуланту стао и сада, сада знам, али онда тај моменат нисам знао, није ми нико, нисмо били свесни, да је, да је Драган Сабљак, некако они нису пазили на ону страну, него су само гледали ову страну, како смо ми излазили, он је иза камиона ваљда измилио и нико није ништа и он је пошао и некуда отишао у град и он се спасио. Он је био ту крвав на кољену. Сада, да ли је он метак добио или је од нас, не знам, углавном ми смо дошли у чекаоницу од те амбуланте и ту су нам ова двојица који

су нас пратили, они су нам узели документа, мени особно и возачку и већином сви су имали неки документ и како су узели, онда су изули Манојла Филића и узели му чарапе марке неке, шта ја знам. Е сада док се то улазило у амбуланту и шта ја знам, ја када сам ишао у амбуланту, мени су помогли да уђем у амбуланту а унутра је већ био овај «Јоја», Јосип Туркаљ на столу и мене су обрађивали, ето само где је рана и мало крварење, ту су метнули фластере и овамо, тамо и шта да кажем, мислим, таква је ситуација била, али то је више доста било и вређање и овако, онако. Овај је каже, црко, овај, овако, онако, дај носите то, каже, њему нема помоћи, ово, оно и онда сам скужио да је Милан умро, овај Јосип да је тај ту на столу и ја сам, мене су ван извели и сада неко други је ушао унутра, а ова двојица што су нас пратили, они су донели једну канту воде и неку крпу и наредили су нам, «хајде», каже, «перите ту крв, шта ту», каже, «правите ово, оно»; тако да ја, чини ми се, да је Милко Кесер и не знам ко још, узели крпу и морали прати крв са тих плочица. И сада када је то све било готово, назад у камионе, камион тај и онда су ови унели и тог Јосипа и онда су му скинули весту што је имао и прекрили му главу и тако и они су кренули. Нас је кренуло из Ловаса четрнаест, а нас има тринаест. Мислим, оно, неко је остао, шта ја знам, ми смо мислили, шта ће сада са њим бити и онда су ови неки лупали у кабину да се стане и они су стали и негде тамо у центру Шида, шта ја знам где је већ било, и дошли, попели се горе и каже, «шта, мајку вам», па каже, «један фали, има нас тринаест», а они сада знају да су узели од нас тринаест документа, да има тринаест докумената. Он каже, они мисле да има нас тринаест. Он нас броји и каже, «ма има вас тринаест, шта, сада ћу вас, ово, оно» и ништа. Сада ми ћутимо и оно се затворила страница и ми, он вози и дошли смо у Ловас. Осетимо ми да идемо, ми не смемо вани кроз цираду гледати, али идемо у Ловас. Дошли смо у Ловас и идемо, идемо горе уз брдо и вамо, тамо, одједанпут отворе се врата, задња страница и видимо ми пред амбулантом, у Ловасу пред амбулантом у Гајевој улици. И тамо неки вичу, хајде тамо из околних кућа, донесите деке, донесите ово, донесите оно и пришао је доктор Качар камиону и он мене пита: «Ко је то», а био је Јосип прекривен. Ја кажем «Јоја». Он је овако дигао главу, овако и онда он мени каже «зар и «Јоја» а они су били добри, ту и близу су им, близу је била његова кућа амбуланте и били су добри, били су ловци и дружили се и све и он је онако видно потресен био, каже, «зар и «Јоја». И тако он је онда отишао у амбуланту и ми смо тамо су нам поставили те деке и шта ја знам шта је све било и ту смо ми у чекаоници сви лежали, а доктор Качар је указивао нам прву помоћ. Ја не могу лагати, али он нам је више помогао него ови из Шида. Он је човек ишао од једног до другог и све, поново превијао, ако боли, дао инекције, мислим оно, више нам саветовао, како, шта, ово,

оно, тако да, једноставно, и сада ту како је ноћ долазила и ноћ, то је било наједанпут пуцњава, около галама, вриска, то се пуцало, то је било страшно. Па онда смо скужили да су неки сада хтели напад да нас побију, да ово, да оно, не знам ја о чем се радило, углавном, ту ноћ је мени било јако лоше и сутра ујутру доктор је мени давао инекције и одвео ме у ординацију на посебан кревет и овамо, ја сам се већ био губио и он је ваљда договорио пред јутро и ујутру да мене, Станислава Франковића, Стјепана Пеулића и Златка Тому, да нас санитарским возилом одвезе у Шид или у Митровицу, не знам. Тако да је то санитарско возило дошло, ови су мене стрпали у возило и ови су дошли и ова тројица и ми смо дошли у Шид. У Шиду су мене ставили на инфузију и ту сам видео у униформи Опатовчане – Коларевића и, и, сада како се овај зове, углавном Опатовчани, исто један, њих двојицу у униформи сам видео и нормално било је, знамо се, ми смо малтене генерација. Они су старији од мене две године, али смо генерација, мислим, добри смо били пре и шта ја знам. Тај Коларевић је био чак и неки кондуктер и контролор у Чазми и шта ја знам. Али како сам ја њима главом, они су се окренули и отишли као да ме не познају, тако да сам видео да ту нема ништа. Онда су нас у једно мање возило санитарско одвезли у Сремску Митровицу. У Сремској Митровици сам примљен на хирургију горе и одмах су око мене стрчали и тај дан сам био опериран. И када сам, када сам, овај, се пробудио, био сам у шок соби и ето. Ту сам био неколико дана, а онда су ме пребацили у нормалну собу и ту ми је, оперирао ме је и водио бригу о мени доктор Немања Љубишић. Ево ја, мислим, био је, мислим професионални и добро је обавио посао, добро ме је оперирао и ето, остао сам жив и ту сам видео у соби да је био и Златко Тома који је исто био избоден у тој соби. Тако, ту су били људи рањеници са ове српске стране и тако да сам ту се лечио до 01.12. Е онда су ми после нашли гелер у плућима. Био сам под температуром и све то. Онда ми, једанпут ми је био доктор Качар у посети. Био је на кратко, нешто мало тако, наишао и питао ме, како, шта, вамо, гамо, онако и он је отишао. Доктор Љубишић ме је када су ми нашли гелер у плућима, када сам добио температуру, онда се он мени извињавао што није видео када ме је оперирао, вамо, тамо, али добро, ајде, онда су ми метли дрен и тако се то некако залечило. Међутим, пред крај једанаестог месеца, он је дошао када, дође у обилазак поподне, он дође код мене, па онако ми каже, чујте, каже, да ли Ви имате кога, јел, ја кажем, :»докторе, имам, имам жену и децу, имам у Ловасу»: Па, каже, «видим да нико не долази»: Кажем, «докторе, не знам јесу живи, они су у паклу тамо, ја не знам за њих ништа, не знам ништа, да ли они могу доћи, како могу доћи, ништа не знам». А он каже, «ето», каже, «ја ћу Вам ако икако будем Вам могао помоћи», али каже, «имам велики притисак, да Ви морате вани» и

шта ја знам «шта ће бити са Вама». Али сам заборавио још, у међувремену је био и Међународни црвени криж овај код мене и име и презиме и све и питао ме је како се поступа са мном. Ја сам њима рекао, «коректно» и тако и они су пописали и више никада их нисам видео. Тако да је доктор Љубишић, он је мени говорио, каже, «ја бих Вам хтео помоћи, ја бих Вам помогао», каже, «али на мене се врши притисак да Ви морате ван, бојим се», каже, «одвешће Вас негде па ће Вас, нећете моћи издржати»; каже, «тортуру или нешто» и ми смо, овај, он је говорио са неком својом пријатељицом или шта ја знам, која је радила у Старом Сланкамену, да мене тамо спреми једно време, па ће онда видети шта ће. И тако ја мислим, 01. или 02.12., не знам точно када, дошло је да морам ићи и мене и још два рањеника су одвели у Стари Сланкамен. Стеван Симић, он је био рањеник из Мирковаца, он је исто тамо ишао са мном и Иван Рус, Иван Русин. И он је био рањен тамо на Ори када су ЈНА бомбардирани «своје», они нису хтели ићи на Вуковар, па су тамо на оној Ори, на оној радној акцији, тамо су они се мували, па су ови авиони њих бомбардовали и било је пуно рањених и мртвих и он је био без ноге остао. Њега, Симића и мене су одвезли са санитетом у Стари Сланкамен. Сада кажем, 01.ог или 02.-ог, чини ми се 01.-ог, да је, не знам и отишли смо у Стари Сланкамен и тамо су нас примили, мене су одвели у једну собу. Ја сам ушао ту, то је било негде предвече, тако можда, не знам колико сати. Ја сам ту ушао у собу и двојица су била ту пацијената, мислим, не знам који су, углавном сам после, после чуо сам да је један био, ја мислим, из Бршадина а онај други не знам одакле, углавном, они су када сам ја дошао, они су убрзо отишли, изашли и ја их више нисам ни видео, нити су они ту целу ноћ били, нити су спавали, ништа. Углавном, сестра је дошла и она је мени рекла, ево вечера је и она је мени донела тамо неки, неку вечеру и тако. Ја сам ту нешто мало почео и појави се неко на вратима. Кажем, видим, на штакама неко, ко је, када оно дође Жељко Крњајић. Он је био на штакама и онако дошао на врата и дошао, «а», каже, «то си ти», каже, «да ти је брат, одмах бих га убио, а с тобом ћу видети шта ћу». А; шта ћу ја сада рећи, ја сам седео и шта ћу јадан, имао сам шездесет кила у себи. И овај, он тако сео на онај други кревет, онако и каже, «видећу ја», каже, «шта ћу са тобом», каже, «али види Дунав колики је», каже, «ако твој бивши пријатељ, а мој кум «Шиљо» Воркапић, ако он каже да ти глава остане, остаће, а, ако не, види Дунава», каже, «пливаћеш»: Шта ћу ја, ја сам, немам шта рећи, јел, али каже, «убио сам ја и преко двеста усташа и то», каже, «а и Мату Сабљака сам ја убио у станици милиције у Товарнику», јер једанпут је рекао у гостиони да ћу се ја селити из Ловаса зато што сам Србин. Ја сам остао, занемео, ја немам појма, мислим, ни ко је шта коме рекао, ни шта, како, углавном, он је тако мало, да сада испадне неки велики и тако и

каже, «а видећемо», каже, «и ти си, и ти си био у ХДЗ-у», ово, оно, «и ти си држао страже» и тако. И добро, сада, није он ту дуго био и отишао. И ту сам сада сео, ја сам, шта ћу, сестра дошла, шта треба, вамо, тамо, ево ту Вам је кревет и ја сам ту легао, заспао, шта ја знам, уствари заспао. Ту сам био лежао и ујутру рано дошла сестра једна и каже: «Ви идете у другу собу»: Добро и они мене одведу у једну собу. То је, како да кажем, после сам ја скужио да је то као нека чајна кухиња била, јер то је била онако ужа, дужа просторија и горе су били висећи елементи, а овамо је био прозор велики на паркиралиште испред те установе, поглед је овамо десно био је Дунав и они су ту донели један кревет и метли кревет и још један су онда после ставили и ту је један дечко дошао у колицима, у колицима је он ишао, возао се он са колицима тим и као њему ту да он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мујићу, ја се извињавам, али ја морам да Вас прекинем, да неке битније ствари овде, па ако стигнемо причаћете и тај део докле сте стали, јер тај део нам нешто није предмет оптужнице, сада је ово децембар месец. Овде је углавном октобар и новембар месец. Реците ми, од тог првог дана па надаље, ко је представљао власт у месту Ловас?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, Љубан Деветак је био све и сва. Ми смо сви то и сви ти, понашања и све тога, све се око њега вртело и ту сам видео да је, да су Владу овог Сомборца, наводно, поставили као да је био предсендик Месне заједнице. Да ли је био да ли није, ја не знам, углавном и њега су исто обукли у униформу и онда је ту са њима, вамо, тамо, али ја не знам, нити сам смео кога питати, ништа, углавном, кога смо ми сви видели, све се вртело око Љубана – Љубан рекао ово, Љубан рекао оно, значи Љубан је ту наређивао. Ја колико знам, колико знам, војска је била, то су били резервисти, они су били око села, а у селу саме војске никакве није било, то су све били ови паравојни. То су људи били који су били неки, не сви, не кажем сви, и пијани и они су узимали, ишли по кућама, узимали ауто, узимали ово, нестане горива, он гурне у канал, узима неки други, тако да је то било једно безвлашће. Али, све се вртело око Љубана Деветака, али што сам напомињао, Милан Радојчић је рекао да је он шеф територијалне одбране. Колико сам видео, Милан Девчић је био у милицији њиховој, тамо је он био главни по мом виђењу, ја нисам био дуго, па не могу, не могу точно Вам рећи, али углавном он је био, оно држао се, као он је ту. Једном приликом када смо ишли овај, када смо ишли на Ору, омладинску радну акцију изван села, на опатовачку пустару, по те кревете, тамо је било кревета од омладинске радне акције остали, шта ја знам, то су користио «Вупик» за сезонске раднике, они су нас да и ми идемо тамо растављати те кревете и довести у село, тако да, смо ми ишли када смо кретали, Милан, тај

Воркапић «Трндо» он је возио, он је сада возио камион «Ивеко» један нови, велики. То је био, дотерао у село Папуга из Миклушеваца. Сада ја не знам, тај је камион остао у селу, он је њега возио и нас је било не знам колико је било, пет, шест, који смо морали ићи тамо растављати те кревете. И кажем, пре него што смо кретали, не знам шта сам ја Милана Девчића питао, он ме тако овај нагрдио и шта ја имам ту, хајде седај, вози, немој ништа питати. И тада смо ми отишли то раставити те кревете и вратили се назад и то смо истоварили у садашње просторије, садашње где је опћина, значи у те просторије смо те кревете унели. Сутрадан, сутрадан, овај, ми је дошао, када смо ишли на распоред, је дошао «Кинез»; Жељко Брајковић звани «Кинез».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ево само да Вам кажем, он је мени и Јосипу Антоловићу и Јосипу Оструну наредио да идемо од гробља улицом Владимира Назора, да идемо, а Милан тај Рендулић «Бува» је возио трактор задружни. Онда смо ми морали ићи по кућама, вадити деке, јастуке, мадраце и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сам ја разумела да је Вама Милан Девчић наложио, односно наредио да идете по те кревете?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не могу рећи да је он наредио, али он је био када смо ми ту одлазили. Ја сам њега нешто питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте се Ви расправљали са њим па?

Сведок СЛАВКО СТУПАР: Не расправљао, ја сам њега нешто питао, али он је тако мени оно дрско, као «шта ти ту имаш, само да слушаш и готово» и каже, то је било у центру села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За кога су били ти кревети?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ти кревети су после, ту је био тај одред «Душан Силни» спавао на њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: А те мадраце што сам Вам рекао да смо купили, то смо исто ту довели у ту и за те кревете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је Љубан Деветак био човек који је био у цивилу или је био у униформи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чујте, ја њега, ја њега пуно нисам, нисам, овај, да сам га виђао стално, а и он, он је био некада у цивилу, некада је имао и комбинирано, можда доњи део војно, горе цивилно, мислим, не знам, то је сада прошло дуго времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан када је био тај састанак и када Вам се обратио на том скупу неком, кажете, у Дому културе.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада имао униформу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је имао доњи део униформе, а горе, сада не знам, имао је неки џемпер, неку јакну и имао је шешир овако широки обод. Сада, можда ће више људи је тамо било, погодније рећи, а ја сам можда ту, тај детаљ испустио, углавном, по мени није битно, јер он био у униформи, битно је шта је рекао и шта је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, с обзиром да кажете да га нисте пуно виђали, а кажете да је главни, око њега, све се вртело, све наређивао, од кога Ви то сазнајете, ко то прича, Љубан рекао ово, Љубан рекао оно?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ми када смо били, рецимо, на распореду ко ће ићи где радити, па су они ишли, треба ићи овамо, треба ићи онамо, овај виче, Љубан је рекао овако, не, немојте, вамо, тамо, углавном, сви смо ми знали да се све врти око њега, да је он све то наређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли сте приметили, какав је био његов контакт са тим неким које Ви називате добровољци, «Душан Силни» и са тим људима?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја, директан њихов контакт можда нисам у тих седам дана, шест дана, колико сам ја био ту, нисам директно имао утисак, само утисак, нисам видео точно, али утисак је онај да су они сви причали – Љубан рекао ово, Љубан рекао оно, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињете његово присуство 18. октобра 1991. године у тој задрузи.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту су и неки добровољци.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, ту вас малтретирају.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада приметили шта он ту ради, Љубан Деветак, присутан је?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је био ту, он је био у тој трпезарији горе где се доводило и где се тукло и где су они држали ту ноћ тај списак и онда су вероватно они су означили кога ујугру прозвати, кога првога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он ту контактира са тим добровољцима који вас туку?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, сигурно да да, када је, када је он ту. То је, није већи размак него као до Вас сада. То је све ту било у дворишту и ту је једна, тај трем и ту су одмах те просторије и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте ту неки од вас вођени на испитивање.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази Љубан Деветак када је?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Љубан Деветак је био унутра тамо, унутра је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где унутра?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То су се чули ударци и јаукање и туча, мислим, то се чуло, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где унутра, да ли у тој трпезарији где се врши то испитивање?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У тој трпезарији, да, унутра, у тој трпезарији, у тој просторији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Милан Радојчић, помињете и његово присуство ту?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, и он је, он је ту, чини ми се да је он ту имао, да је он ту имао чак и канцеларију ту у трему, та врата као, где је тај ходник, трем отворен, јел, ту су била нека врата и ту је била једна канцеларија, а овамо је била трпезарија. Мислим да је он као, он је мени рекао да је он заповедник територијалне одбране. Ја мислим да је он ту имао канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињете и његово присуство 18. октобра 1991. године ту.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта он ту ради?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, не знам, они су ту улазили, излазили, договарали се унутра, шта су они радили, не можемо, ми смо били, стајали у дворишту и, а они су ту улазили, излазили, било је и жена које су улазиле, излазиле. Мислим да, тамо је био један човек који је кувао неки, неки паприкаш, шта, у неком котлу. То је био овај Антоловић, тако да, једноставно, било је ту тога свега, да једноставно можда, кажем, ја сам неке детаље заборавио, а неке нисам видео, углавном они су улазили, излазили. Шта су они унутра решавали, не знам. А ја верујем да су када смо ми пописани, да су они домаћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су то улазили?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Упирали прстом кога треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су то улазили и излазили, Милан Радојчић, Љубан, помињете да је и Милан Девчић био ту, где?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Извана, из, кроз капију улази се ту, преко степеница, преко трема, улазили су у ту трпезарију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту где је вршено испитивање тих људи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, да и ту и ту су они однели ту књигу где су нас, што су нас пописали. Ја верујем да су ту ноћ они, овај, гледали списак и да су они који су прозвани, да су они ту упрли прстом. Како би ови који нас не знају, неко знао ко смо ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте за Радојчића, да је он био у некој униформи па да је имао неке чиновне?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, да, имао је три звездице, знам, био сам у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви Радојчића добро познајете?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га тих дана виђали свакодневно или?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је, он је, он је био у селу, па све до лета, тако, када се ишло чак и на преговоре неке са војском, ја сам ишао једном приликом код њега и водио га на преговоре. То је било лето, сада који је дан, не знам, а тих дана, кажем, тај дан, други дан, значи 11.-ог, послеподне је он, у подне дошао по нас и тако ми наредио како сам рекао, а касније узео, он је мени рекао да је он главни за, командант територијалне одбране и да то возило се узима у надлежност територијалне одбране и да му дам кључеве. И ја сам те кључеве њему предао и ја сам отишао кући и сутрадан ишао на распоред за посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је та његова униформа била?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја мислим да је била, овај, СМБ униформа, имао је кошуљу, ја мислим онда да је имао неки џемпер без рукава, не могу сада оно точно описати, али углавном, у војној униформи је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, у истрази сте рекли да је он наредио да се код те жене Јелене Антоловић смести војска?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Ви њега нешто питате, па како код те жене, та жена ту?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Кога ћу питати, како ћу питати, шта ја имам, које ја имам надлежности, шта, то је жена, она је била, она, син, она и син су ту живели, али су били и снаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, реците ми, знате се од раније. Да ли сте га питали, како ће у кућу те жене, шта?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Кога, како ћу питати. Они су тако били велики, тако, кога сам смео тада питати, шта да ја сада њега питам, шта. Он дошао са пиштољем, дошао са великим, ја сам се зачудио, сада је он капетан, која то војска има толико капетана, ја не знам. Али, углавном, то је истина. Он је дошао тако и кажем, пуцао је, пуцао је, сада он је имао пиштољ у руци. Да ли је пуцао, он или овај други, али углавном у том дворишту је пуцано и викано је, овај, да ли има кога и то, изађите и шта ја знам. Тамо није било никога, а ми смо онда викали, из овог суседног дворишта, они су нас чули и дошли у то двориште пред нас и онда смо ми изашли ван и онда је он, овај, рекао мени да ја метнем траку и да идем са тим возилом, са тим капетаном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питате Ви њега, што ту траку стављате, шта?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нисам ја њега ништа питао, шта ћу ја њега питати. Ко сам ја, мислим, оно, да Вам право кажем, сви су уплашили се и то све, када смо чули да је, да горе мртви леже по улицама, шта ја сада имам, чекамо хоће ме убити или неће и да буде таличније, мислим, он је, он је био са мојим братом и колега и момковали су заједно и шта ја знам и све. Ни у сну ми не би било да ће ми, овај, такви људи о глави радити. Али, ето, тако је испало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, кажете на оном састанку Љубан неке пропуснице је помињао.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте после ви те пропуснице добијали и ко је то издавао?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја особно нисам имао ту пропусницу, јер тек сам имао пропусницу од војске, када смо излазили ја и жена и деца ван. То је било већ 16.-ог или, не знам, 16.12., жена је ишла у ту војну команду која је била у кући Стеве Брајковића ту у центру, ту је била као нека команда. Она је ишла тамо да добије дозволу, пропусницу да можемо ја и она и деца ићи у Шид, а доктор Качар ми је дао упутницу да идем на контролу у Митровицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У децембру месецу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: 16.-ог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли су биле неке пропуснице за кретање ту по селу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: По селу не, био је само полицијски сат, као ниси смео се кретати сада не знам, од 5 сати послеподне или већ је био мрак, па се ниси смео кретати, овај, излазити ван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, истражитељима Хашког тужилаштва помињали сте неке пропуснице које је издавао Ђуро Продановић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, наводно, да се ту издавало. Ја нисам излазио ван села, а ови који су ишли, они су, они су добијали пропуснице да могу ићи у поље радити, шта ја знам и они су говорили да се у Месној заједници, а тамо је био Ђуро Продановић и Саво Клисурић, тамо су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где Ви спавате тих дана, значи од 11.-ог па надаље?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У тој, код те Марије Цвитановић, то је било двориште, кућа и у брду је био један подрум, старински подрум и ту су били матраци и кревети, ту су жене и деца спавали и ми како где, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте после обављања тих радова, за које кажете могли да одлазите?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, када завршите, пусте те кући, онда идеш тамо и тамо будеш до ујутру, нема, никуда се не крећеш. Јесам, можда, можда једанпут отишао до моје куће, а то је можда кућа преко цесте, можда педесет метара, али тамо су спавали исто неки, неки војници у мојој кући, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражном судији сте рекли на страни 4. овог записника, да Вам је Мића Девчић рекао да је он командир полиције?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, да, ја, ја, ја кажем да је баш тај пута када смо ишли за те, овај, кревете, ту је он рекао. Он је био ту у центру када смо ми требали кренути. И ондак је он то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте истражном судији на страни 9. овог записника, да је то вече, значи 17.10.1991. године, када је тај радни вод издвајан, био ту присутан Љубан Деветак?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На који начин је вршено то издвајање? Да ли је он ту нешто говорио ко треба да се издвоји?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они су рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или је то по неком списку?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они су рекли да је то неки као технички вод, ко је задужен за воду, за струју, за пекару, за, тамо где се крух продавао или издавао, сада ја не знам, углавном, ти људи који су те послове радили, да они изађу и они су изашли. Мислим да је било ту негде дванаест, тринаест особа и они су њих извели ван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А који то они, када кажете-они, који?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ти који су нас, који су нас овај затварали. То су ти били добровољци и ти, шта ја знам, јел то одред «Душан Силни». Ја у тај моменат нисам знао, ја сам то после чуо, да је то одред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта ради Љубан Деветак у том моменту када се ти људи издвајају?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је био ту у дворишту и шта ја знам, он је овај, онај, ја не могу сада рећи да је он то издвајао, али он је ту био присутан када су они изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је овом Мирку Кесер, Милку Кесер рекао, «марш»?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То су ови, ови, ти добровољци који су ту се десили, он је, када су ови излазили, када је он скужио да они можда ће се спасити некако, он је искорачио и рекао, «ја сам», каже, «ја радим у пекари», као он је продавао крух, он и Берислав Батаковић, чини ми се и он је искорачио, каже, «па и ја сам ту», ови «марш, шта ти, ово, оно» и тако да га нису пустили ван и он је на крају био рањен на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то друго издвајање за које причате да је било 18. октобра 1991. године, када кажете – издвојио је Љубан тог Мирка Кесера.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мирка Кесера, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И помињали сте и код истражног судије и овамо у ранијим изјавама, да је неки Мате Шафарић, исто тада издвојен?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Шафарић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја не знам да ли је ово добро унето или Мартин.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја се не сећам, ја знам Јосипа Балића да је издвојен, Петроније га је извео, али за Шафарића не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мате неки Шафарић, тако сте рекли, Мате Шафарић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мате Шафарића нема у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том моменту када помињете ту ситуацију, туча, Петроније боде ножем, ови ударају и тако даље, шта се ту дешава, где су ови, где је Љубан Деветак, где је Милан Радојчић, Милан Девчић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја, да Вам право кажем, ја њих тај моменат нисам видео. Ја сам био заокупљен, то је било ужасно, то је била страва. Они су вероватно били у тој трпезарији, у тим просторијама и они нису се експонирани ту доле у то време међу нама. Кажем, ја, Љубан је 18.-ог узео тог Мирка Кесера и извео га ван, то су сви видели. И ја сам то регистровао, то је сто-посто. Петроније је узео тога, тога Јосипа Балића, узео му ланчић и привезак у руку и извео га ван. То сам видео. Видео сам да је ножем, стално је држао нож, а ови неки, ови други су, шта ја знам, био је ту неки по надимку неки «Прота», неки, имао жуту браду, шта ја знам, имао неку торбу он. Они су ишли од једног до другог нас и један је ударао шамаре, други је ударао ногом, овај доле, како који је стигао, тако је тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, тај моменат када Љубан издваја тог Мирка Кесера, када се то дешава, да ли после свих тих ситуација бодења ножем, тучења пред ваш полазак у минско поље?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Прије поласка у минско поље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је отприлике временски, да ли можете да процените време?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Сада, то је јако тешко рећи, углавном пре је било. Он је сишао директно код њега, ухватио за руку, «шта ти ту радиш»; ухватио га за руку и извео га ван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте истражном судији помињали до поднева је то било?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, да, не знам ја, нисам имао сат, али ја рачун да смо ми негде око 11 да смо ишли на минско поље, ја тако претпостављам, али углавном, преподне је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: И сада, мислим, ако могу слободно рећи, ту се провлачи минско поље, ово, оно, мислим, ми сви знамо да то нико, нико од Хрвата није поставио минско поље. То су они то јутро поставили и они су точно знали где нас воде и како нас воде. Значи, они су то поставили то стручно, то је ишло све серијски, тако да таквих мина нисмо имали у селу, нити смо знали то користити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричали сте нам тај догађај на минском пољу данас, а ниједног момента не споменусте да је ту било неког пуцања, а раније сте причали, и истражном судији и у ранијим изјавама, да је вама пуцано у леђа? Данас нисам чула.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, па, те мине када су експлодирале, то је загрмело, и мине и то су рафали, то се пуцало, то је, меци су фијукали око нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, после тог?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, тако да, да, њих доста је добило метак у леђа који су убијени од метка, а не од мине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте тада, да су они били на пристојној удаљености од вас?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи за Вас пристојна удаљеност?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, били су сигурно једно тридесетак метара од нас, значи иза нас је била једна овај узвисина, ту је, знају они где је ту Пољаков виноград, па овамо, овамо лево где је сада задружно, то је мало узвисина, а ово је, имали су нас на, на нишану и на, као на длану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли су се они кретали за вама на тој детелини?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја нисам видео, јер се нисмо смели окретати назад. Нисмо се ми смели окретати назад да би се видело где је ко од њих. Значи, ми смо морали само овако ићи и нисмо се смели вртети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оног момента када правите тамо, стигли до кукуруза, правите заокрет улево и идете према, кажете, економији, да ли је то према «Борово» фабрици идете?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, према, горе према «Борово», погону «Борово»:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у том моменту видите где се налазе ови наоружани људи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, никако, они нису били испред нас. Они су били иза, тако да ја нисам могао видети иза. Испред нас нису они стајали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али једног момента Ви, значи стижете тамо до тог кукуруза, правите окрет налево у круг, значи да идете према.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, у врсти идемо назад и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Враћате се до цесте, ако сам ја добро разумела?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Први иде до цесте и онда хватамо ту ширину према горе, према.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у том моменту Ви видите где су ови наоружани људи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они су били туда околo и видели смо ми њих где су били околo, али када смо ми ишли, још смо ми ишли, шта ја знам, можда једно педесетак метара смо ми ишли, овај, онда не знам јесу они ишли за нама или су остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то када кажете, свуда околo, да ли су они били у детелини?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оно што не знате, што нисте сигурни, Ви реците.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, ја сам рекао када сам дигао главу, када сам био рањен, када сам дигао главу, видео сам да је тај Милан Рендулић «Бува» био у клечећем ставу и пушком овако према нама, а он је био од мене можда као ево сада Ви, метар даље, то је ту негде било и ми смо се срели погледом и он је само овако, склонио поглед и ја сам забио главу доље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте истражном судији на страни 26. записника – «они су нама говорили да ћемо ићи брати грожђе, па ако неко налети на мину, ником ништа»: Где вам је то говорено и ко вам је то говорио?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У дворишту, у дворишту, тај Никола, тај Никола високи, тај што је био онако кратко ошишан, плав, јак био. Он је нама и пуцао из пиштоља под ноге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте истражном судији на страни 36. записника да сте чули да је ту ноћ, 18. октобра 1991. године, убијено доста људи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, то сам чуо, то ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога Ви то чујете?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, од мештана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су, каква је то ишла прича да је ту ноћ убијено доста људи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То сам ја чуо тек касније, од ових који су преживели. То је, ево конкретно, ево Перо Вулета и ови који су то преживели, они су мени причали после да су они, када су изашли већ у Загреб, да су они, да су њих одвели у двориште, да је тамо исто Петроније дивљао, да је секиром хтео и потући и шта ја знам, да је то био циркус један, да се онда ту нешто мало смирило, вамо, тамо, да су остали живи и онда да су ту ноћ дивљали, да су ишли по кућама, да су извлачили људе и да су убијали по гаражама, по двориштима, а не у, мало кога су убили у својој кући, него одвели тако којекуда, овај, по селу и убијали. То сам ја чуо, то ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекли сте нам и од кога сте чули, у реду је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражитељима Хашког тужилаштва на страни 4. овог записника сте рекли да је Милан Радојчић сваки дан, да сте свакога дана морали да се јављате Радојчићу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ту је, ту је, ту је, овај, он је био ту у дворишту машинске радионице. Ту је, ја мислим, да је имао канцеларију, а ту се давао распоред и ту се он виђао стално. Е сада ја особно да, нисам се имао шта њему јављати, али је он ту био и видео сам, рекао ми је онда, а и видим да је он ту нешто у, командује или нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Истражитељима Хашког тужилаштва на страни 5. овог записника, причајући о 17. октобру 1991. године, поменули сте – «видео сам Љубана Деветака, Милана Радојчића, Милана Воркапића званог «Трнда», Милана Девчића, који је раније био полицајац у Вуковару, иначе сестрић Љубана Деветака, Зорана Тепавца и још једног непознатог човека који се представио као припадник јединице «Душан Силни», па је држао говор, па је рекао да је он из Старе Пазове и тако даље и тако даље?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, онда када је то било, то је било негде, које 1992., 1993. године, не знам, можда је мало било, јер је било свежије, али ово све друго сам после давао, али, али, овај, и рекао сам да је тај држао говор. Е сада, нисам можда сада споменуо да је он рекао да је из Старе Пазове и рекао да је од мајке Српкиње и оца Србина и шта ја знам. Рекао је он име и презиме, али нисам запамтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, кажете, оптужио вас је да сте Ви претходну ноћ пуцали?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Ви конкретно, него сви ви.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Као пуца се целу, сваку ноћ, е сада, ми смо вас затворили да видимо хоће се још пуцати. Ако се не пуца, значи ви сте пуцали, а ако се пуца, онда ћете рећи ко пуца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете, ту по ободима тих села, били су ти резервисти и да је та пуцњава долазила одатле?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јесте, они су целу ноћ пуцали немилице. Па, то је било, то је била хрпа чаура сутрадан када је свануло. Они су пуцали, па то је страшно, целу ноћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када Вама, тај Вама када прича тај то, оптужује Вас за то пуцање и то, шта раде ови, Деветак, Радојчић, Девчић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Шта ја знам, они су, па је ли су били тамо у тој трпезарији или где су били, не знам. Нису они били цело време сада ту, да су они сада. Ја конкретно мислим, можда је неко више, ко је био дуже у селу, можда барата више именима, ја сам био ту шест дана, од 11.-ог до 17.-ог, тако да ја пуно не знам. Ја знам само да су ту били неки, тај Никола што нас је прозивао, за Петронија знам, тај неки «Прота» што је био, што су га звали, тај Коста. За друге ја не знам. Виђао сам их, али по именима или по надимцима, не могу Вам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причајте ми, када идете тамо у тим, у тој колони према, значи када излазите из задруге, где се Ви налазите, у ком делу те колоне? Значи, на почетку, тамо где је Милан Рендулић или ту негде?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам, ја сам био ближе, ближе почетку колоне, први ти који су излазили, који су прозвани. Нас је било нешто око двадесетак прозваних из оне теке, ми смо прозвани и ми смо поредани у врсту ту испред ових осталих, значи, леђима окренути према.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то вас прозивао ту?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Тај Никола и он је донео ту теку и метнуо на ту хоклицу и он је прозивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ту ваш излазак из те задруге, ко вама каже сада да се постројите, да идете за тим Миланом?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, он и они остали, шта ја знам који су све били, викали, «хајде у колону по двоје» и ми смо стали, у колону по двоје постројили се и тако и испред нас је тај Милан Рендулић «Бува» стајао и они су рекли да кренемо напред за њим. Ми смо кренули за њим, а они су око нас заузели јел на готовс оружје и пратили нас. Онда смо морали један од другога метар да нисмо на близу и тако и изашли ван. Овај води, изашли смо вани и онда смо ишли доље изван села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ти са тим шлемовима, да ли су имали они нешто, да сте приметили, да су имали неког командира или тако нешто?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Некога да сте видели, неки чин?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не могу, не могу рећи, не могу рећи. Они су имали те комбинезоне, маскирне све и преко шлема чак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, колико је, отприлике, њих било, а колико ових које Ви описујете као добровољци и по чему их разликујете?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, чујте, колико њих, ја не могу сада, нити сам ја бројао, нити сам, не знам, али било је сигурно петнаестак, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите само на ону колону где сте Ви?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Само ти који су били једнообразно обучени, а онда су се ови остали њима прикључили, тако да су то били сви, зато ја, ја, ја тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто помињете и ту неку другу колону где је био Илија Кресојевић на челу колоне?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту било тих људи са шлемовима или је било неких других?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, не могу рећи, јер они су више, нас ту прву колону када су извели, више је њих уз нас ишло. Значи, када смо ми изашли у двориште, онда су они сигурно њима рекли, хајде и ви и онда је Илија ишао, јер ја када сам скретао у то поље, нормално, када оно скрећеш, под 90, ја видим да иду и они осгали, који нису прозвани, значи који су остали у дворишту. Значи, они су за нама ишли, а овај, водио је њих, испред њих је ишао Илија Кресојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, на основу чега Ви разликујете ове добровољце за које кажете и ове са шлемовима?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Зато што су ови били, ови су били једнообразно обучени, скоро једнако, имали су скоро једнако наоружање, имали су нормално све, а ови су били, шта да Вам кажем, неко је имао петокраку, неко је имао кокарду, неко је имао «титовку»; неко је имао ону «француску», неко је имао горње цивилно, доље униформу, неко је имао горе униформу, доље цивилно. Они су били онако као с брда с дола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је њих било, отприлике и јесу ли они били у тим колонама које су вас пратиле?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, јесу, они су се помешали са овима и сви су они ишли онако ђумле око нас, шта ја знам. Не могу ја сада, нисам имао слику када нисам се смео ни вртети, ништа, углавном, није смео ниједан од нас писнути, нити се окренути, нити мрднути, ни ништа, тако да је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је са Миланом Рендулићем на челу колоне био неко још, неко са шлемом или неко од тих добровољаца које Ви описујете, или је стриктно Милан Рендулић био на челу колоне?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Њега, њега знам, њега сам видео, он је ишао испред колоне, али ја верујем да је неко ишао, можда један део или цео пут, не знам, нисам оно регистровао, да сада не слажем, али ја верујем да

је неко ишао ту уз њега и не знам, да му је можда рекао куда идемо, можда он човек није ни знао где баш директно треба одвести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то кажете, верујете да је ишао.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то видите, пошто кажете, при врху сте колоне, да ли Ви то видите?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја видим, али чујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само ме занима, да ли поред тог Милана Рендулића кога знате, видите и још неког?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ишло је, ишло је, ишло је њих доста са страна, сада шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, са страна.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Директно са њим или.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ме занима, ту на челу те колоне, да ли видите још неког униформисаног?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја мислим да је ишао, ја мислим да је ишао, није он баш био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То кажете, мислите, ја Вас питам конкретно.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, не могу сада ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако нисте видели, реците нисам видео.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Знате шта, ја сам био некада, у једном делу пута, заокупљен са својим мислима, да сам можда и видео, али нисам запамтио. Ја сам, ја сам, овај, када сам видео да су то мине, шта ја знам, ја сам у једном моменту оно, малтене сам био заокупљен својима и растајао се од жене и деце, ето шта да кажем, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ко вас распоређује ту по тој детелини, ко вама каже?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они су викали, они су викали, не знам ко је, они су викали да сада станемо, да налево, налево и да кренемо напред, налево круг и да идемо према цести, а ко је наређивао, ко је директно причао, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то, да ли сте правили, питам Вас за прво оно, тај улазак у ту детелину, ко је, да ли сте Ви видели ко Вама ту каже да ту уђете, да се распоредите, леђима према цести? Не питам Вас конкретно ко и не очекујем да знате. Да ли је то лице са шлемом или те које описујете добровољце?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, не знам, када га нисам, нисам га ни видео овако, онда не могу рећи, јер ми смо чули само глас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, где се Ви налазите у тој детелини? Кажете, Ивица Краљевић је био први до цесте, како сам разумела.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте Ви удаљени од Ивице Краљевића?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам био можда једно пети, шести.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пети, шести?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Тако нешто, то можда једно седам, осам метара у дубину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли Ви видите тај моменат када Ивица Краљевић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, то сам видео и то ја сам видео, ја сам онако крајичком ока овако погледао и видео сам чизме војне и овако сам видео сва овако догде где је на леђа и он је полетео, скочио и тај моменат сам се ја некако одбацио назад. Можда ме је то спасило, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то када кажете, видите чизме војне, шта, шта Ви то видите?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Видим где је њему на леђима, овако где је он, неко скочио на њега и гурнуо га ногама. Значи, он се залетео извана, одзада и све и онда је била стрка, тај који је њега гурнуо, он је био рањен. А наводно се зна име и презиме тога који је, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви видите тог човека?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, нисам ја видео, ја сам пао доле, потрбушке, ја више нисам видео, ја сам само чуо да је стрка, дај помагај, дај вози га, дај ауто, дај вози га, овај доктору и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, како сазнајете да је тај човек рањен? Да ли сте чули где је рањен и тако?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, не знам где је, али зато знам да је рањен, јер су они викали, ајде човек је рањен, дај држи га, ајде, дај, вози га, дај ауто, тако да су они њега на брзину одвезли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је то био човек са шлемом, човек у?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, то нисам видео, главу му нисам видео, не нисам видео, не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте једног момента, да је тај што је рањен ту, да је тамо, видели сте после у селу када је било или чули?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нисам ја видео, чуо сам да је он дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, саслушајте питање. Чули сте да је шепало?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, од кога сте то чули?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Од Сање Воргић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Она је била онда девојка, а сада је удана је, удана је у Илоку, сада како се презива не знам. Она је мени рекла када смо били у прогонству, били смо у истом хотелу, и она је мени рекла да

је тај шепајући дошао и био код ње и он је рекао њој да је он то направио. А чини ми се да се барата, да се зна име и презиме, али ја особно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што, како је рекао он њој, шта та Сања Воргић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Она је била девојка и шта ја знам, он је ту долазио и шта је долазио, шта је, како је, који је то однос био, шта је било, не знам, углавном, ево она је мени рекла, ми смо били у прогонству заједно у истом хотелу и она ми је рекла, «чика Ивице, он је био, он је дошао у село, када се опоравио, он је шепао» и име и презиме. Ја сам можда ми је жена рекла, ја сам заборавио. Ја сам мислио да је питам, али у бити, мислим у себи, ја човека нисам видео. Шта би било да ја сада кажем име, а не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, где сада живи та Сања Воргић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, сада она је била удана у Илок, а сада не знам да ли још у Илоку живи. Она се Шен презива чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Шен, чини ми се, њен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је девојачко Воргић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сања Шен?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Сања Воргић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рођена?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Рођена Воргић, а удана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А сада се презива?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мислим да је Шен се он презива или му је то надимак, ја знам човека, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте то разминирање тог минског поља.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сада ми реците, да ли је то разминирање било да бисте ви изашли из детелине или сте могли да изађете?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам ја, не знам ја како је то било, углавном, они су видели да је ту остало неексплодираних мина и они су овима којима ништа није било, који су остали читави, они су њима наредили, њих неколико је то разминирало, било је више, значи, мина, да су онда њих са цесте викали, «иди напред, сада стани, сада иди десно, јел видиш ту, да видим, е сада, видиш то тако, тако направи, то тако» и тако да су они то, овај, разминиравали. Знам да је покојни Ђука Радочај то разминиравао, Перо Вулета, покојни Славко Лукетић. Да ли је ко још, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви видите тај тренутак када се то разминирава?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, ја сам био, лежао доле потрбушке и мучио сам сам са собом, ја сам само чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте у Вашим ранијим изјавама и пред истражним судијом, да је било припадника хрватских оружаних снага на опатовачкој пустари, али да су они напустили село. Да ли знате, када су они напустили село, колико пре овог напада?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, ја, не знам ја колико, углавном знам да је тамо било, али су они отишли, а када су отишли, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим прецизно датум, али колико временски, неколико дана пре тога или месец дана, два?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, ја мислим, ја мислим, а не могу тврдити, ја мислим да је ту било неких, неких, јел је, или је био можда дојављено нешто да ће бити неки напад и шта ја знам, углавном, знам да су хрватске снаге отишле са тих, са тога, са те економије и да је, мислим сутрадан да су авиони то бомбардовали. Ја, ето, мислим да је тако било, али када, не знам. Ја нисам био тамо и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су бомбардовали авиони, ту опатовачку пустару или шта?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ту пустару, да, где је била као хрватска војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате у односу на овај напад који је то датум, не датум, него временски, месец, два, када?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја не знам, али мислим да је то било, па, ако није негде, пети, шести месец, седми, не знам, не могу, не могу ја, не могу се, овај, сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, оно што не знате.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја знам да је то било празно када су дошли, када ЈНА је дошла тамо, да су се тамо они стационирали, да су долазили са самохотком по воду на нашу економију, јер ми смо имали воде, они су долазили тамо. То је чак био 20., 21.09.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то долазио по воду?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Војска ЈНА; то су били ти резервисти из Митровице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, они су се стационирали ту где су?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они су на ту омладинску, где је била омладинска радна акција, на ту економију опатовачку, они су се ту стационирали и они су ту били. Наводно, то су приче, да ли је истина, да су они добили налог да иду на Вуковар, али они су отезали, нису ишли, нису ишли и онда су једног дана три, четири авиона ЈНА их бомбардовала и ту је било шест мртвих и преко осамдесет рањених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога, бомбардовала војска војску?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је војска своје, своје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то била, нека грешка?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они ваљда нису хтели ићи на Вуковар, па су, овај, их бомбардовали. То је оно, није било. Ја знам да су неки лежали који су били, који су ми причали, да су неки лежали у Митровици у болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је та опатовачка пустара удаљена од тог Ловаса?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, једно четири, пет километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте те беле траке. Ви сте имали на руци.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, цело време сам имао ту траку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли су.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: И сви Хрвати су, који су ходали по селу, морали су имати ту траку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Срби имали на рукама те беле траке?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је на кућама било неких белих пешкира, чаршафа или тако нешто слично?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, на неким је било, на некима су, некима су рекли да ставе на капију те плахте и то, али мени особно на моју кућу, нико није рекао, нисам ни стављао, али на некима је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Те куће на којима су биле те беле плахте, да ли сте Ви видели, да ли је на некој српској кући била бела плахта?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у вези тог рада који, кажете, да сте радили, да ли сте Ви били плаћени за тај рад?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не. Чуо сам касније и моја жена је била ту, да су добијали неке бонове, али док сам ја био, ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то касније да су дељени бонови?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ваљда касније када сам био у болници, ја немам појма у које време је почело, углавном, знам да је жена имала неких тих пар бонова, шта ја знам, то је сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте неког Милорада Воркапића, да га знате и да је он погинуо?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то лице имало, било у некој власти, имало неку функцију или тако нешто?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је, он је са њима дошао када су наводно ослободили Ловас. Он је дошао са њима и он је исто ту са њима био у вођству, он је био ту неко и нешто. Ја њега знам јако добро, ја и његов брат смо били колеге, били смо заједно у школи, осам година ишли,

били смо добри и са њим сам био јако добар. Мене су неке ствари изненадиле код тих људи, али, добро, њихово је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми приближне неке димензије те парцеле по којој сте се Ви кретали?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, то је ширина, ајде да речемо, можда једно тридесетак метара са, са, шта ја знам, ваљда једно стотињак метара. То мало иде укосо, не знам, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, на крају те детелине, значи гледано према «Борово» фабрици, да ли се налази неки пут сеоски?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, ту иде, иде пут, десно иде према воћњаку задружном и ту је линија према даље, према ковачима, што ми кажемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има тим правцем да се може стићи и до неког винограда?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, то је пут за виноград, задружни виноград и воћњак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Задружни воћњак и виноград?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја мислим да је то више било воћњака него винограда, али, добро, и једнога и другог је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тим путем може да се стигне до тог воћњака и винограда задружног?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, то је одмах, нема петсто метара од тога, одмах ту воћњак велики.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, у оном моменту када је дошло до експлодирања мине, колико сте Ви били удаљени од тог сеоског пута? Да ли сте били близу пута или даље?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја сада не могу точно рећи, али мислим да су те мине биле негде приближно на средини, на средини те, тог поља, можда мало и вишље, али оно, значи прошли смо средином, мало смо прошли средином и ту је негде било, мада смо ми можда имали до тог пута, па имали смо сигурно једно тридесетак метара

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Сигурно тридесетак метара, али, опет кажем, не могу точно баратати са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, помињали сте у ранијим изјавама, неке спаљене куће да су биле по селу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања, на који начин су спаљене те куће, чије су куће?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја знам, ја знам из приче, али ја сада особно нисам видео, мој отац и сусјед, мој отац је видео Милана Воркапића

«Трнду» где је запалио Мије Колића кућу. Он је са неким фосфорним мецима, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то оног дана када је био напад или?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја мислим први дан, ја мислим да је први дан, али ево, не могу ја, само колико сам чуо, а видео сам, видео сам да је срушена кућа од Звонка Мартиновића. То је ту близу центра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, те неке, да ли сте чули, евентуално да су постојали неки затвори, већ сте и помињали нека лица из затвора и да ли сте Ви видели или евентуално улазили у неке од тих затвора, да ли имате сазнања таква?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, нисам ја, нисам ја ни био у затвору, нити сам улазио. Чуло се је да има, али нисам, ја нисам био, ја знам да су оно, између себе колико смо могли комуницирати, јел, овај, да је био затвор у подруму у Месном уреду, доле и први дан да је било горе у задрузи где су били ови први дан затворени, а даље не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми само, извињавам се ако сте одговорили, питала сам Вас, који је био број тих које Ви означавате као добровољце, то када сте ишли према тој детелини и уопште тамо када сте сви били?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам ја који број, колико је било, не знам, углавном било је доста, шта ја знам колико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Било је доста, али не могу, не могу рећи точан број, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То доста, може да буде, добро. Ја ћу Вас питати за ова нека лица која су предмет наше оптужнице, да ли имате неких непосредних или посредних сазнања. Уколико имате неких посредних сазнања, рећи ћете нам од кога сте чули и тако даље. За овог Мирка Гргића из Товарника, да ли знате то лице?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли сте чули, евентуално, шта се њему десило?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Знао сам га, чуо сам да је извучен из подрума код Лукетића, чини ми се и да је убијен одмах горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се то, у којој улици се то дешава?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је у Прерадовићевој улици или почетак Гајеве, сада, то је ту на улазу у село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнање од кога сте то чули или да ли имате сазнање о некој његовој родбини која би евентуално суду могла пружити податке?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У том подруму, у том подруму је била његова жена и деца, деца су била мала, а његова жена је била у подруму када је он изведен ван и када је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли сазнање, како се његова жена зове?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Споменка, ако се не варам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Споменка Гргић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чини ми се да јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где та жена живи, да ли живи у Ловасу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, она је, она је била исто, она је живела са Мирком у Товарнику, а чини ми се, чини ми се да је сада у Осијеку, чини ми се да је у Осијеку, а могуће да је после тога, ја знам да је била у Осијеку, да ли је отишла, не знам, али не верујем, ја мислим да је у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тога дана се, шта, они налазе у овој кући код тога?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они су то јутро били у подруму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате Мате Адамовића?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мату Адамовића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је био, он је био од Ђуке Радочаја, мог пријатеља, он је био старац, као он је његову кћер оженио, а Мате је био код њих, код њих, овај, у њиховој кући са њима у подруму и он је ујутру ваљда ишао по крух, шта ја знам, па се задесио у Гајевој улици и ту је убијен код хангара близу негде, колико ја знам. Ја нисам видео, али знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога имате ово сазнање за њега?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, од тих наших мештана који су, који су, овај, који су видели, који су, они нису тај дан су они водили неке кроз те улице, а ови су људи лежали мртви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не знате конкретно?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: А сада ко је точно рекао, не могу рећи, углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да су му видели тело у Гајевој улици?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, у Гајевој, мислим ту, код Ивана Марића код куће чини ми се, ту је хангар одмах близу, одмах је ту једна задружна зграда била и ту има два стана и ту је ја мислим. Наводно, наводно да је, да је добио ако није зољом или нечим, не знам, ја не знам да му је нешто комад главе, не знам. Не бих криво нешто рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај брачни пар Данијел Бадањак и Цецилија Бадањак, имате ли нека сазнања о њима?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, знам само да су они оба двоје убијени. То су муж и жена, они су живели на улазу у село са те стране одакле су они долазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ништа нисте чули од кога нешто, на који начин су убијени?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неке њихове рођаке који би нам могли дати неке ближе податке?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Њихов син, њихов син, овај, који сам рекао да је оно, тучен, он је убијен, он је погинуо на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петар Бадањак?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, а његова жена је и деца су мислим у Загребу, а његов брат, он није ни био ту, његов брат је живео у Канади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли евентуално знате како се зове тог Петра Бадањка жена?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нада Бадањак?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И живи у Загребу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја мислим да у Загребу живи, да је са децом тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми за овај брачни пар, Антун и Анка Јовановић.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, шта се њима десило, у којој улици су живели, да ли су?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Знам, они су живели у Гајевој улици, ту прекопута Ђуре Продановића и они су наводно убијени, спаљени заједно са кућом, са шталом, шта ја знам тамо како је то било, али ја сам видео згариште, али њих нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли имате неко да сте од некога чули како су ти људи страдали или евентуално да нам дате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чуо сам, чуо сам да су запаљени. Е сада, да ли је истина, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а реците нам, да ли има неко ко би нам могао саопштити, неко од њихове родбине или неко?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они, они, њихов син је убијен, Јосип, Јосип Јовановић, овај што сам рекао на почетку, да је његов камион, са његовим камионом су нас возали, а имају сина, Милета Јовановића, он је живео у Ловасу, е сада. Шта он, није био у селу, шта он може ту рећи, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тај Миле Јовановић, тај њихов син, да ли и он сада живи у Ловасу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да. Он је купио кућу од Љубана Деветака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ова Катарина Павличевић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ту жену?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули од некога?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам чуо да је она лежала мртва ту, како сада да кажем, на, па на једном раскршћу ту, тако, али то је улица, улица Назорова и Гајева и одавде је Матије Гупца улица, ту је негде она на једном прелазу ваљда убијена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неко лице које је њу видело ту или би евентуално?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, ја нисам видео, ја сам само чуо, али од кога сам чуо, сада, ајде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли има она неке рођаке, неке сроднике који би суду могли рећи како је она страдала?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, има кћер и сина, они су у Новом Винодолском, сада, колико они знају, они нису били ту, колико они могу шта рећи, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове њена кћерка?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Невенка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Невенка, како се презива?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Балић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И где живи, у Новом Винодолском?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мислим да они имају кућу у Новом Винодолском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за овог Јураја Пољака, званог «Ђука» и за овог Мату Кесера, то сте већ спомињали раније, да имате сазнање да су ови људи убијени, чули сте и од кога су убијени.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам чуо, ја кажем опет, нисам видео, али сам чуо да су одведени из куће од Ђуке Пољака, Јурај Пољак, јел, они су тмао били и да су, да су њих двојицу одвели и да је ту био Зораја са тим ко је одвео, тако сам чуо и да су одвели, одвели код Ђуке Филића у двориште и ту да су ту иза капије да су их убили, тако сам чуо, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињали сте у Вашим ранијим изјавама да је Ваш отац Павле видео то?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: , Он је, он је, он је, ја мислим, он и овај Стјепан Пеулић-«Макса», они су видели где их воде, али директно како су их убили, јер они су изашли у двориште и иза капије их убили. Они су њих

видели преко из чардака где су они њих водили и зашли иза капије и ту су чули пуцњеве, а ко их је убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, шта су видели, од свих тих које су видели, видели Зораја Слободана. Да ли су видели још некога тада, да евентуално знају?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, не знам, он се спомиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зораја Слободан?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: А за другога не знам ко је био, можда су видели, али не познају, шта, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, где су то убијени они?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У кући, у дворишту од Ђуке Филића, Ђуре Филића, одмах уведени у двориште и одмах иза капије су ту убијени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то улица?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је Владимира Назора број 11 или 13, сада ћу слагати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, Јосип Краљевић, да ли знате тог човека?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули како је он страдао?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам чуо да је он убијен на улици, ту негде изнад Мартиновићеве куће, али видео га нисам, јер ја сам, други дан сам ја тек изашао, други дан послеподне, а они су ваљда већ били покупљени на приколицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога то чујете да су видели њега испред Мартиновићеве куће?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, знате шта, они су како су ишли, како су овај, улазили кроз село, они су неке убијали, а неке су водили кроз село, водили улицом и водили их према задрузи и тамо су их, тамо су их смештали у двориште машинске радионице горе у неке просторије или ту у двориште, значи водили су их кроз село и људи су видели. Сада, по причи то се чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су, водили их у двориште машинске радионице, па шта, да ли су касније убијени или шта?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ти који су убијени, ти су убијени испред својих кућа или на улицама и шта ја знам, а ове друге из кућа су неке истеривали све и пред собом су их водили, терали да иду напред, да иду у центар и тамо су их довели до те задруге, до машинске радионице и ту су их увели у двориште. Е сада ту су, неке су оставили наводно у затвору горе, а неке су пустили кућама. Сада, ти који су пролазили улицама, они су видели те мртве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овог Јосипа Краљевића, да ли имате неког сазнања, да ли сте чули од некога, ко је видео његово тело или?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чуо сам, али ко ми је рекао, не знам, ево да Вам право кажем, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, да ли је имао он некога од родбине, фамилије или неког или?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја Вам сада не знам, он је, његов син је погинуо, а снаја је негде на мору доле у Сплиту или не знам где. Она не долази, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жена, да ли му је жива?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Жена је умрла, то су старији људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Наводно, не знам ја, он је ваљда, по причи, али то је сада наводно, да је он имао пиштољ, он је био борац, шта ја знам, у Другом светском рату шта је, не знам, ондак је он наводно, када су му сина одвели, он као оно, шта ко може мог сина, вамо, тамо, он ваљда да ли је имао пиштољ или са пиштољем је ишао, немам појма, мислим, али, неко то зна, па је убијен на улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај његов син, ко му је то одвео сина? Да ли сте чули то?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ови који су, који су, овај, улазили у село, који су заузимали село, који су улазили, то су били већином, већином ти домаћи са својима које су довели, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Алојз Полић, реците ми, да ли знате тог човека?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам чуо да је он убијен, овај, пред својом кућом, а даље не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате, знате неког од његове родбине, фамилије, ко би могао или неко други, комшија, ко би могао да нам каже?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Тешко, тешко јако, они су сви расељени, неки су помрли и то не бих ја знао кога сада да имснујем. Он је имао брата, али он је погинуо, он је умро у Загребу, он је имао неке родбине, неке браће и сестара можда у Словенији, али немам ја појма ни како се зову, ни, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неке комшије, неку родбину која би нама могла да саопшти неки податак, ту из комшилука где је живео, да нам каже?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, има, сада колико је то, не знам. Овај један је умро, то је Иван Сабљак, не знам, не знам ја, не бих ја, не бих ја знао рећи ко би то могао рећи, ту уопште нема неких. Прекопута, прекопута

је био овај Марко пекар, он је оженио Српкињу, они су целог рата били ту и они су директно прекопута, они вероватно нешто знају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове и презива тај Марко?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Марко Кесегић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то они станују у истој овој Гајевој улици?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они и дан-данас, они су целог рата били тамо и дан-данас живе тамо. Ако они шта знају, ако ће шта рећи, шта ја знам. А од других, ја не знам ко би шта могао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овај Јосип Пољак, да ли знате тог човека?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јосип Пољак?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јосип Пољак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је у Бежанији био, то је садашња Вуковарска. Ја сам чуо да је он убијен, али он има, он има, овај, жену живу и два сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате његове рођаке?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, то је син, син овај Дарко живи у тој кући исто где је убијен му тата, а брат Никола је у Вуковару и жена од тог Пољака је у Вуковару живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овај Иван Острун, да ли сте чули за његово, како је?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чуо сам, чуо сам да је убијен ту негде у центру код, код Дома културе, ту код кафића једног, одмах уз, кафић је одмах уз Дом, наводно сам чуо да је ту убијен, да га је неко увукао унутра у кафић, сада, ја га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Његово тело?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате некога ко је то видео или некога?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, не знам ја никога. То је било то јутро када су они ушли у село, тако да ко је то могао видети, шта, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова његова мајка Драгица Острун, да ли она живи тамо?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је његова жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Жена, извините.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је његова жена и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли она живи тамо у Ловасу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Она живи у тој кући, а жена је стара, нема шта, не знам шта она има, ето једино она има кћер. Он има кћер у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драгутин Пејић, да ли знате њега?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Знао сам га, знао сам и чуо сам да је он и његов зет убијен, убијени у Старчевићевој улици, у Крањчевићевој улици у дворишту од Јосипа Јовановића, тамо је, тамо је, то је брат од мог шогора и тамо су били у подруму, у подруму су били, овај, смештени Марко Јовановић, жена му, мој брат, снаја и шта, било је њих тамо доста који су, који су видели њих мртве тамо, али ја исто верујем да они нису видели ко их је убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неке њихове рођаке који би могли суду потврдити или да је неко ту видео?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У, тај Мијо, он је из Свињареваца, не знам за њега, али жена му је, не знам ја како се они зову. Мислим да му кћерка живи ту у Ловасу, удана је за тог Мартина Шафарића што се спомиње тај Шафарић, али он се зове Мартин а не како сте Ви оно рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Мијо Божић, да ли знате тог човека?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је тај његов зет од тога, они су заједно убијени, један крај другог, ту у том дворишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли знате овог Тому Сабљак, званог «Туна»?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, он је мој сусјед, он је, знам да је и он кренуо то јутро са аутом кренуо према Опатовцу, да су га убили ту негде на изласку из села, у овоме, он је имао белог «Голфа». Али има још један Томо Сабљак који је погинуо, који је погинуо на минском пољу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо питам за овог који је живео у Долу, кућни број 23.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Тај, да, да, он је, он је, овај, кренуо са «Голфом» да иде према Опатовцу и ту су га убили, одмах, можда једно двеста, триста метара од села, ако имам добру информацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули, да ли је тај човек био наоружан или да ли је имао оружје?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам ја, не знам, не могу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неко ко је од родбине тог човека?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, жена му је ту у тој кући њиховој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се она зове?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јој, ја Вам то сада не могу рећи. Виђам жену сваки дан, али не могу, не могу рећи име, да ли је Марица или, не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците ми, за овог Вида Кризманића?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате како је тај човек страдао или?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чуо сам да је убијен, овај, у својој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је он живео, у којој улици?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је живео, ја мислим то је улица Фрање Рачкога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, да ли знате неког ко има неких ближних сазнања ко би нам могао рећи како је тај човек?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, не знам, ко би шта могао рећи, знам само да је убијен и његов син, не знам. Он је имају кћерку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је његов син Зоран Кризманић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Кризманић Зоран се он звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми, неко од његове родбине, кога знате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, он је, тај Вид Кризманић има кћерку у Товарнику, удана у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, јој, не могу, не могу надоћи. Знам, мислим, знам је, ми смо и род, али блокирао сам, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате некога од њих ко је био, од комшија или некога ко је био тада?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, први сусјед је био Славко Божић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тај човек Славко Божић живи у Ловасу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Жив је, он је сада у Старачком дому у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за овог Стјепана Мађаревића?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: За?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепан Мађаревић, да ли знате тог човека?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Стјепан Мађаревић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1924. годиште, Ловас?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, он је, да, да, он је у Радићевој улици живео. Па, ја њега знам, како је убијен, где, немам појма. Знам да је убијен али његови синови живе у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, његове синове, како се зову?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Иво Мађаревић и Мато Мађаревић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова његова супруга Невенка Мађаревић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Умрла је, умрла је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Умрла је? Реците ми, овај Паво Ђаковић, да ли знате њега?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неких сазнања, како је он страдао?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам чуо да је убијен, ту негде близу ван своје куће, а где, не знам, даље не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он живео у Радићевој улици?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стјепан Пејић, да ли знате њега, 1933. годиште, Ловас, Крањчевићева број 7, има зета Стјепана Маринковића и кћерку Марију Пејић? Да ли знате тог човека?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чекајте, Стјепан Пејић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Стјепан Пејић знам, али Ви сте некако другачије рекли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Стјепан Пејић, рекла сам.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Стјепан Пејић, да, Стјепан, ја сам разумео Филић, Стјепан Пејић, да, знам, знам. Његова жена Розина живи, живи је у Ловасу и син Марко, а кћерка живи у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они на овим адресама, што је, овај, где је и живео, где је живео Стјепан?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Марко, Марко је син ту на тој адреси, Владимира Назора 45, ако се не варам, а Розина, Розина је у Крањчевичевој улици, који број не знам, али у Крањчевићевој углавном улици, а кћерка им је у Товарнику, она је удана за тог Маринковића «Лисца», како се зове, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, овај Живко Антоловић, знате ли њега?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Живан Антоловић, да, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Живан право име.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Добро, Живан, знам ја њега, знам њега, он је старији човек, он је био гробар у селу, он је убијен исто, чуо сам, негде код своје куће. Жена му је, жена му је жива, али она је тешки шећераш и болесна је, она не види, а син Ђуро ја мислим да је и он је чини ми се као сведок ту, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, Ђуро Антоловић, сведок. Господине Мујићу, да ли сте се уморили, да направимо неку паузу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја бих могао, ето, на WC отићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 12 часова и биће настављен у 12 часова и 20 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ НАСТАВЉА у 12 часова и 40 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мујићу, реците ми за ове Лукетиће, Петар, Анте и Ђука Лукетић, да ли неко од њихове родбине је жив, ко би нам могао нешто ближе рећи везано за њих? Чули смо од Вас да су тамо били бодени ножевима и тако даље и да.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, од Петра жена, она је у Ријеци, живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Јелена Лукетић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, а кћерка, кћерка јој је у Ријеци. Она је живела и пре у Ријеци, тако да она није уопште ни била близу ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На тој адреси нико не живи или како?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, у Ловасу на тој адреси нико не живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. реците ми, да ли знате неко лице Алојз Кризманић, звани «Ђуро»; 1961. годише, од оца Ђуре, Товарничка улица?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мама му је жива и брат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете рећи податке за ово лице?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, мама му живи на тој адреси у Товарничкој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А брат?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Брат је Никола, он живи у Миклушевцима, ако се не варам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ђура Кризманић, звани «Ђука»; 1960. годиште, из Крањчевићеве улице?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Из Крањчевићеве или из Владимира Назора?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Владимира Назора.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, да, мама му је жива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се она зове?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Е не могу, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Андрија Девчић, да ли има неке родбине?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, синови су му ту на тој адреси, где је и живео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми за његове синове, како се зову?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја, Владо, Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како овај први?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Владо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Милан, онда има Бранко одмах суседни плац до њих и има још две кћерке у селу, Невенка Мађаревић и ова Колић, како се она зове, заборавио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Стипо Долачки, да ли знате неку његову родбину?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он има жену и двоје деце, они су у Осијеку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на овој адреси у Вуковарској?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, нико ту сада не живи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како му се жена зове, да ли знате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, заборавио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Дамјановић, знате ли њега?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Овај, његова кћерка живи у Илачи, удана за Бургера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате како се зове?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, она ради у Ловасу у школи као чистачица, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фрањо Панџо, да ли знате некога од његове фамилије?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, има жену и сина у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се они зову?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Катица и Стипе, они живе у Тина Ујевића у Ловасу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тина Ујевића улица?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на овој адреси где је он живео?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нема, они су имали те локације обнову, па су направљена је кућа у Тина Ујевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Иван Видић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Иван Видић, он има жену и двоје деце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Жена му живи у Ловасу у Гајевој, а кћерка удана у Вуковару и син је ту живео у Фрање Рачкога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зову жена и син?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Жена Вера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вера Видић.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И живи у Ловасу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, у Гајевој улици, сада који број, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А син?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Син, син је у Фрање Рачкога, Кристијан. Кћерка је удана у Вуковару, Кристина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова породица Павошевић, Славица, Јозефина и Маријана Павошевић, да ли имају они неку родбину?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, па то је од, од те Јозефине муж јој је у селу, Павошевић, како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се зове можда Антун Павошевић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Антун да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Павошевић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли живи на овој адреси?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Живи на тој адреси Крањчевићева, али он је јако болестан. Има он сина у Винковцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, ово двоје, брачни пар Марин и Катарина Балић, да ли имају они неку родбину?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, имају децу у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли на овим адресама где су живели Балићи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У Крањчевићевој улици, у Крањчевићевој и има син у Владимира Назора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај син у Владимира Назора?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јакоб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, за овог Рудолфа Јонака?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неки податак за његове неке рођаке?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, његова жена је у селу и кћерка је у селу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, жива му је ова жена, Розалија Јонак?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Зоран Кризманић, да ли знате неку његову родбину?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Зоран Кризманић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, он је живео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1966. годиште, од оца Вида?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је син од овога Вида Кризманића, али он је живео у Товарнику, али се задесио ваљда у селу, па он има жену у Товарнику. Сада, где је, како се зове, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Звонимир Мартиновић, да ли је имао он неку родбину?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, он има сина, живи на тој адреси где је и живео он, у Крањчевићевој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове тај син?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Дарко Мартиновић. И има, има још две кћерке, једна је исто у селу, једна у Товарнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Петар Рендулић, да ли њега знате и евентуално неке његове рођаке?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је из Гајеве улице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми да ли има неку родбину?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, он има, он има брата, али не знам да ли је жив, у Винковцима, тако да, тако да мислим да он нема никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на овој адреси у Гајевој улици?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ту је осгала кућа ту, сада, чија је, шта је, немам појма, углавном празна је кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми још једно питање, па ће после остали учесници да Вам постављају питања. Причали сте у ранијим изјавама да сте Ви били у некој цивилној заштити, да је ту тамо постојао неки Кризни штаб и тако даље.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је та цивилна заштита држала те страже до напада на Ловас, до 10.-ог?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, није, није, није скроз до 10.-ог, али до једнога, шта ја знам, оно када је Товарник пао, па онда ту још се нека мало држала, па онда после ту неки преговори, па мало гранатирање сада, па сада, па некако се то све распало, нисмо имали, били смо у окружењу и тако. Ми смо држали оне сеоске страже околу села, на улазима у село, чисто да не би се нешто сада, ето залетео неко да нешто не направи овако, а сада за неку велику одбрану није то било ни оружја, ни ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је престало, када су престале да се држе те страже?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, пре, пре 10.-ог. Ја сада не знам точно, али пре 10.-ог сигурно, то значи одмах негде после 01., 02.10. се то већ све распало. Знате како, људи су, већ су попуцали оно, окружење је било све, нема струје, нема овога, нема онога, пометња, те сели се у Илок, они кажу, нема ништа у Ловасу, враћајте се назад, па некако се то све закомплицирало, тако да једноставно овамо је по тим неким преговорима војска рекла да се преда оружје, па, ту мало нешто пушака што је било, то се дало ваљда, ја мислим полицији у Илок, тако да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и опишите ми само тог Петронија, за којег тврдите тамо да је боо ножевима.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, чујте, њега сам највише упамтио, јер се највише експонирао, највише је, овај, најкрволичнији је био, како сада да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како изгледа, то сам мислила?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, сада то је већ прошло седамнаест година, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време, како је изгледао?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, он је онако био црн, имао онако неку, како сада да Вам кажем, тако он је некада, он је некада имао неку милицијску опрему, овај, одору, некада војну, шта ја знам, имао је неку далматинску капицу, шта ја знам, па некада овако, онако, углавном, колико ја знам, он је увек имао неки велики нож са собом и тако да је он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када би Вам суд данас показао то лице, да ли бисте могли да га препознате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, у оном времену да, сигурно, сада, колико се променио до сада, не знам, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите чланови већа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Само једно питање, нисам Вас баш најбоље разумела. Када сте причали, када сте ступили на то поље успут и када Вам је било објашњено да треба ногама лево, десно, као да косите, па све пре тога причали да сте нешто, неко је помињао mine, ово, оно, када сте Ви први пут сазнали за постојање мина?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: За mine?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Да.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ми када смо дошли, када смо дошли на то поље, нисмо ни знали за mine. Ми смо дошли на то поље и оно како сам причао да смо ишли горе, па да смо се вратили назад и кренули горе. Тек када смо ми дошли до мина, онда смо видели mine, онда смо стали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Али, схватила сам да је био неки разговор, да су нешто између себе помињали прво mine, не mine, тако сте нешто рекли?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Нисте уопште поменули ништа раније?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ми смо, ја сам споменуо само у дворишту да су они рекли да идемо брати грожђе, па ако неко стане на мину или нешто.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Па, то, то.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, то су они рекли још у дворишту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ко, ко је то рекао?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, тај Никола и ови ти који су гамо били у дворишту, шта ја знам. Било их је пуно, шга ја знам, ни како се зову.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: На то сам мислила, како ако неко стане, да ли је то било нешто, како сте Ви то схватили?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ако неко стане на мину, ником ништа.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Ако неко стане на мину, ником ништа?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, да, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ТАТЈАНА ВУКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било помињања на тој ливади да је неко поменуо, ако наиђете на мину, реци «стој» или тако нешто да сте чули, евентуално?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, ја нисам чуо, ја нисам чуо, ја знам само да смо ми ишли и када смо видели mine, да смо ми стали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Онда су они викали иза нас, «шта сте стали», ми смо рекли «mine»: То је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли питања? Тужилац, изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Пре ових несретних, трагичних догађања, да ли имате сазнање какав је био однос становништва у Ловасу, процентуални или по броју домаћинстава по националној структури?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, колико је мени познато, да је овај, највише било Хрвата, Срба је било своје једно седам, осам посто, можда до десет највише. Било је ту и тамо пар Мађара или шта ја знам, али то је све толико није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре ових догађања, какви су били међунационални односи ту у Ловасу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Колико ја знам, да су били добри, добри, подношљиви, то када су биле те промене, ми смо формирали Месну заједницу. Никада никоме није било оно, колико ја знам, да се нешто иритирало, да се нешто Србима претило, да се нешто. Ја тих немам сазнања, мислим, ми смо живели нормално.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А непосредно пре ових догађања, који месец раније?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, добро, мало се, мало јесте ту однос можда више био утегнут него што је икаквих било проблема, више се то било, послушкивало ти што су били балвани окол, вамо, тамо, што је још код нас чак и није било. Ја, ево, знам да сам пред само то догађање, ја сам возио у Вуковару, у угоститељском предузећу сам возио комби и то, да сам у неколико наврата сам ја и Милан Девчић путовали заједно, да сам ја њега повезао из Вуковара с посла кући, био код њега на кави. Никада ја се никада, нико није спомињао нешто то, тако и, тако да није, не знам, ево, можда, можда да је неко овако од неке спорадичне, неког инцидента, али мислим да није било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је пре овог 10.-ог када се почело све то догађати, 10.10., било неких напада и од кога на село?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Оно колико ја знам, није било, пре 10.-ог, било је гранатирања у пар наврата, то је било, била је гађана црква, па смо је тамо гасили, једном приликом, исто једанпут, ја мислим када сам, баш сам ишао из Илока, исто тако неколико граната је пало и тако да, пешачки, не, него више је било, овај, минобацачких или топовских.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: То јутро 10.-ог, рекосте у Вашој изјави да сте ујутру били Ви са својом породицом и више породица у једном од тих подрума.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зашто сте били у подруму?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ми смо се, та улица где ја живим, то је Дол, низина, па ту нема подрума, куће нису рађене са подрумима, јер је влага, али већина људи се бојала тих гранатирања и тога, па су већином оспособили подруме и ту су ноћима боравили, ноћима боравили, бојали се да не би изненада некаква граната или нешто, да не би погинули. Тако смо и ми се скупили, нас неколико породица ту из суседства и ту смо били код те жене. Она је имала укопан подрум у зид.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте евентуално знали, имали некакво сазнање, информацију, да ће тог јутра доћи до неког напада?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, директно нисмо знали, само 21.-ог и тих дана је Товарник пао и тамо су ушли и тамо су исто направили зла и то све и онда само се чекало када ће доћи на ред Ловас, је ли, тако да смо ми сви били оно ујутру, када ће, шта ће, очекивања, не знаш куд ћеш. Неки су отишли у Илок, а неки су по Илоку били, тако да нису сви били мештани у селу и тако једноставно су налазили ваљда да ће у подрумима бити сигурније.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте да сте одмах сутрадан били радно-ангажовани, да сте возили тај комби или аутобус, шта ли беше. Да ли сте у том кретању са тим колима, са тим возилом, негде евентуално видели на улици, по двориштима, поред пута, некакве лешеве?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја нисам видео, нисам, нисам видео, само сам чуо, кажем, а суградан, то је трећи дан, јел, то је било 12.-ог, сам видео у тој приколици, што сам говорио у исказу, пред Домом културе тамо су били сви поређани, једно преко другог у тој приколици, а ја особно нисам видео никог мртвога.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате, како су ти људи, а суд Вам је прочитао имена тих људи који су страдали, како су сахрањени, ко их је сахранио и где?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја директно сазнање немам, ја знам да су они тамо били и да су, да је неким људима Хрватима наређено да су они ишли на гробље, да су их помећали у тај ров, на гробљу је тај неки ров

ископан и да су ту они помећани у тај ров и да је то после затрпано, да ли је багер или ко је затрпао, не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А ови други који су страдали наредних дана на минским пољима; како су они сахрањени?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: На минском пољу ко је погинуо, ја имам сазнања да су их други дан покупили у тај исти камион којим су нас возили и да су оставили тај камион где је стајао доле два дана испред моје куће, доле у Долу. Стајао је и ови који су, који су ишли сахранити, рекли су да да је то се већ јако осетило, лешеви, све и да су они морали то ићи истоварити и сахранити на гробљу у тај исти ров тамо где су ови пре сахрањени. И тако да имам сазнања, ево моја жена је, исто и она је ишла, морала је ићи брати кукурузе и шта ја знам, па су ишли приколицом крај гробља и каже сада, у међувремену је падала киша и шта ја знам, када пролазе цестом покрај гробља, да одмах се то види, близу је, да су, како је земља сецовала од кише, да су вириле руке, ноге и шта ја знам, да је то било страшно за видети.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Тог 17.-ог поподне и 18.-ог ујутру, знате ли приближно, колико је било вас цивила у том дворишту земљорадничке задруге?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, нас је било укупно ту негде преко шездесет, сигурно, преко шездесет, а на минско поље је ишло негде око педесетак, педесет једно, двоје, не знам тачно. Рачунај, један је погинуо путем, двадесет је погинуло тамо, тринаест рањено и седамнаест је остало неозлеђено.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекли сте да сте у том дворишту по неком списку издвајани поименично, вас двадесетак.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли знате или имате неко мишљење о томе, по ком то критеријуму, из којих разлога су издвајана баш та лица, тих двадесетак, међу којима сте били и Ви?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, никаквом, некако сам пуно о томе размишљао, али нисам надошао никако на неки критериј, који би то био критериј. Ја не знам, једино моје је мишљење да су они тај списак однели горе и ту вечер су они ишли од једног до другог и сада овај, онај се ономе није свиђао, онај се ономе нешто замерио, тако да су они или је мени то тако, обележили и сутрадан смо ми то тако прозвани на тај начин и ту смо тучени посебно, јел и тако да смо ми отишли, мислим с том намером да нас одведу. Е сада, касније су ваљда и ове друге који нису прозвани, за нама повели и.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Рекосте, они су однели тај списак и гледали. Који су то они?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, то су, ја не знам те људе, то су ти ваљда добровољци или из «Душана Силног» или ко зна, не знам, ти су, њих неколико је ишло, један је ишао са батеријом, други са оловком и папир и онда смо морали, свако рећи име и презиме и адресу и они су тај комплет списак однели горе у трпезарију и ту су они ноћ ваљда овај обележили кога треба сутрадан прозвати.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не знате који то они су бележили то?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја претпостављам да, они када су добили списак, да су то домаћи, домаћи, Ловашчани, знали о ком се ради и да су они то показали кога треба. Друге логике нема. Не може неко знати како се ја зovem, име и презиме и ко сам ја, када ме никада у животу није видео, није, први пут дошао у Ловас.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли сте се Ви лично било коме од тих домаћих Ловашчана, како их називате, без обзира о коме се ради, да ли овде о оптуженима или о неким другима који нису, замерили или сте били у лошим односима или свађи или било каквим односима који би провоцирали?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Никада, никада са никим, са свима сам био добар.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Хвала.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Пре 10. октобра, да ли је било наоружаних хрватских формација у Ловасу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, пре 10.-ог није, ми смо имали страже сеоске.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То сте објаснили.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, то смо ми носили те ловачке, шта ја знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам то питао, хвала. Да ли знате за, неки добошар тамо да је нешто обавештавао јавност?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Томислав Шелебај је у пратњи једнога или војника или територијалца или не знам како да то објасним, он је ишао по селу и на сваком је углу, ћошку, јел, добовао и проглас је прочитао, да се сви мушкарци од 18 до 55 година јаве у четири сата послеподне пред задругу «Ловас»:

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте Ви чули, да ли сте били присутни и видели да је Деветак држао неки говор, давао нека објашњења како ће се живети у том, у тој новој власти?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, он је онога, оно трећи дан, оно када је држао оно у Дому културе, ондак је он рекао да морамо слушати војску, да морамо слушати, да морамо ово, да морамо оно, када идемо ван, да морамо добити овај дозволу за излазак, да се нећемо кретати после пет сати, да је полицијски сат и тако, у том смислу.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је рекао шта је он, да ли је рекао у чије име говори, са ког положаја говори?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је рекао да је он директор задруге, да је он ту све, Бог и батина. Мислим да је тим речима рекао.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ја нисам чуо, можда сте рекли, али ја нисам чуо, говорили сте о томе како је неко тукао Перу Бадањака, да је то било сурово и тако даље.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јесте.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Па ме интересује, ко је, да ли знате, ко га је тукао?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они су, како да кажем, ево рецимо тај Никола, он је нас прозивао и он се унео њему у лице и каже, «ко ти је убио маму и тату»: Он каже: «четници».

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, добро, али ко га је то?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: И онда су ови са стране скочили, сада који су то били.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не знате, добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам њих виђао, али ја сада нисам запамтио, нити сам знао име, нисам запамтио фацу, сада то је већ.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када сте ишли према детелини, то у колони, описали сте овде, да ли је било на тротоарима, са леве и десне стране, неких људи, жена, наоружаних људи? Нисте приметили?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нисам, нисам видео. Ја мислим, ја мислим да сам видео ову куму Веру Видић са децом да је пролазила, овај, том Вуковарском улицом, садашњом или из Бежаније је ишла, али она се жена брже-боље сакрила, склонила се и она је мени рекла да је она видела када су јој изводили мужа и ово троје Лукетића, Перу, Анту и Ђуку и да је он, кум, он је мој кум, Видић, да је он видео њих и да је он само овако рекао да се склоне, да склоне децу. Тако ми је кума рекла, јел, али ја нисам видео то.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте видели то када иду људи, мештани Ловаса на рад, у поље, њиву, у кукурузе, тамо, да беру кукуруз или у виноград и то, да ли су имали оружану пратњу, наоружану?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Колико људи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Са свима су ишли. Ја особно нисам, али сви који су ми рекли да су ишли ван, у њиве, да је обавезно са њима ишла пратња. Сада, колико не знам, једно, двоје, троје.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сте Ви ишли на неки рад?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А Ваша супруга?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам био већ у селу, а супруга је, али то је већ касније после минског поља било.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: После минског поља?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Она је ишла и брали су кукурузе, шта ја знам одакле су ту пар тих, она каже мени четника је ишло, ишло за њима, да не би ко неко побегао или шта ти ја знам, нешто, онда су тако овај за њима ходали и пазили их. Тако и када су се враћали кући, исто су их пратили.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам сигуран да је то било јасно рчеено. Када сте кренули тамо према детелини испред задруге, да ли је неко остао од Хрвата да није кренуо према детелини?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам како мислите, из дворишта или?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Из дворишта, да ли је неко?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, ми смо изашли тамо међу првима. Да ли је неко остао, да ли није, не знам, али тешко да је неко остао, не знам. Ја мислим, ја мислим, али не могу бити, мислим да је тај Марин Мађаревић, да су њега одвели, он није ишао на минско поље, да су њега одвели, он је био, њега је Петроније ваљда овај избоо по ногама, тако да је липтила крв из њега, да су њега одвели, мислим у кућу Мирка Милића, не знам, ево, то ће неко други рећи.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али да Вас питам, овај, ова полицијска станица, где је била смештена?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У кући Боре Кесера, у центру села, ту одмах на ћошку.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: На спрат, да ли је на спрат?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, то је високоприземница, шта знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је ту био затвор неки?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја сам чуо, ја не знам, али сам чуо да је било у подруму, да је био затвор.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли знате Милорада Воркапића?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Милорада, како не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Шта је он био?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја сам њега, ја сам њега видео тих првих дана, ја сам са њим био пре, мислим, добар и ја сам њега звао «Јаде» и тако смо ми били добри. Ја сам њега видео, али он је нон-стоп био неко и нешто, он је био, он ја мислим да је имао униформу милицијску и шта ја знам, да је он туда ходао, да је био сав важан нешто. Коју је он функцију имао, не знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добар дан, господине Мујићу.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Добар дан.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја ћу се трудити да се не понављам. Доста Вас је судија питала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пређите директно на питања, ја Вас молим, немамо времена да правимо увод.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, што сте нервозни када ја почнем да питам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што нико на тај начин не поставља питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нема разлога, ако мислите да уштедимо време, ја нећу да питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мора на тај начин да уштедимо време. Уштедешћемо време.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Могли смо да уштедимо да Ви не допуњујете чињенично оптужницу, цео дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако Ви одмах кренете са питањима.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Кренућу са питањима и замолио ме је оптужени и један и други, да у њихово име питам, бићу краћи, вероватно да не би дужили баш, ево дајем допринос пун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате, пређите одмах на питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Или да оставим онда њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим, колега, да не водимо такву дискусију. Пређите на питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја сам знао да кажем, добар дан, Ви би дали примедбу, дакле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате шта Ви да кажете, ја сам и прошли пут рекла.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А то сам прво рекао, Мујићу, добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема шта директно Ви да се обраћате, да кажете, добар дан, како си и тако даље, него пређете, имате, представите се ко сте и пређете после на питања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Могу ли директно да питам, за разлику од ових који су питали, нису то питали суд. Ја поштујем суд. Могу ли директно или преко Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Крените директно да питате. Уколико нешто не буде у реду.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви ћете да ме исправите, сада смо на то дошли. Господине Мујићу, који Вам је пут данас, закључно да дајете изјаве у вези овог догађаја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо већ чули и ја сам предочила када је шта изјављивао на почетку.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нисмо чули, ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесмо чули, рекла сам и пред којим судовима и у Ријечи и у Вуковару и истражитељима Трибунала и пред истражним судијом. Према томе, идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То је четири пута, ја знам за шест пута, зато и питам, али нећу да одговарам. Значи, ово је шести пут, али ја сам питао сведока, добро. Први исказ сте дали 1993. године, значи непуне две године није прошло од догађаја, јел тако, да ли је то први пут било?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја мислим да је, не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли дозвољавате, логично, јел, да сте најсвежији и са сазнањима били 1993. године о догађају? Говоримо само о догађају из оптужнице, да ли је тако?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, једно генерално питање, ако можете да ми одговорите, а ако не, ја ћу конкретно да идемо даље. Како онда објашњавате да како одмиче време, Ви се све више детаља сећате и нових догађаја из овог времена? Да ли се то присећате, да ли Вас неко присећа или сами долазите, године пролазе и тако даље? Дакле, ово је генерално, а ја ћу сада детаљно да питам.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам, ја сам директно после, после тих догађаја, пуно, на пуно неких, неких ствари сам затекао где једноставно нисам знао. Онда ми је с временом дошло у главу са ким сам причао, како сам причао. Конкретно, ја се дуго нисам сећао, са ким сам се држао левом руком ту на минском пољу. Онда сам после доста времена надошао да је то био Мато Краљевић, једноставно.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Разумемо Вас.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Онда ми је дошло у главу да ме је он питао, да ли сам добио, ја сам питао њега, је ли јеси ти, он каже, «ја сам добио у око»: Онда ми је то дошло у главу, тако да неких ствари тако, али немам разлога да ја, да ми неко суфлира или нешто. Значи, ја оно што знам, ја то кажем.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је. Када Вас ово питам, мислим на протек времена, двадесет година је ипак и тако даље. Е сада, ја Вас питам за непосредна сазнања и мене интересује само Ваше непосредно сазнање ово што ћу Вас питати. Ово каквог сте мишљења, што каже тужилац питао, уопште ме не интересује шта Ви мислите и шта сте закључивали и шта сада закључујете, значи непосредна. Ви сте у истрази 23. травња, ако ја добро читам, не знам који је то месец, мај, је ли тако, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Април.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: 1993. године, ја се извињавам, у истрази једном реченицом описали улогу мог браћеника и кретаћу се само за моје браћенике, не интересује ме друго. На страни 7. тог записника, ја

мислим да је претпоследњи пасус, кажете, вероватно на питање, овде се не види – «Љубан Деветак је био коловођа свега и око њега се све вртило, али ја не знам да ли је он сам некога убио» и тако даље. Дакле, Ви констатујете то, да би, да би, данас, а посебно у истрази у уводу када Вас је истражни судија саслушавао 12.09.2007. године, дакле нико Вас није прекидао, Ви сте течно и јасно рекли: «Видео сам Деветака Љубана у Дому културе» и кажете, «не знам тачно речи, он се обратио» и тако даље, а цитирате га, тако је бар истражни судија навео: «ево, ви ме сви већином познајете, ја сам Ловашчанин и ја сам Љубан Деветак». Мислим да је рекао да је директор задруге, да је он, ето главни у селу, на неки начин, не знам од речи до речи и тако даље. Е сада Вас ја питам, пре тога сте саслушавани две године после догађаја, а ово после седамнаест година. Тада нисте тако рекли, него да се све, да је он био коловођа. Касније, касније, кроз ову истрагу, на питање тужиоца, то не питам случајно, први пут, први пут, на питање тужиоца, кажете, «Ја знам толико да је он»; то је на страни 32 записника из истраге одв 12.09.2007. године, «ја знам само толико да је он био»; говоримо о Љубану Деветаку, «алфа и омега, да се све њега питало и тих прича они између себе, шта ја знам, Љубан је рекао ово, Љубан је», данас сте на питање суда то појаснили и тако даље. Дакле, ја Вас питам, први пут после двадесет, седамнаест година, говорите да је Љубан био «Алфа» и «Омега». Да ли сте Ви ту формулацију чули негде пре давања ове изјавве и да ли знате, ко је први изговорио за Љубана да је «Алфа» и «Омега» и где?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не, то читао сам ја, то је рекао, можда сам само другачије.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Где сте читали?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нисам нигде читао, шта имам читати, ја.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сада сте рекли, читао сам, али где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не прекидајте сведока.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Све ово што сте навели, све то се своди на једно, значи да је он био све и сва.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, «Алфу» и «Омегу» употребљавате после седамнаест година. Ја Вас питам, да ли сте негде прочитали, да ли Вам је рекао?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А ја ћу Вам предочити исказ, односно суд треба, исказ сведока генерала Аце Васиљевића у овом предмету и у Хашком трибуналу који први пут употребљава ту реч «Алфа» и «Омега» за Љубана.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја то нисам чуо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли Вам је неко предочио у овом саслушању, није?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, ја то нисам чуо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Питам само, немојте да се љутите.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам својим речима рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, али својим речима сте и у истрази говорили, али нисте поменули, зато питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у чему је разлика у овим исказима?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Све се то своди на исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему је разлика у овоме што Ви сада?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато што је дописни сведок Аца Васиљевић, зато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у чему је разлика, ово предочавате више изјава.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја први пут чујем за тога Васиљевића.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, не, само његове изјаве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Различито, не, не. Данас Вас је судија питала, а Ви сте рекли да, за извођење овог Милка или Мирка, не знам, Мирка Кесера од стране оптуженог Љубана и питала Вас је председница већа и за неког Мартина Шафарића. Ви сте рекли да тај не постоји и да не знате, да ли је тако?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Она је рекла Мато, а ја сам рекао да Мате нема, Мартин Шафарић да, али Мато не постоји, Шафарић Мато не постоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Мартин?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мартин Шафарић да, он је остао у селу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ово да разјаснимо.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мартин Шафарић да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли и он био том приликом издвојен?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он, не знам, он је био у дворишту ту, али ја сам га видео, а сада да ли је издвојен био, шта ја знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, на страни 4. овог записника у истрази Вашој 1993. године, Ви кажете управо то, врло јасно и децидно, «па је дошао Љубан Деветак и извео је Мирка Кесера и Мартина Шафарића и пустио их из дворишта».

Сведок ИВАН МУЈИЋ: За Мирка Кесера сто-посто знам, то сам видео.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не, али ово сте рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да прекидате сведока, поставите питање, а сведока пустите да одговори.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не прекидам, подсећам само.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Можда сам и рекао, али добро, ја то не игра, мислим, никакву улогу. Мирко Кесер, Мирка Кесера је ухватио за руку и извео га вани. То је сто-посто истина, то су сви видели.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро. Ви сте данас рекли да сте били у дворишту, са овом осталом првом, другом групом, другом групом ишли, то Вас не питам, а да сте Љубана видели први пут ту и још неке набројали сте, а то сте детаљније говорили у изјави пред хашким истражитељима, дакле, а данас сте напоменули да су они били у трпезарији. Ја Вас питам, да ли сте Ви из дворишта могли да видите, ко се налази у трпезарији?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја ћу Вам одговорити. Ми како смо стајали, ми смо видели ко са врата улази и ко излази из трпезарије, ко је унутра био, ваљда су унутра били када су ушли унутра, јел јасно?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте Ви видели да су они били у трпезарији или претпостављате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте одговор.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја Вас видим да улазите у ходник, да ли сте били у ходнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добили сте одговор на Ваше питање, идемо даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Немојте Ви да одговарате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја нисам одговарала.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ми видимо капију и видимо како улазе и улазе тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда иду даље питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, то сам и очекивао. Истражни судија Вас 12.09. на страни 27. пита: «Је ли Вас неко за тих седам, осам дана приводио било у ТО, било у милицију». Зашто ових седам, осам дана, Ви сте дуже били тамо, али небитно, то је питање.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нисам дуже био, ја сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало сачекаћете, па пошто преко суда иду питања, ја ћу Вам дати одобрење да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви одговарате – «Не, не могу рећи, није, ја сам сматрао да се нисам никоме замерио и тако даље, нису имали потребе» и тако даље. Како објашњавате Ви то, да једино Ви из Ловаса нисте тих седам, осам дана испитивани и привођени? Да ли можете да одговорите на то? Ако не можете, ником ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Могу. Ја сам радио у својој фирми, живео у својој кући, ја се никада ни са ким нисам замерио и није нико имао разлога да ме шта испитива, нити сам нешто направио, никоме зло, а ја мислим да је ово било чисто особна освета по неким њиховим, другачије

не могу објаснити, јер шта је имао разлога да мене не зове, а да некога другога зове који је исто као и ја, ја верујем да има таквих пуно. Не кажем, ако се неко некоме особно замерио, ОК; али било је пуно који нису, који нису мачки рекли – помакни се, па су мртви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, разумели смо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је код Вас вршен неки претрес, да ли је нађено неко оружје?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте Ви били члан Кризног штаба, да ли сте чували?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јесам, ја сам био члан Кризног штаба.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сте имали оружје неко задужено?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, нисам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато Вас нису ни привођили, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви да одговарате на питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро, да му кажем зашто није, он не зна, каже да не зна. Ви сте пред истражитељем, а данас Вас је судија нешто питала, али нисмо чули одговор, а ја Вас сада детаљније питам, то је, два пута сте давали изјаве, у 1996. години па други пут када сте давали изјаву, први пут сте само препознавали неке слике и тако даље. На страни, на страни 5. кажете – «неко је тада објавио да сви кувари, пекари, електричари и други стално запослени, могу да устану и оду. То је та група која је издвојена».

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Е сада, питали су Вас, ко је тај, неко кога Ви не знате да објасните ко је. Да ли је то тај исти који је држао слово пре тога и питао ко је пуцао, ако сте Ви ту, ко ће пуцати, да ли је то исти човек?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мислим да није, мислим да није, било је њих више. Ко је какву улогу имао, нисам ја могао имати сазнања.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је то исто време када Љубан издваја овог Кесера и овог Шафранића, како се зове, сада смо утврдили?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Или различита времена?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је објаснио да је то било 17. октобра 1991. године.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ово је било издвојено 17.-ог, а Мирка је извео 18.-ог, пре што се ишло на минско поље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Молим, молим, молим. Ви сте објаснили како сте дошли, који дан, овај, тамо да радите и где да радите. Да ли је на почетку централе био неки војни пункт и од када, од првих дана, када сте кренули да радите нешто тамо, објаснили сте то, то Вас нећу питати,

него, да ли сте видели крећући се ту и када, у које време неки војни пункт на уласку у село на почетку те неке централе Ваше?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Војни, тај пункт, је био на самом ћошку куће Кризманић Антона и Анке. Значи, то је она прва кућа до цесте, онда је била следећа кућа од те Јелене Антоловић, што је, где је била војска смештена, где сам рекао да су истерали њих, а у трећој кући смо ми били у подруму и на том самом ћошку су они донели неких блокова, цигала и ту су они били.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ту је нека централа?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Свако вече се ту пуцало.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То ми је битно.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је био тај војни пункт, ти војници који су били смештени у тој кући, а тенк је био испред куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, да ли је био неки војни пункт тамо у близини оне детелине где сте?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није никакав?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни пре, ни после?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сада да се ја надовежем на то сјајно питање, овај, да ли су прошли, да ли су морали да прођу неки пункт уопште када су ишли у том правцу? Ево толико само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ето он каже.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Он каже не, добро. Ви сте тих дана радили, одлазили, објаснили сте то. Ја Вас питам, да ли сте добијали неку храну, где и од кога?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: И ови што су радили са Вама?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја особно нисам од њих добијао храну, а била је кухиња тамо. Кома су они носили, ко је то јео, ја немам појма. Ја особно ниједан оброк нисам појео из те кухиње. Ја сам јео, и дан-данас имам обичај, ја не идем из куће никада док не једем. Тако је било и онда. Значи, у осам сати је било, ја сам јео и ишао тамо и док нисам дошао с посла, нисам овај ништа јео. А ми смо тамо где смо становали, шта ја змам, тамо смо ми знали испећи пиле, шта ја знам, заливали и то тако.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ми, та радна обавеза, да ли је била за сво становништво или само за Хрвате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, само за Хрвате. Ја колико сам видео, Срби су се мували тамо, радили са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ове српске жене, да ли су ишле оне на те радове?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: И жене су имале обавезу, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Српске жене?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: А српске? Не, не знам, не знам. Оне су тамо, сада можда су ходале са њима, шта ја знам, кикотало се то тамо, то је било све важно, поносно, да је то било, ето, одједном ми смо били понижена класа.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А ко је спремао ту храну, ко је кувао, било је куварица неких?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Било је, било је, да, ја не знам точно ко је кувао, али чуо сам да се је кувало, али ја.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли знате, за кога се спремала та храна, с обзиром да је ситуација таква, нема струје, нема пекаре, нема?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја знам да се, да, да се клало и свиње и да се носило код тог пекара доле пећи и да је то војска јела и, војска јела, јели сви који су били ту и наводно да су јели и ови који су радили, који су имали неких обавеза, од Хрвата. Ја особно нисам јео, ниједан оброк.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви знате за неки млин тамо где сте и радили, да ли је тако?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Млин, е, задњи дан се наместило да сам ја тамо радио, тамо се носио мотор од комбаја да се оспособи.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да, јесте, објаснили сте то. Пре уласка у село, пре овог догађаја, да ли је тамо било неко митраљеско гнездо постављено, да ли знате за то?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Где?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: На том млину?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, ја немам појма. Ко би то поставио, када ми више нисмо држали страже, нисмо били.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли је уопште било митраљеско гнездо?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, колико ја знам, није тамо било. Ако неко можда да је неко отишао тамо појединачно да је отишао без, углавном ништа организирано није било.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте објаснили да сте лечени и где сте лечени и тако даље, ко Вас је лечио. Да ли знате, ко је организовао Ваш превоз и ко је возио?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Из Ловаса?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Из Ловаса, када сте настрадали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је рекао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рекао је, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помињао је Милан Воркапић, звани «Трндо» и да је возило било од Јосипа Јовановића. Да ли је то било украдено возило или шта?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је узето, они су узели, дошли у двориште и узели кључеве, возили, никога нису питали.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пре него што сте се иселили, а иселили сте се, то сте објаснили, само, јер сте потписали неке некакав записник. Да ли Вам је тражио неко то или не?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Не? Добро, хвала. Да ли познајете Римар Мирослава?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Кесер Ђуку?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ђаковић Марију?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пампер Мирка?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Пемпер Мирка.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Пемпер, пардон, одлично, Пемпер, познајете га?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Балић Љубицу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Балић Љубицу? Па, знам, знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, зини да ти кажем.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Знам, знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате тако да се понашате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Знам, али што добацује.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Добро, знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја се извињавам.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нема проблема, само Ви.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ви сте на једној страни, шапућите, не морам ја да чујем.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не могу главом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да се обраћате.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Брајковић Фрањо, брзо ћу, Брајковић Фрањо?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Жадањ Фрањо?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Кесер Мирко?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Сомборац Влада?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Лутровић Антон?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Палијан Јосипа?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Палијан Јосип.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Кувејџић Јосипа?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Кувејџић Јосипа.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али и овај?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Рудић Златица?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Балић Жозефина или Жозефина?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Жозефина.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Жозефина. Ловрић Катица?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли су то људи из Ловаса?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: У време овог догађања, да ли знате, где су они радили и ко их је запослио?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Где су радили?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, они су већином сви имали своје фирме где су радили и где су били запослени.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Конкретно, да ли су радили у задрузи и ко их је запослио?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја не знам ко их је запослио и не знам да су они радили. Они су сви Хрвати.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Зато и питам.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: И они су вероватно радили, али, како, на који начин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су у овом периоду радили, у октобру 1991. године?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имаге ли таквих сазнања?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, док сам ја био, нисам видео, нисам видео да су радили. Знам, Владо Сомборац да су они, да је он био обучен у војну униформу ту од резервиста и да је наводно, наводно он био председник Месне заједнице, да су га поставили, шта ја знам и да је он био ту са њима. Ја сам му особно у једном, пришао њему онако насамо да питам, «Владо, е, шта, како ће бити», ово, оно, онда он се окренуо, да ми није хтео ништа рећи, тако да сам видео да је он са њима, али за ове друге, не знам.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Да ли сведок зна, знамо ко је директор био задруге, то није спорно, ко је био заменик директора, а ко је шеф рачуноводства био од ових људи што сам прочитао, у то време?

Одбија се одговор на то питање.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Одбија се, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од каквог је значаја ко је био шеф рачуноводства?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи да су Хрвати и радили о запошљавали, нису само убијали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијен је одговор.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Како су радили?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Али он се не сећа тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро је, добро је, ништа.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мислим, све, радили су, радили, али на који начин су радили, или су они морали радити или су они добре воље радили. То се не зна.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Па, питаћемо. Да ли су живи ови људи, питаћемо их?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Живи су, нажалост, не нажалост, добро што су живи, али нажалост што су били слуге таквима тамо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Тако је, нису добри Хрвати били, е тако.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Е, па тако, то је. То су били Хрвати, то су биле слуге, морали су силом прилика да сачувају главу, радили ту и тако да то од задруге, то, мачку о реп да окачите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ми сви знамо све добро у селу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: А где су се хранили ови људи?

Одбија се одговор на то питање, јер нема никаквог значаја.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Можда нису били гладни.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Нису били гладни? Добро, е само још једно питање, ево, судија. Ви данас то нисте рекли, нисте ни у истрази, ни Хашком трибуналу, односно оном истражитељу, али сте у истрази, у

истрази од 12.09.2007. године, на страни 41. на питање одбране, када смо цитирали ту оптужницу, Ваша једна реченица је у тој оптужници од пет сведочења у то време, где сте навели – «познато ми је да је Миленко Рудић убио Ивана Видића из Ловаса»: Сада Вас ја питам, јесте то Ви видели и како Вам је познато или Вам је и то познато као све ово остало што сте данас сведочили да је познато?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То ми није познато, али познато ми је и прича се да је он одвезао.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Значи, немате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Одвезао њега аутом из затвора Месне заједнице и да га је одвео горе на брдо и да је горе убијен, а да ли га је он убио или није, то сада њему на душу.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Ја питам, да ли сведок има лично сазнање, јер овде каже, «познато ми је»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да нема, да је чуо.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро, али не стоји овде да је чуо, него да му је познато, зато, на 41. страни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стоји да је чуо, зашто не читате како треба?

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Добро, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, «ја сам само чуо»:

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То после он појашњава, али у оптужници њиховој стоји да му је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објашњава да није видео и да је то само чуо и тако даље.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: Судија, нећете веровати, немам више питања. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добар дан, адвокат Игор Олујић, бранилац окривљеног Милана Радојчића. Господине Мујићу, ја бих кренуо мало бих се вратио пре ових догађаја 10.10. Рекли сте у једном од одговора на питање тужиоца, да је 01.10. гранатирано село и да је погођена црква и ако сам Вас добро разумео, неколико дана након тога је било повремених гранатирања.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, било је и прије 01.10. и после у неколико наврата.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро, а да ли је приликом гранатирања, да ли су погођени неки објекти, да ли су запаљени, да ли је погођено и оштећено нешто осим цркве?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Погођена је црква и горео је торањ, па смо ми гасили.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро, а неке приватне куће?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, сада ако је која, оно, није, није било баш оно рушења. Једино 10.10. када је прва граната ударила, то је ја мислим погинуо тај Латас.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Говоримо о овим догађајима пре 10.-ог.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Али то, па, не знам, ја мислим да није нека кућа, баш да је горела или да је порушена, не знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Оно што, данас сте током Вашег исказа рекли да сте били у Кризном штабу пре 10.10.?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Ако бисте могли мало да нам кажете, рекли сте у свом исказу датом 1993. године, пред хрватским судом у Осијеку ја мислим да је било, рекли сте – «ми нисмо хтјели предати оружје бившој ЈНА; већ смо оружје предали полицији у Илоку»: Да ли можете да нам објасните мало како је текла цела та прича?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ми смо, ми смо у Кризном штабу имали Кризни штаб, имали смо четири вода која су на четири стране села где смо држали стражу. И онда смо покупили од тих ловаца ловачке пушке, муниције и ако је неко негде нешто набавио током, док је се могло набављати и то је било тих пушака и то смо ми на пунктовима држали, малтене, оружје је било то на пунктовима, а само су се људи мењали.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли знате можда отприлике, колико је било калашњикова или овог неког озбиљнијег оружја?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Није било пуно, али мислим да је било мање од десет.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А реците ми, неко од сведока овде су говорили да су биле и неке зоље у наоружању.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Зоље?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да, да ли Вам је то познато?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја то нисам видео.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: А било је, мислим, познато ми је све.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: И ако сам добро разумео, онда је, онда су били преговори са ЈНА и ЈНА је тражила да се то оружје преда њима. Да ли сте ви поступили по томе?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, било је преговора и ми смо се, ми смо имали овај договор и разговор и шта ћемо, вамо, тамо, ми смо рекли, онда смо дошли до закључка да нећемо дати њима, него ћемо дати нашој полицији у Илоку.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи, Ви нисте поступили по налогу Југословенске народне армије?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Зашто би?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Само питам да ли сте поступили, Ви кажете нисте, да ли је тако?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: ЈНА; мислим, из контекста тога, ЈНА се сврстала на једну страну и шта ћемо ми сада дати њима.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да, добро, рекли сте такође у току данашњег исказа да непосредно пре напада на село 10.10., у селу није било хрватских оружаних формација.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не, било је, било је једно, једно време, то у летњем периоду можда једно.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не говоримо о летњем периоду, говорим сада баш на пример, пет дана пре тога.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Онда није било, не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро, међутим, у Вашем исказу датом пред хрватским судом 1993. године сте рекли, па Вас цитирам: «Ипак сам чуо да су неки дечки и пуцали и да је убијен један четник».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то није различито.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Није, није различито, али само да видимо, значи, ти дечки, значи, ти дечки су, колико ја разумем, из овога што је речено, да су ти дечки из села.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ево овако, 10.10. у тим јутарњим сатима када је почео напад, значи гранатирање и онда је био пешачки напад. На крајњем, на другом крају села, ја сам чуо да су неки, они и не знајући шта се ради, да су они њих пар дечки почели пуцати. Из којег оружја, не знам, а на крајњем, на другом крају села је један.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Извините само, други крај села у односу, шта је први крај села, ако можете да ми кажете, у односу на Вас?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Од Опатовца, од Опатовца, Млинска улица долази, долази ту до једног раскршћа где даље наставља Крањчевићевом.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Разумем.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Е сада, на половици те Млинске, ту је ево пред кућом Ђуре Радочаја, то је негде можда једно двеста, триста метара од улаза у село, ту је један тај, ајде назовимо, или четник или добровољац или како да га назовемо, не знам, није ми то сада више уопште битно, ту је један погинуо од метка.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Колико.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да ли, опростите, да ли од овога што су ови дечки пуцали или јесу они њега погодили или су сами своји, свога погодили, ко то зна.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли знате можда, колико је било тих људи који су пуцали, дечки, како их називате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам чуо, ја сам чуо само за једнога то, а то је скроз горе код гробља и да је тај, када је видео да се то немилице пуца, да фијучу меци, да је он једноставно побегао и отишао-

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли га знате можда по имену?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Молим?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли знате по имену можда?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Сада бих, овај, сада бих прешао на сам догађај током напада, је ли тако. Рекли сте да сте 10.10. били у кући у подруму. Да ли је са Вама у том подруму где сте били смештени, био и Јосип Антоловић.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: «Жгела».

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Са надимком «Жгела»; јесте. Данас сте Ви давали свој исказ и том приликом сте објашњавали, догађаји који су уследили 11.-ог када је окривљени Милан Радојчић дошао са капетаном. Да ли Вам је познато да је, и рекли сте, такође, начин на који Вас је позвао напоље.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јосип Антоловић када је давао исказ исто пред овим судом у истражном поступку, је начин на који сте позвани напоље, описао, односно цитирао на следећи начин: да је неко споља рекао, «не бојте се, изађите, неће вам се ништа десити».

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Шта ту има спорно?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи, да је то опет на неки начин, позивање које није претеће, које није?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они су, они су викали, има ли кога и ми смо викали одавде, ту смо и сада, мислим да је то исто.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Истом приликом сведок Јосип Антоловић ни на који начин није спомињао, пре свега, да је Милан Радојчић имао пиштољ, да је из истога пуцао и није спомињао да је Милан Радојчић имао било какве ознаке на својој униформи.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Јосип Антоловић изашао и он из куће?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је био, он је био у истом подруму, он је био иза мене и рекао сам, њих двојица су дошла у суседно двориште код тог «Жгеле» у родитељску кућу.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Тако је, да.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: И сада, рећи ћу Вам, ми смо чули пуцњеве. Милан је дошао са пиштољем у руци. Да ли је он пуцао или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли је Јосип Антоловић изашао и он из куће или је?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не, ми смо били заједно, заједно у подруму, а ова је кућа суседна, кућа пре и ту су они дошли на капију и ушао је у двориште и пуцано је и викали, има ли кога и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, господине Мујићу, само да појаснимо ово питање. У моменту када се дешава ово, када Вама Милан Радојчић то прича, где се налази Јосип Антоловић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Иза мене, иза мене је он био, и ту су биле онда те жене, његова мама.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Сви сте присутни том разговору?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, било је нас ту петнаесторо сигурно и сада није истина, мислим, можда то Јосип није запазио, али ја мислим да сви знају да је он имао у руци пиштољ.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Само оно што бих хтео да кажем, јесте, да Вас упознам са чињеницом да сте, када сте давали исказ 1993. године пред хрватским судом, нисте Милана Радојчића видели са тим ознакама на униформи, тада Вам то није било познато?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја, колико ми је познато, од првог дана, говорим да је он имао три звездице и то је као што је овај дан.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не, Ваш исказ је да је тада Милан Радојчић, како објашњавате ту разлику?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: А; не знам ја, па, чујте, да ли сам ја сада нешто пропустио у мом исказу, мислим да је то.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли прихватате да Вам је најсвежије сећање било 1993. године?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, да, али знам точно, гледао сам у њега, па нисам толико, видим, сам сам се зачудио, откуд он, њему сада да је он капетан, то је.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Друга ствар која ме интересује, да ли сте, претпоставити је да јесте, али да Вас питам, да ли сте кроз средства јавног информисања пратили, пратили чињеницу да је овај поступак у Београду покренут?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је у средствима информисања објављивано које функције имају поједини оптужени у овом поступку?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, не знам, ја мислим да је, да је као Љубан Деветак првооптужени, овај друго, треће, четвртооптужени, али функције ја не знам, не знам јесам прочитао или нисам, углавном ја знам које су они функције имали.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јасно ми је. Ово Вас питам због тога, Ви сте у истрази у овом поступку, на првој страни рекли да је Вама Милан Радојчић рекао да је командант територијалне одбране. То сте данас

овде поновили шест пута. Оно што мене интересује, 1993. године, када сте давали исказ, то је две године након догађаја, Ви нисте препознали Милана Радојчића као команданта територијалне одбране?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Само мало, ја 1993. године, то је био исказ хашким истражитељима.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не, то је исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ријеци.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: У Ријеци.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У Ријеци, у полицији?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у полицији, пред Окружним судом у Ријеци.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да наставим даље? 1996. године.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нема проблема.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Када сте давали исказ тужиоцима Хашког трибунала, такође нисте знали или нисте рекли, да је Милан Радојчић командант територијалне одбране. 2003. године, када сте давали исказ на главном претресу, ја мислим тада у Вуковару, такође сте допуњавали свој исказ и у том допуни сте говорили о Милану Радојчићу и поново нисте рекли да је он био командант територијалне одбране.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, не знам, можда у том моменту нисам, оно нисам, или сам заборавио или сам превидио или нисам, не знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли имате неко логично објашњење и чињенице, да у три Ваша исказа дата у периоду две, четири и осам година након догађаја, не знате једну чињеницу, а да се након тога ње сетите?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам њу знао, можда нисам рекао, али сам знао сигурно.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Али је нисте рекли три пута?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, нисам рекао.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Када Вас је судија директно питао 1993. године, «имате ли још шта да додате о било коме од оптужених»; рекли сте – «немам». Добро. Када сте давали ове све исказе о којима смо сада говорили, рекли сте да су Вам налоге, наређења давали Милан Тепавац за обављање појединих послова?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Знате шта, ја бркам, ја бркам Милан, Радован, шта ја знам, ја њих све знам, али ко је ко именом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које, ове Тепавце?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, да, ја знам да је овај један, један је из Бежаније, један је из Гајеве, један је из Старчевићеве, шта ја знам, колико их има.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли Вам је давао Милан Тепавац наређења и налоге неке радне шта ћете да радите?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, тај из Бежаније, из садашње Вуковарске, од оца Драгана, тај Тепавац, Обрад, Радован, како се звао, не знам, ако се не варам, не знам, да ли је дечко умро или није, не знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не знам.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чини ми се да је тај дечко умро, али, чуо сам нешто али не знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Дакле питање моје, да ли Вам је он давао налоге шта да радите?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је излазио пред нас и давао радне задатке.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је то исто.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У задруги.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Тако је. Да ли је то исто чинио и Радован Тепавац?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, кажем Вам сада, Радован Тепавац је, како се он звао, ја мислим да је он Радован Тепавац.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли Вам је налоге да обављате поједине послове давао Жељко Брајковић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Жељко Брајковић звани «Кинез»; он ми је, он је мени наредио, мени и Јосипу Антоловићу – «Жгели», Јосипу Оструну, ми смо морали ићи купити те мадраце, деке, јастуке у тој улици, а са мношом је ишао, мене је водио наоружан и обучен у војну униформу Воркапић Илија, а Јосипа Антоловића – «Жгелу» је водио тај Коста неки. Значи, један са једне стране улице, а други с друге, а у средини.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Тако је, а то Вам је Жељко Брајковић наложио?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У средини је ишао трактор велики са приколицом «змајевком» и у тој приколици је био Јосип Острун који је купио који смо ми њему добацивали, а Милан Рендулић «Бува» је возио тај трактор.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Данас сте рекли да је, да претпостављате да је Милан Радојчић имао канцеларију у задруги.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја мислим када сам га тамо највише и виђао. Да ли је, не знам, ја сам био од 11.-ог вани до 17.-ог, а то је било пет, шест дана.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: То није, тога се нисте могли сетити 1993. године у Хрватској када сте давали исказ. Да ли можете да нам објасните некако ту чињеницу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, видите, чујте, нисам ја сада све оно можда од реда до реда, нисам се можда свега ни одмах сетио.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли сте Ви причали када сте, Ви сте, уствари, Ви се нисте враћали у село Ловас, ако сам добро разумео, после овога, већ сге дошли само да купите породицу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам дошао, ја сам дошао 13.-ог, 12-ог у село, то је био петак. У понедељак, 16.-ог, 13., 14., да, 16.-ог у понедељак, ме извезао, мене, жену и децу, Саво Тркуља из Шида. Он је био радио.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Реците ми, када сте се вратили коначно у село?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: 13.-ог.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Вратили сте се и напустили село, говоримо о 1991. години?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: И онда у петак се вратио, у понедељак сам отишао назад, отишао сам у Шид, отишао у Митровицу, из Митровице у Бијељину, из Бијељине у Тузлу, из Тузле у Загреб.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро и онда сте наставили да живите у Ловасу, 1996., 1997. године?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: 1997. када се оно могло доћи, ја сам онда.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Мирна реинтеграција када је била.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Међу првима сам дошао, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли сте Ви у међувремену разговарали, да ли сте се сретали ви избеглице из Ловаса, да ли сте разговарали о догађају?

Да ли сте били у контакту са неким људима у Ловасу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: За време, за време.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Вашег избеглиштва, да?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А, да ли сте се сретали са другим људима који су избегли из Ловаса?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, па са овим нашим, јер ми смо били на стотине места распоређени, мислим, разбацани. Ја сам био у Опатији, неки су били у Загребу, неки су били у Шибенику, неки.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А да ли сте се чули, да ли сте причали о томе, шта се коме десило, како је?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Није, када смо се срели, онда смо причали, тако да једноставно, то је било све оно.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Добро. Ово на шта бих даље прешао, говорили сте о овим догађајима, несрећним догађајима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само када смо већ ту да се задржимо на овоме, да пољопривредна задруга, канцеларија. Ви сте истражитељима Хашког тужилаштва на овом записнику од 06. фебруара 1996. године, управо појашњавајући тај почетни период и узимање тих кључева рекли: «У згради задружног дома, Милан Радојчић је имао канцеларију одакле је издавао радне задатке. Ђуро Продановић је био задужен за издавање пропусница и прикупљање података о становништву Ловаса. Радован Тепавац, син Драгана Тепавца је био Радојчићев помоћник».

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, он је, он је ваљда од њега долазио ту и нама давао, распоређивао ко ће ићи шта радити. Неки су ишли скупљати грање у овај воћњак да се може ложити фуруна, да се може пећи крух, неки су ишли брати кукуруз, неки су ишли овамо, неки онамо, он је давао, углавном, распоред.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А како знате да је долазио однекле Радован Тепавац, како знате одакле је долазио Радован Тепавац?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Како не бих знао? Ми стојимо ту на капији, ту доле, он долази одозгоре из те канцеларије где сам први пута видео и где сам виђао Милана Радојчића. Не долази с неба.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Овај, шта сам хтео да Вас питам даље. Значи, говоримо о овим догађајима 17.-ог и 18.-ог. Само тренутак да пробам да, аха, када говорите о тим догађајима 17.-ог и 18.-ог, рекли сте у својим исказима, да сте много локалних Срба видели у задрузи. Рекли сте да сте видели Зорана Тепавца?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чујте, они су, они су, како, ми смо тамо били од четири, пола пет. Они су тамо улазили, излазили и то вече и сутрадан до подне. Јел он једанпут изашао, два пута ушао, изашао, они су улазили, излазили.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи, не знате тачно када сте видели Зорана Тепавца?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, то је било, чујте, ја бих сада морао бити.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А да ли сте сигурни да сте видели Зорана Тепавца?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја мислим да га знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да сте га видели тог дана?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Све је оно што сам ја знао, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да сте га видели тог дана како улази и излази?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја мислим да јесам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јесте сигурни?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја мислим да јесам, јесам, па ја, јесам, они су сви, улазили су, излазили, шта да Вам кажем.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не, али ја Вас питам сада директно за једну особу, сви су улазили и излазили, била је гунгула, сасвим сигурно и не знам колико сећање може да служи у том једном.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, о чем се ради, ја.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јако стресном догађају, да.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам га видео да је улазио. Сада, да ли је једанпут улазио и када је изашао и шта је радио, ко то зна.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: За Радована Тепавца?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, и он се ту мувао, исто. Он је ту стално био, сада.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Све време, и 17.-ог и 18.-ог је био?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, сада 17.-ог, послеподне не знам, али свакако 18.-ог до подне је био увек ту, улазио, излазио, био ту. Кажем, море једно и домаћих и тих страних, то је све улазило, излазило, то су они нешто се договарали, разговарали, шта ја знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Милан Миљковић, рекли сте да сте и њега видели?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли знате када сте га видели?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам њега видео одмах ту негде други, трећи дан, шта ја знам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Не, не, питам Вас за догађаје 17.-ог и 18.-ог, не уобичајено ко је био. Сва питања се односе, само да кажем, сва питања се односе на 17.-ти када сте нажалост, морали да уђете у то двориште.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам да ли сам га видео тај дан, не знам, али може бити да јесам, али ето.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Радована Тепавца да ли сте видели тај дан?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: И он је, и он је ту долазио, да.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Тог дана?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: 17.-ог или 18.-ог.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Тако је, био је ту?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јесте, био је.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Милан Миљковић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, не могу са сигурношћу рећи. Ја сам њега видео, а да ли је то био тај дан или не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Аницу Миљковић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, њу јесам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Тог дана?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, њу и ову, ову Марицу, Марицу Новаковић.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Када сте их видели, ујутру, увече?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ујутру, 18.-ог ујутру, оне су биле нашминкане, дотеране, кикотала се, вамо, тамо, нажалост, то су Хрватице.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: А да ли су оне носиле беле траке?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, ко?

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Како сте онда рекли?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Наше жене се нису, нису се чиниле живе, покуњене све, оне се кикотале нашминкане. И дан-данас живе у Ловасу, опростите, али мало.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Разумем, али Ви сте рекли, чисто проверавам Ваш исказ у смислу да сте Ви рекли да су сви Хрвати носили беле траке.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да. Ја ове не сматрам Хрватице.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Дајте, можете да нам дате поделу.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Оне су биле удане, удане за Србе и оне су се једноставно тако определиле.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Није ваљда то лоше?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не, не, зашто? Мени особно ни ти њихови мужеви, по мени су они били солидни, по мени, мислим, и дан-данас је тај Милан Миљковић вијећник, у општинском вијећу, ми заједно седимо, заједно доносимо одлуке у општини. Немам шта рећи, али за њих имам, за њих имам.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Зашто?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Зато што су биле безобразне, што су биле, оне су у најмању руку могле бити оно да седе код куће и да ћуте.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли можете да нам појасните онда само да бисмо.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Оппростите, ево ја ћу Вам само једну рећи згоду ако није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате, ту причу да ширимо, немамо времена.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Овај, само ако можете да прецизирате онда ту тврдњу, ко носи беле траке, а ко не носи беле траке?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Хрвати носе.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Али, кога Ви сматрате Хрватима, ето сада морам тако да Вас питам, јер сте сада рекли да две Хрватице нису носиле беле траке?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Оне су из мешаног брака и оне су биле лојалне њима и оне нису имале потребе да носе, нико им није рекао, оне су биле уз њих, оне су биле једнаке њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јасно је, идемо даље.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Владо Сомборац, да ли је он из мешаног брака?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Он је Хрват?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, он је Хрват.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Да ли је он носио белу траку?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, он је имао униформу. Њега су поставили, њега је ваљда Љубан поставио за председника Месне заједнице, колико сам ја чуо, уствари, да ли је то истина, ја не знам и он је, шта да Вам кажем, он не сме доћи у Ловас и он у Ловасу не живи и он нема образа да дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате да се задржавате.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Само ћу рећи зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само једно питање, какав је то однос био према неким Хрватима овакав, према другима онакав?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја не знам какве су, какав је он однос имао са Хрватима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не конкретно лице, него уопште? Како су једни Хрвати тамо могли овако, а други су морали да иду на радове, да носе беле траке?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У сваком житу има кукоља, у сваком народу има издајце.

Адв. ЗДРАВКО КРСТИЋ: То си у праву.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Овај, последње питање само, када сте ишли, када сте ишли на рад, да ли сте увек имали оружану пратњу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја не, ја кажем ја сам био тих пет дана ту, ми смо у селу радили у млину и ту. Ови који су ишли ван села, они су имали оружану пратњу.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Значи, Ви сте добили налог и обављали послове?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, нас је било, шта ја знам, нас пет, шест, каже, идете у млин тамо, тај мотор намештати да се може ременица ставити, да се може покренути млин, да се може.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Без оружане пратње?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, било је ту и тамо, долазили, одлазили ти наоружани, али то је све било оно, није било сада да неко сада неком више главе.

Адв. ИГОР ОЛУЈИЋ: Јасно. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Хвала Вам. Адвокат Вукотић, ја сам бранилац Жељка Крњајића. Господине Мујићу, у Вашем данашњем излагању употребили сте израз «четници»: Да ли сте Ви, односно Хрвати у Ловасу, добровољце и припаднике ЈНА називали четницима?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, свако има свој речник, али мислим, неки су називали четници, неко добровољци, неко, како ко, а ја сам, ја мислим да сам пар пута рекао под наводницима, да није, није сваки тамо био четник, нити је сваки Србин четник, нити је, мислим да ме разумете.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Али да ли су Срби припаднике хрватске војске и «зенге» називали усташе?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Да ли су то по Вама погрдни изрази, четник, усташа или не, или имају ли какво друго значење?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, по мени су и једни и други погрдни изрази, јер ја сам рођен 1954., ја не познам ниједнога усташу, ниједнога четника, а то се сада помињало у том селу, па тако се наставило и даље, али, ето.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро. Да ли је на Вашој болничкој листи у Сланкамену писало «резервиста ЈНА»?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Немам ја појма, ја ту листу нисам ни видео.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: А да ли знате можда да је Жељко Крњајић рекао доктору да Ви нисте резервиста ЈНА и да су одмах после тога дошли припадници ЈНА који су Вас испитивали? Да ли је то тачно?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Није то тачно?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам објаснио овај, када сам ја дошао у Сланкамен, след догађаја, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Ја немам, немам више питања, али госпођо председнице, ја сам обавезан у овој фази поступка да предложим да се из списка предмета издвоји исказ сведока Ивана Мујића из истраге и са данашњег претреса, у делу где је изјавио да му је Жељко Крњајић у Сланкамену рекао да је убио Мату Сабљака у станици милиције у Товарнику, јер је тај случај, не само што није разјашњен, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да не губимо време, те предлоге за издвајање идемо другом приликом.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Али није, молим Вас, морам да завршим, није обухваћено оптужницом, дозволите ми да завршим и ево завршавам, овај, одмах. Није обухваћено оптужницом, ја Вас молим да се убудуће при извођењу доказа, генерално води рачуна о томе, да се не дају, не дозвољава се те изјаве које нису обухваћене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Вукотићу, ја Вас молим да не губимо време, судница нам је кратко на располагању. О предлозима за издвајање нећемо сада одлучујемо, сведок је у судници. Идемо даље са питањима.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: У реду, ја сам то предложио, а друго, знате шта, ја сам био јако кратак, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо, разумели, помиње се Мате Сабљак више пута. Разговараћемо о томе да ли је то разлог за издвајање. Идемо даље.

Адв. ВОЈИСЛАВ ВУКОТИЋ: Добро, хвала Вам.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Поменули сте данас у исказу да је постојао добошар Томислав Шелебај, чини ми се и да сте Ви, али ја сам разумео да сте Ви то чули од њега нешто, да је он то по селу причао. Да ли сте Ви то, баш Ви чули то што је он причао, или сте чули од других да је он то причао?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чули, он је дошао, дошао туда где смо ми радили код млина и ту је на сред цесте добовао и.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Значи то сте непосредно чули све то што је рекао да се окупите и тако даље. Да ли сте га чули још неки пут, осим тада у селу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па нисам, ја сам био на том месту, он је ишао целим селом около и на сваком раскршћу и он је то добовао и читао проглас. Ја сам чуо на овом месту где сам ја био.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато, да ли је он уопште ишао још који пут и да ли је он радио тај посао?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам чуо једанпут ди је он дошао и тај пута, тај пута сам.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: То је тада, 17.10.?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, ја сам тај дан отишао како је било наређено, ја сам тај дан отишао пред задругу, било је, мислим, пола четири.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Колега, мој колега Вас је малопре питао шта значи за Вас четници, а ја бих питао, шта је за Вас то нелојалан и лојалан? Видим да се то у контексту Хрвата помиње.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, лојалан, привржен.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Чему, коме?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Када говорим о ове две жене, значи оне су биле лојалне Србима, значи оне су прешле на српску страну, придружиле Србима.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: И ови неки други Хрвати, што кажете?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Али су били, али су биле Хрватице, јел. Сви други Хрвати су морали имати радну обавезу, ишли брати кукурузе, носити беле траке, шта ја знам шта све нису, а оне су биле нашминкане, сређене и дотеране, како би то објаснили.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте Ви сигурни да су баш све Хрватице из села имале радну обавезу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, већином све. Сада ако нека из здравствених разлога или шта ја знам, ако је нека, ако је нека морала ићи тамо кувати каву некоме или нешто, за мене је и то била радна обавеза.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Па, јесте ли сигурни да су сви Хрвати имали радну обавезу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, нисам сигуран, али опет говорим о тој лојалности и о том свему. Не можемо рачунати, ја нећу да рачунам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морамо даље око тога да се задржавамо.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не рачунам неке од њих који су се спанђали са окупатором, да су Хрвати, то не рачунам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Оппростите, али тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сведок објашњавао већ више пута.

Адв. МИЛАДИН ЖИВАНОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мислим да би и Ви тако рекли сада.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Молим сведока да не употребљава, адвокат Слободан Живковић, тако неке изразе, рецимо окупатор и тако даље. Мислим, да идемо на чињенице а не на политику, па бих молио да се придржава, да поштује достојанство овога суда где данас даје исказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, свако има свој лични доживљај онога што му се десило. Седите. Даље питања?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала Вам. Добар дан господине Мујићу, ја сам Бранко Лукић, бранилац једног од припадника ваљевске чете, пошто Вам име ништа не значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније мало, молим Вас, колега.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Имам често ја тај приговор, тако да није само до Вас. Говорили сте и данас, а и у истрази на сграници 17., када сте питани, ко Вам је наредио да кретене из задруге, па сте објашњавали о том Николи који Вам држи говор и каже Вам да идете. Да ли сте њега видели у колони која се кретала ван задруге, да ли се сећате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Такође у току истраге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мујићу, окрените се да бисмо чули Ваш одговор, морате окренути микрофон. Ви ћете чути.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Пошто ја слабије чујем, па онда гледам у уста више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увек када кренете да одговарате, Ви се окрените према микрофону.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: У истрази су Вас питали да ли сте чули да неко пимиње неког са надимком «Аждаја»; Ви сте рекли, чини ми се, да је тај био ћелав. А ја Вас сада питам и онда су Вас питали, «јесте ли њега видели шта је радио», а Ви кажете, «био је он ту, али нисам залазио ко је све шта радио». Да ли се сећате, какво је оружје «Аждаја» имао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само да разјаснимо то питање. Када сте рекли, да ли је тај «Аждаја» био у тој акцији на тој детелини и то?

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: То ми је следеће било, али у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер то што је он у истрази рекао, «био је он ту»; то је значило да је био у Ловасу.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Није јасно, па сам хтео да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да разјаснимо сада. Имате ли сазнање да је то лице, тај «Аждаја» био тамо у тој акцији када сте вођени на детелину?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чујте, ја сам чуо где они говоре «Аждаја». Ја сада да би ми показао, ево то је тај «Аждаја», не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то, тај дан када сте вођени.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам замишљао себи, ја сам себи замишљао, не, опростите, ја сам замишљао себи да је тај ћелави, јер тај ми је изгледао некако онако доста, доста, овај, опасан, како да кажем, тако да ја, они су то надимака било и тако да ја једноставно нисам понаособ знао по надимку ко је ко. Ја сам знао Петронија и тог Николу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада нам опет није јасно, да ли је тај човек, тај ћелав, био тог дана када вас воде?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је био ту, он је био ту, он је чак дан пре нас и са оружјем и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био тамо на тој детелини?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја мислим да јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мислите да јесте, нисте, овде имамо једног оптуженог Дарка Перића који тврди да је то лице «Аждаја» био са њим у некој акцији Бадњара?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам ја каква Бадњара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли можете Ви да потврдите?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Он је био ту, тај ћелави, добро, добро знам да је био тај, обријан скроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је био тамо када сте били на тој детелини и све то?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то да појаснимо.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала Вам. И још само једно питање, господине Мујићу. Објашњавали сте ове униформе које су биле као комбинезони и рекли сте да могу да иду и на шлем, значи имале су и капуљачу на себи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, да.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли је нешто било карактеристично са тим, каква је шара била, да ли се сећате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је, то није, то није била, овај, то није био зелени комбинезон, то је био овако као сухи лист, као смеђе, светло-смеђе боје.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли бисте били љубазни да погледате ову фотографију, да ли личи на ово, молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате те фотографије.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Онда бих уложио то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је светло-зелена, тако сам разумела, светло-зелена.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Светло-смеђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим, овде се и не види.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је било, то је било од, од хлача па све до шлема, све је то било малтене у једном делу.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја бих ипак предложио, ја се извињавам, ако сведок може да види, да ли је личила та униформа на ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде се и не види, каква је униформа, лоша је ова копија.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Ја сам већ покушавао само са једним делом униформе, а то је најбоље што смо успели да скинемо са сајта, ЈНА:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде је потпуно нејасна и боја и испало је једнобојна, а сведок тврди да је то нешто другачије.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, била је маскирна, шарена, светло-смеђа, шта ја знам.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Да ли је било као прскано на њој, да је прскана, да је шприцана?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Сада, која је шара.

Адв. БРАНКО ЛУКИЋ: Хвала Вам, хвала, извините. Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите даље.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Адвокат Гордана Живановић, бранилац окривљеног Димитријевића.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Кога?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Димитријевић Јована. Замолићу Вас, можда ће моја питања мало бити скок на скок, јер је доста искоришћено од онога што сам хтела да питам, па само да неке чињенице проверим. Да ли можете да нам одговорите, да ли је у ноћи између 17./18. октобар коју сте провели у дворишту задруге, било пуцњаве по селу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Него шта. По селу, пуцало се само тако.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Те ноћи када сте били у задрузи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте то чули?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ма, то се пуцало, то је као ватромет био вани.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Те ноћи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала. Казали сте у истрази да сте данима пре 10.10., пре напада на село, у подруму суседске куће били са женом и децом, па Вас љубазно молим да ми кажете, због чега сте тамо били данима пре, то је Ваш израз?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тужилац питао, одговорио је.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Склонили смо се из кућа, јер нисмо у кући имали подрума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, то смо већ појашњавали сте то.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Али термин, судија, «данима», пре, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Термин «данима пре 10.10.».

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорио је на питање тужиоца, била су гранатирања и раније.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Извињавам се, онда сам пропустила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас молим да пратите претрес, да се не понављамо.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Трудим се, судија, ето, извињавам се, пропустила сам. Ја бих молила да нам сведок каже, ако се сећа, ко је непосредно на самом минском пољу био поред њега, да ли се сећате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Од Ваших?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Првих месеци нисам знао ко ме држао са леве стране за руку, то је био Мато, Мато.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Краљевић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Краљевић, Мато Краљевић, а са десне стране Златко Божић.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли се сећате некога ко је још био у близини поред Вас?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, до њега је био покојни Славко, Славко Штрагаревић који је погинуо, био је онда покојни Мато Ходак, овај, Штрангаревић је био напред, напред потрбушке, био је мртав, Мато Ходак је био на леђима мртав. Ондак је био тамо Солаковић.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Петар Вулета?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Петар Вулета је био жив, он је био читаво.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Па, набрајамо и живе.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Можда је он ту исто био, али ту је био и, чини ми се, овај.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Станислав Франковић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, Станислав Франковић је био рањен у руку.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То је Ваша изјава пред хашким истражитељима, па ја само проверавам да ли је то то.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Само бих Вас молила да ми кажете, да ли је Мато Краљевић у сродству са покојним младићем који је настрадао том приликом на минском пољу, кажете, шутнут је?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да, они су братићи.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Они су братићи, да ли је тако? Мато Краљевић је био непосредно поред Вас.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: За руку смо се држали.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро. Мато Краљевић у вези са страдањем свог братића другачије исказује него Ви, али, добро, нећу инсистирати, Ви сте рекли, видели сте ногу.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Свако је својим очима видео.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Тако је, свако својим очима. Е, будите љубазни па ми кажите, да ли се сећате, шта су у вези са тим догађајем говорили пред судом 1993. године, судија, молим Вас, подсетите ме само или ми помозите, који је то суд био, у Вуковару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окружни суд у Ријеци.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да, у Ријеци, извињавам се, у Ријеци. Да ли се сећате своје изјаве коју сте дали том приликом?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја не знам, немам тај предмет пред собом, али ја мислим да сам исто рекао што и сада кажем.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: На страни 4. те Ваше изјаве, ја ћу Вам прочитати.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да је овај гурнуо њега.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Ево овако каже, «први од наших, да кажем, у врсти Крњајић Иван, звани «Пипо»; претпостављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Краљевић.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Краљевић Иван.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Краљевић Иван, извињавам се, «Пипа»; тако је, «видео сам да је дотрчао један четник који га је ногом ударио у затиљак, затим је овај човек посрнуо или падао, а четник се бацио на земљу, тада је почела серија експлозија» и тако даље. Значи, објашњавате пред истражним судијом 1993. године, да сте видели четника који је дотрчао. Будите љубазни па сада кажите, како је изгледао тај четник који је дотрчао, да га опишете?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам рекао да њега нисам видео, ја сам видео ноге, чизме, где је Краљевићу за вратом, а ако сам ја рекао да је дотрчао, па сигурно није заскочио сместа за врат. Не знам како, ја га нисам видео, ја се нисам могао окретати, али сам ја овако крајичком ока видео те чизме и то, где је он њега лупио ту и да је овај падао и да је овај, тај који га је срушио, да је он пао доле и да је био рањен, да су, уствари, био рањен, да су се стрчали око њега и дај, помозите му, дај.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли знате, да ли је на том делу терена био још неко рањен осим тог око кога су се стрчали?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Е не знам то, не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: То нисте видели? Да ли је било још неких људи који су се стрчали, па дизали, помагали им да?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То су они стрчали се и њему помагали, а.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте видели да само једном помажу или сте видели да помажу и њима више и да ли сте уопште видели да икоме помажу, пошто сте лежали?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам чуо где су они викали, дај помози му, рањен је и они су ваљда се стрчали тамо код њега, дај ауто, онда су га однели, вози. То сам ја чуо ушима, нисам видео очима.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А значи, ништа нисте видели, него сте само чули то, помози рањен човек, помажите?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, да га треба возити.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро, хвала, значи врло прецизно сам само то молила. И будите љубазни и кажите ми, да ли познајете Марић Драга?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Марић?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Драга, Драго?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Драган Марић, да.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Није Драган, Драго?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Драго Марић?

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да, мислим да је из Мохова, да ли га познајете?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Не познајете га?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То не знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Марић Драго има код нас у селу.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: А да ли познајете Брлетић Мату?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мато Брлетић, он је био заповедник полиције у Илоку.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Заповедник полиције у Илоку?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, станица милиције.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли сте у неким контактима са њим били пре догађаја од 10.10., везано за Ловас, одбрану, безбедност?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нисам, он је долазио као испред полиције ту да би ту оформио једну полицијску постају и он је послао ту у школу, у школу да буде као једна полицијска постаја. Они су ту били, ако се не варам, неколико дана и они су отишли. А Мато Брлетић је, опростите, са мном, ми смо ишли 13.09. у Вуковар, ишли смо овамо преко Илаче и преко Нијемаца и овамо кружним путем ушли у Вуковар на Лужац и ишао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само не морате широко да објашњавате, познајете.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Зато га знам.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Да ли Вам је познато да је Мато Брлетић разговарао са неким ујутру 10. октобра, за пријем неких људи да бране око села и тако даље?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, то ми није познато.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Није Вам познато? Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Када сте кренули ујутру на, како сте Ви објаснили, да берете грожђе и тако даље, ко вас је скренуо са пута у ту детелину?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Они који су водили.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Ви сте рекли да су била два Хрвата која су, наводно, водила ту колону. Да ли су они скренули или им је неко наредио да крену?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ми смо ишли у колони и када су они скренули, тако смо и ми скренули.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: А ко је ишао први тој колони, да ли знате?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ишао је Милан Рендулић, «Бува»; ја мислим да је са њим још ишао неки у униформи и да су они ту скретали и ми смо за њима ишли, ми смо морали за њима скренути.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Рекли сте да је негде тамо до лета, колико сам ја разумео, на тој Ори су биле паравојне формације хрватске.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је био Збор народне гарде, регуларне хрватске снаге, то је било устројено. На Ори, то је било устројено, ја не знам.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: То су регуларне хрватске снаге?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја не знам, ја тамо нисам, нисам био.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Добро, да ли сте Ви као, били сте у том одбору за преговоре и тако даље. Да ли сте имали контакте?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нисам ја био у одбору за преговоре, ја сам био у Кризном штабу.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Па, то, е да ли сте, док сте били у том Кризном штабу, контактирали и сарађивали са тим војним формацијама хрватским?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја не, ја.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да ли сте имали контакте, ваш одбор тај?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Знате шта, моја улога је била у Кризном штабу, ја сам имао одређен број људи које сам распоређивао на стражу, рецимо сада ја сам два човека за једну смену, именујем који ће бити на том стражарском месту и ја њих ротирам, мењам, али ја нисам имао неку.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да ли су те формације долазиле у село, пошто су били на пар километара у тој Ори смештени, да ли су долазили у село?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Долазили, одлазили, то су били већином ту наши, не већином наши мештани, било је ту наших мештана, али било је ту.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Који су учествовали у тим формацијама?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, који су тамо били, али они су, једноставно, можда у слободно време долазили ту, обилазили, били су једно кратко време уствари у старој школи, али то је било нешто мало и онда су отишли.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да ли су Вам када су напустили како сте Ви рекли, овај, како се зове, ту Вашу територију села, да ли су вам оставили и да ли су вас упознали да су они поставили, односно те ваше паравојне формације, мине око села?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Да ли сте знали да је лева страна пута којим сте ви кренули, била минирана и овај део пута према «Борову»; миниран од стране хрватских снага?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

Адв. СЛОБОДАН ЖИВКОВИЋ: Немам више питања, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Данас сте изјавили на питање, овај, за Љубана Деветака – он је био у трпезарији где се тукло. Ја питам, значи, да ли се тукло само у трпезарији?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ту прво се у трпезарији, онда се после и у дворишту тукло, ишло се редом и тукло. Сви ми који смо били у дворишту, добили смо батина, неко више, неко мање.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ко је онда добио батине у трпезарији?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Берислав Филић, Лука Балић, Марко, Марко Филић «Гађа», сада ако сам можда некога испустио, али, за њих тројицу знам сигурно.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Када сте, колико пута и, не, први пут када сте упознали Петронија? Када сте га први пут видели?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, чујте сада, ја не знам, али он је, видео сам га ту по селу, али највише сам га упознао ту у дворишту и то је, ето, колико

ми је познато, да сви знају да је он био најкрволичнији, да је био најбезобразнији.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не, ја Вас питам, не питам шта сви знају, него, конкретно?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам њега највише упознао ту у дворишту и дај Боже да га никада нисам упознао.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А пре тога, где сте га видели у селу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, био је он по селу, ходао, шта ја знам, чуо сам, шта ја знам.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли сте га Ви лично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да прекидате сведока, ако већ поставите питање.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, био је он ту по селу, ходао.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали ту?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, виђао сам га где је ходао по селу и шта ја знам. Конкретно, он мене није ништа, нити ме је питао, нити ме је тукао, али сам видео где је друге.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Нисам чула ово задње, али сам видео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је друге тукао тада у дворишту, сведок мисли на то.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, значи више пута га је виђао. Ја молим сведока да опише како је изгледао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били, колегинице?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, знам да сте га Ви питали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а што сада да понављамо?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Значи више пута га је виђао.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Мора да га је запамтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули питање, када сам ја тражила да опише Петронија.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Чула сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сада хоћете да питате?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, поново питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Па, поново питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете поново. Одбија се, јер је сведок одговорио на то питање.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, шта је имао обучено тог дана у дворишту?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Мислим да је имао милицијску, милиција САО Крајине, да је имао, овај, униформу плаву, али да је имао ону капицу ону са ресама, ону на глави, чини ми се.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да ли је запазио нешто карактеристично, да ли сте запазили нешто карактеристично на њему што се тиче лика, висине?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, шта ја знам, био је он нормалне висине и оно грађе, али, шта ја знам. Мени је деловао мало онако застрашујуће.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Како, шта подразумевате под тим застрашујуће?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, фаца његова, фаца његова.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Каква је била фаца?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, добро.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Шта је то било на фаци застрашујуће?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, то само његово понашање, само његово то све било ми је тако застрашујуће и ако, не знам како да се изјасним, али грозно, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле знате да се зове Петроније?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, сви су га ословљавали тамо као Петроније. Није се он мени представио, нити никоме нама.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У исгрази сте изјавили – «ја сам добио шамар и ногом мало»?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Где то?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: У тој врсти где су нас прозвали ишао је један, један и све редом шамарао, други је ишао и тукао ногом у гениталије, трећи је ишао и лупао по бубрезима, четврти, ко зна, како се год који изведе, тако су тукли.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ово сада изјављујете у гениталије. До сада никада нисте изјавили да је некога ударио у гениталије.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Сада морам рећи конкретније, мене је један ударио у, овако, ја сам оно као, како је он кренуо и сада овако се стисо, онда, тек онда си добио батина, ето, како да кажем, Ви то не можете да разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Окрените се према микрофону само.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ви то не можете смислити, јер то треба само доживети.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: То значи да Вас је Петроније ударио у гениталије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не тврди за Петронија, један ме је ударио у гениталије.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нисам ја рекао конкретно за Петронија, него за све ове редом како су ишли.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У реду, добро. Ако Вас је Петроније ударио, ако Вас је ошамарио и ногом ударио, значи да сте га добро запамтили.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја нисам рекао да ме је он ударио, рекао сам да је и он ударао, али мене конкретно није. Али знам да је он друге ударао, знам да је боо ножем.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А кога сте конкретно видели да је ударио, конкретно Ви?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ево конкретно, тога Перу Бадањка, тукао је ове, ове Ивана Видића, Перу Лукетића и синове и боо их ножем. Зар то није довољно?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А где се то десило?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Код врата машинске радионице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо све чули.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да су они то тукли, једни су тукли палицама, једни неким штангама, а он је боо ножевима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате се господине Мујићу понављати, све смо то чули данас.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Из њих је липтила крв, морам и мало се узбудим када је то.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Он се изјаснио да је то било у трпезарији да се тукло.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Којој трпезарији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте колегинице слушале, па овде нас има тридесет, нико није чуо у трпезарији, него у дворишту механичке радионе, ту.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Пред врата, крај врата, на улазу у механичку радионицу, конкретно и то је доле била локва крви испод њих.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро. Данас сте изјавили за Николу, «он је нама пуцао у ноге». Коме нама, конкретно?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нама који смо били прозвани и он је тамо нешто викао, где је пушкомитраљез са тенка неког, шта ја знам и имате да кажете, имао је тај један метак од пушкомитраљеза и пиштољима нам пуцао под ноге.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: А под ноге, а не у ноге?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Исусе боже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви били, колегинице, да ли сте били на суђењу?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Ја сам све записала шта је он изјавио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим како сте записивали, па овде.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Како нисам, јесам, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, понављате питања, па онда чујете нешто што нико овде није чуо и тако даље.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Не знам, ја сам одлично чула.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да губимо време зато што Ви нисте пратили претрес и били негде одсутни, ко зна где.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро, читаћемо записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Читаћемо транскрипт.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Дабоме, транскрипте, како да не. Ви сте изјавили на питање судије, пошто сте изјавили да су, «они су били на пристојној удаљености», а на питање судије, изјавили сте да су били на удаљености од тридесет метара.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја мислим да, за оружје да је то пристојна удаљеност. Они, значи они ако су знали да нас терају на mine, да ће mine експлодирати, да ће један, да су несигурни на једној удаљености, значи на пристојној удаљености где су сигурни.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: У тренутку када је овај скочио на Краљевић Ивана, колико сте Ви били удаљени од Краљевић Ивана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то смо исто питали и одговорио је и шта сада.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Моје питање је, ако су били на удаљености од тридесет метара, што подразумевате да је пристојно, како је овај могао да скочи на Ивана Краљевића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није рекао да је била удаљеност тридесет метара.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Јесте, рекао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно, пређите на друго питање, рекао је, нећу да Вам кажем шта је рекао, зато што не пратите претрес.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Добро. То ћемо још да видимо ко не прати претрес.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још питања или?

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Да, само да нађем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или ми сви да чекамо овде док Ви. Припремите се, седите овде од колико сати, припремите та Ваша питања.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Прочитаћу његов исказ из истраге. Њега је Петроније убоо у трбух, за Бошка Бођанца. А данас сте изјавили да Вам је Бошко Бођанац рекао да га је Петроније убоо ножем.

Шта је тачно, с обзиром, да ли оно што сте изјавили у истрази или данас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа то се не разликује. Тамо је рекао нешто друго.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Он је рекао да му је Бошко рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: То је разлика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да му је Бошко рекао.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Значи, откуд му сазнање то данас што каже, а није то рекао у истрази?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је рекао у истрази?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ми смо били окренути према њима и гледали смо и шта сада. Петроније је прошао покрај њега и када је прошао, из Бошковог трбуха липти крв. Шта сам ја требао знати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Адв. БРАНИСЛАВА ФУРЈАНОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оптужених? Милан Девчић, изволите.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Судија, да ли можемо да разервишемо сведока мало и за сутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ће сведок да долази сваки пут и сваки дан.

Адв. ГОРДАНА ЖИВАНОВИЋ: Знам, али не знам да ли се враћа одмах данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, господине Девчићу.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добар дан. Хтео сам само пар питања, пошто је господин бранилац то заборавио, па онда морам само да га питам нешто. Иване, рекао си да сам ти ја рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само преко суда питања, ја молим када оптужени дођу на ред, преко суда.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да сам му се ја представио, да сам ја командир милиције када је био упућиван на Сору по те кревете и тако даље. Овај, међутим, то је рекао 12.09.2007. године пред истражним судијом. А 1993. године у Ријеци, значи када је давао изјаву, уопште то није спомињао, нити да је био транспортер у пратњи, нити сам му се ја представљао као командир и тако даље. Па сада га питам, шта је истина од тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, господине Мујићу.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Истина је.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Чега се боље ти сећаш, да ли 1993. године или данас?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Истина је, истина је да смо стајали крај, крај тог камиона, шлепера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само, уопште не занима ни њега, вероватно.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ми смо стајали крај шлепера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте причали.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: И ја сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, сачекајте, нисте причали раније да је Милан Девчић се представио као командир полиције. После сте.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Добро, што се каже, можда нисам узео за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије сте то рекли.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: За битно, мислим, не знам, ево нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И данас на претресу.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, нисам узео за битно, можда, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Иване, да ли ти је познато да сам ја радио у полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, господине Девчићу, рекла сам Вам да се не обраћате директно сведоку, него преко суда.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато да сам ја радио у полицији Вуковар пре рата, значи пре 1991. године?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја мислим да ми је познато и да смо заједно пар пута путовали из Вуковара.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То је рекао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли му је познато да сам ја напустио СУП Вуковар пре ратних дешавања?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја не знам, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате, ако не знате, не знате.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је он на основу тога закључио да сам ја ту као неки командир, на основу тих околности, значи тих дешавања у селу, с обзиром на професију моју и тако даље? Да ли је он на основу тога закључио да сам ја?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То није у реду питање, судија.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Зашто није у реду, молим Вас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је рекао да сте му се Ви представили, према томе.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ја не знам да ли је он мени био заповедник неки, како они кажу, командир, па сам ја њему се представљао. Што бих се ја њему представљао, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је Ваша примедба.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја то питам, што бих се ја њему представљао, није он мени био надлежан, руководилац нити било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, имате ли даље питања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ево, рецимо, у изјави пред истражним, пред Кривичним трибуналом, јел, значи истражитељима је дао, да не зна ко је седео са леве и са десне стране у другом реду где је он седео, а видео је Девчић Милана у дворишту 18.10., па га ја питам, како није знао ко му седи са леве и са десне стране, а целу ноћ је провео са њима, а видео је Девчић Милана у дворишту, тада, у трпезарији, већ где он то каже, где је он то мене запазио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А ја одговорно тврдим да се нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте да одговарате, сада питајте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам већ пар пута рекао да неких детаља безвезних, да не кажем, то ко је седео крај мене, знам да је Ђука Радочај седео крај мене, а после да смо ја и он причали о томе после, али, овај, ко је улазио и излазио од капије до, до трпезарије, то се јако добро видело и ту се, мада већина, већина и скоро сви ти Ловашчани који су били укључени они су сви улазили, излазили ту и све, тако да сам ја исто једног момента видео где је и он ушао и сви су они улазили, излазили, е сада, њихово је да знају.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја теби кажем, Иване, да ти лажеш и то ти одговорно тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још питања?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је твоја, то је твоја прича.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Хтео сам га питати, колико је његова кућа удаљена од значи рампе која је била постављена од значи пункта војног који је постављен у централи, значи на цести?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је једно двадесет метара отприлике.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је била рампа, значи ту од стране војске постављена од другог дана, значи од 11.-ог па надаље?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ту је био пункт и ту је била нека рампа, али ја у својој кући нисам био. Ја сам био овамо код Марике.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Добро, Марика је друга кућа од ћошка, значи.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, трећа.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, познамо и ја и ти тај терен.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, то је друга кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте директно да се обраћате сведоку, преко суда.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Да ли је свако лице контролисано или ишло пешице или је ишло возилом, било којим? Да ли је контролисано од стране ЈНА?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ваљда јесте, ја нисам, ја нисам, овај, ту био да ја знам где су ови контролирали.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, пролазио си свако јутро ту, молим те.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја кроз ту рампу нисам ишао.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Него где си ти ишао?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам само ишао испред рампе тротоаром, а рампа је била ниже, уопште нисам ја ниједанпут пролазио кроз ту рампу. Једанпут сам пролазио када сам излазио, када ме тај повезао, онда, чак ни ту не, него на капији тој је био Илија Кресојевић на тој рампи и Илија је нас пропустио. Васо Тркуља је нас возио, мене, жену и децу из Ловаса, 16.12.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Господине Иване, нисте упућени. Економија је тек очишћена, значи 20. и некога, значи рампа на улазу у село је била од 11.-ог до тог периода када сте Ви отишли у болницу, од 19.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет Вам кажем да се не обраћате директно сведоку, него да кажете, имам примедбу у том делу.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја нисам имао потребе да пролазим кроз ту рампу, моја је кућа у тој равнини и ја сам ишао тротоаром, а рампа је овде била. Ја сам, значи, ишао у село и из села до моје куће и до баба Марикине, а рампа је била овде на цести.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Госпођо председавајућа, имам примедбу. С обзиром да он прича о неком периоду сасвим другом, значи о периоду после онога периода када је он отишао у болницу, он је отишао у болницу 19.10.1991. године и он прича о периоду у дванаестом месецу када се вратио из болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чему причате?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, о томе, значи о тој рампи, код економије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О тој рампи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: А ја причам о периоду од 11. до 19.10.1991. године, тако да будемо јасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи, свако лице је евидентирано и које је пролазило ту. А он је исто ту пролазио.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Али ја говорим да кроз рампу нисам пролазио, ја нисам пролазио.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Значи да лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не морате.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја нисам кроз ту рампу прошао ниједанпут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нам та рампа ту од круцијалног значаја.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Чисто.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Врло је битно.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ма, шта битно, моја је кућа ту, рампа је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате господине.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Како није битно.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Овде је тротоар, ја немам потребе ићи доле, ја идем у село овамо. Кроз ту рампу нисам ниједанпут прошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, да ли имате још питања?

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не можеш када идеш централом, то можеш неком другом да причаш.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па централом, куда сам ишао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, рекла сам да се не обраћате директно сведоку.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја се извињавам. Сведок лаже, па зато кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не, ти лажеш, буди велики, као што си онда био велики и буди човек па кажи.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, централом се може доћи само до центра села, молим те Иване.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако немате више питања, можете да се вратите.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Не можеш другачије доћи.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, тамо се ишло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Девчићу, опомињем Вас последњи пут

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се човеку не обраћате лично, него преко мене. Ако имате даље питања, а ако немате, да се вратите на место.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, ето само то да разјаснимо, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, он каже једно, Ви причате друго.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Утврђујемо истину, да ли је тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Опт. МИЛАН ДЕВЧИЋ: Па, молим Вас лепо.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Дobar дан. Дobar дан, Иване. Да ли знате да је Томислав Мерчеп у Богдановцима априла 1990. године обавестио делегате ХДЗ из свих села општине Вуковар да се формирају војне формације у оквиру ХДЗ-а? Испред делегације Ловаса су били Милас Јозо, Јосип Грчанац и Марин Видић. Реци ми само, молим те, да ли знаш или не знаш, кратко.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам то.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знате да је тада формирана војна служба чији је задатак био наоружавање и обука припадника ХДЗ-а, значи 1990. година?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам, не знам.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знате да је по повратку из Богдановаца одржан састанак у кући Јозе Миласа о спровођењу донетих одлука тих из Богдановаца?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Како бих ја то знао, ја нисам био у вођству странке.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Био си касније.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да добацујете и не обраћајте се директно сведоку.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знате да су формиране тада војна служба, цивилна заштита и медицинска служба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нам значајно то.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Јесте, госпођо судија, то је све крај 1990., почетак 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо од сведока нешто.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Нека он нека каже да не зна, питања имају неки због даљег. Да ли знате, Иване, да је после тога у септембру 1990. године одржан Извршни одбро ХДЗ-а у Ловасу и да је формирана добровољачка јединица, она што је ишла чувати жито 1990. године, што смо сви гледали?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја нисам био у вођству странке, ја сам био обичан члан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли ти је познато да је тај одред који је формиран за подручје села Ловас и Опатовац, бројао 120 људи?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Није ми то познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите тужиоче, имате примедбу, шта.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само да се оптужени упозори, вероватно не зна, мада је био полицајац, али да се упозна да не може постављати питање уз тврдњу, да ли, да ли, да ли у питању, а не констатацију да је било тако, па пита сведока да ли он то зна што он тврди да је било тако.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, ја се извињавам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите даље.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја мислим да моје питање свако почиње да ли. Ево, немогуће да не знате за један одред од 120 људи којима је командовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Ваша прича.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли Вам је познато да је пред смотру добровољаца у Богдановцима била смотра у Ловасу где је било педесет људи под пуном ратном опремом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Наоружањем, крај 1990., почетак 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нам није ни предмет оптужнице.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Судија, ја се извињавам, али ово стварно има, ја знам да није у оптужници, али ја сам живео 1990. године у том селу и тако је и господин Милан Девчић. Ми смо својим очима гледали своје комшије у униформи и наоружане. Не знам како сада да објасним и како да уђемо у то да су они имали оружје, да су имали јединице и да су били наоружани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок тврди да то не зна.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Он нека каже како хоће.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја то не знам, ја нисам био у вођству странке.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Кажи да не знаш.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Је 1991. године је био неки интервентни вод, али то није основао ловаски ХДЗ или неко, то је на нивоу вуковарске, ја мислим војног одсека или тако нешто. Ја не верујем да је то.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знаш, Иване, зашто је на мађарској граници ухапшен Јосип Миљковић са камионом и његов пратилац Мумин, газда оног кафића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Крњајићу.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то неко лице, ова нека жртва из оптужнице тај?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема значаја та питања, Ви можете да ређате милион припадника ХДЗ и шта добијамо са тим? Ви сте и у Вашој одбрани, па сви оптужени, ја сам питала, видесте ли припаднике Збора народне гарде у Ловасу тот дана, не, припаднике милиције, не.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја се извињавам, судијо, али стварно, ја сам њих видео и 1990. и почетком 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мене је занимало, тог дана када је био тај напад. Чули смо, сведок уопште не негира да су постојале јединице Збора народне гарде и тако даље, али у вези тог дана када је био напад, он тврди да тамо ништа организовано није било. Ако имате неких питања, у том правцу, а не сада да губимо време са формирањем ХДЗ-а и таквих ствари.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, то је формирање, само формирање њихове војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а што нам је то значајно?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Није Ловас организирао војску.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неспорно да је било хрватске војске.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро. Да ли сте на пунктовима имали аутоматско оружје, калашњикове?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Где који је био и већином су ловачке пушке биле.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли знаш, колико је било ловаца у Ловасу, а и твој отац је био у Ловасу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, било је доста ловаца и било је доста ловачких пушки.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Значи, једно осамдесет?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, не знам колико је, али било је ловачких пушака, шга ја знам, већином су узимали, овај, давали су људи пушке да се носе на пунктове и метке, међутим, ту је било јако пуно.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро,

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Старијих метака који нису из пушака, то.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, то ме само занимало, овај, око осамдесет ловаца, сваки ловац је имао и ловачки карабин и ову двоцевку, то је 160. Они су предали илочној полицији што кажу, петнаест, значи где ових још 160.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, где 160, које су то небулозе, 160.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Хајде, молим те, 160 људи није овај.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли ти је познато, колико је људи на Ору одвео Иво Мађаревић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је небитно нама питање, колико је на Ору.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је њихова ствар, то је њихова ствар. Свако је понаособ отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да одговарате на оваква питања.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Судија, ја стварно не знам зашто не може се овако питати, овакво питање поставити. Иво Мађаревић је мештанин Ловаса, одвео је преко двадесет. То има у изјави Иве Мађаревића који човек тврди да је био ХДЗ-овац, командир Збора народне гарде, једног вода, четвртог и да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, предложите таквог сведока, па ћемо га саслушати, зашто.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: И да је он довео у Ловас, да су вече пре нас отишли.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Није истина.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Сада сведок, ако не зна, не зна, нека каже.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Није истина.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Али ја мислим да имам право поставити то питање.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја кажем да није истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли ти је познато да се на попису припадника Збора народне гарде Ловас-Опатовац, налазе 132 лица, а да се исти списак налази у Вашем Министарству одбране Републике Хрватске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте одговорили сада на питање, па се одбија одговор на то питање.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, одбија се, у реду. Једини си ти Иване споменуо тенк, а и ја сам једини споменуо тенк у својој одбрани. Да ли знаш име човека који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда питање, не директно.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко суда питање.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да ли зна Иван име човека који је дотерао тај тенк у Ловас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и Ви тврдите да је био тај тенк испред куће Вашег оца?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Да, да, ја тврдим. Не, ја када сам давао одбрану, ја сам за тај тенк тврдио где су пресекле колону, колико су убили војника и један тенк су оспособили, отерали у Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сада?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Па, питам, да ли зна име човека ко је дотерао тенк у Ловас?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од каквог је то значаја то питање?

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Зато што смо ми дошли након два дана, три кући, питање се односи на то да су били наоружани, имали су људи тенк, а неће да призна ловачку пушку, а имали су тенк. А кроз војне папире ћете видети да тенк фали и да је тенк нађен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, идемо даље.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: У изјавама појединих сведока изнето је – Ловас није брањен, није било оружја, није било припадника Збора народне гарде. Како објашњаваш, Иване, чињеницу да на споменицима погинулим у Ловасу, пише – хрватски војник?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је јако једноставно објаснити. Хрватска држава је признала статус, то је интерна ствар државе и према томе, ту ја немам шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли је то и овим жртвама које су ово страдале за ово време у Ловасу, све, и на минском пољу и у нападу, да им је дала статус бранитеља, како пише на појединим споменицима?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да, држава је дала већином статус бранитеља. На крају крајева, на крају крајева, ми смо и држали страже, а што нисмо били наоружани, добро то и што нисмо могли давати отпор, то је друга

ствар. Ми нисмо имали иза себе ЈНА и тенкове као они, према томе, ми смо голоруки били, једноставно смо спашавали живу главу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: А што се тиче, ево могу ја, мислим ако је камен спотицања тај тенк и то. Тај тенк, ја сам особно ишао у Товарник да извучем жену и децу, јер је био минобацачки напад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није нам уопште тај тенк толико.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Тај тенк је војска напустила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, није нам тај тенк уопште битан.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: И на улазу и човек је упалио и отерао га у шуму и после су они тражили и ми га вратили у Илок и из Илока су вратили у Нови Сад и тенк. Тенк није испалио ниједну гранату, ништа.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Добро, немам више питања. Имао бих само примедбу на ово што се односи на Сланкамен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Иван је тамо рекао да сам му ја, малтене, претио, овај. Ја бих га само питао, ако хоће поштено да каже, да ли је долазио код мене у собу, да ли је гледао телевизију, да ли је читао новине и да ли је написао једно писмо за своју супругу које је дао мени, а ја дао мом оцу када је дошао у посету, па је предао његовој? А ово двесто убио, па, могао сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пустите га да одговори.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ти си онда био у другој позицији, ја сам био у другој позицији. Ти си дошао, фалио се и рекао си мени у лице да си убио Мату Сабљака у станици милиције и рекао да ћеш селити се из села зато што си Србин, да ли је тако било? Тим речима си рекао. А јеси ми рекао да ће ми пасти глава, ако Шиљо Воркапић, твој кум, а мој бивши пријатељ, каже, е па. Ја би се само насмејао, ја би се само насмејао.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Не, не.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја бих се само насмејао.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Ја сам само рекао доктору.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја бих се само насмејао. Свака ти част, је, однео си то писмо. Ја сам био у таквој ситуацији да сам се јавио жени и деци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате даље да појашњавамо у вези тог Мате Сабљака, није нам предмет оптужења.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: А што се тиче тога, не, то је истина, нема ту шта, игра речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није предмет оптужнице.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: Знам да није, судија, али ја сам само рекао доктору, јер мени је доктор рекао, имаш једног Ловашчана. Када сам отишао и видео, писало је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте ставили примедбу на његово казивање.

Опт. ЖЕЉКО КРЊАЈИЋ: А што каже да није нико био. Јесте, дошла су тројица из Државне безбедности и обавили су са њим разговор. Може се лако доћи до његове изјаве што је дао тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идемо даље.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: А двојицу што си послао у белим мантилима код мене у собу, да су рекли да нећу преживати ту ноћ? Мој тата их послао вала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, вратите се на место.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То су приче за малу децу, хајде. Лако је бити ага онда када си имао војску иза себе, имао си, а сада, буди бар фер па речи како је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Добар дан, Зоран Косијер, оптужени. Ја Вас нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само преко суда питања, а сведок нека се окрене према мени.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја Вас нећу питати за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мујићу, значи преко суда. Оптужени када постави питање, ја ћу рећи да ли да одговорите или не.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Господине Мујићу, ја Вас нећу питати за корачање кроз минско поље и то, већ знају сви напамет и тако даље, него ме интересује, да ли Вам је познато, како се поставља противпешадијска потезна мина 2-А и 2-Ц?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, никада у животу нисам то постављао, ја сам само видео тај дан те мине како изгледају. Да ли је то та, не знам.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А кажите ми, како сте онда у детелини ту мину приметили?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао са тим обележјима.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Не, он је рекао да је потезну мину видео и да су стали. Како сте могли да их видите?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је била она ребраста распрскавајућа, то знам оно из војске. Она је била постављена ту тамо, али је било серијски повезана.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ево, овако, господине. Овако, ево то је та мина.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Тако нешто, тако нешто, ребраста била, а нисам ја сада ишао њу загледати, обилазити око ње.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Овако је повезана.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То ме не интересира.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Па, интересира мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта сада са тим цртежима?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Питам како је могао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неспорно да је било, и Ви сте причали да су биле мине, шта сада?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја њега питам, како је могао да каже да је видео и да су стали и да је човек скочио, не знам, неког њиховога и да га је бацио на мину?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јесте, то је истина.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Онда, да ли сте видели број ципела од овога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само према, окрените се овамо, господине Косијер.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Шта, да видим чарапе још у ципелама? Дајте, немојте причати.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Друга ствар, друга ствар, рекли сте да сте рањени.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ви сте ратни војни инвалид?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим, не чујем питање?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Колико сте пута рањени?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Како колико пута? Тај пута.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да ли Ви нисте цивилни војни инвалид онда?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Шта Вас брига какав сам ја инвалид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од каквог значаја су та питања?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Шта Вас брига какав сам ја инвалид.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да одговарате, господине Мујићу.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Кажите ми, када сте отишли, ко Вас је одвезао у Товарник и у Шид у болницу?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, рекао сам камионом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било, нисте слушали.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Слушао сам ја, али он није добро одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, то је нешто друго, ако се Вама не свиђа одговор на питање.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам рекао да је камионом од покојнога Јосипа Јовановића, Милан Воркапић «Трндо» возио камион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате да се понављате, нећемо сада.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Морам, човек слабо чује.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја добро чујем. Кажите ми, рекли сте да су Вас у Шиду превили.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: То лажете.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јој, ово је смешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Косијер.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Није смешно.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ово је смешно.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ја сам Вас водио у Шид у болницу.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је смешно јако.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да је жалосно што су Вас можда превили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су Ваше примедбе.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Друга ствар, рекли сте, у Сремској Митровици сте опиерисани. Оперисао Вас је доктор Љубишић.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Доктор Немања Љубишић мене оперирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се директно обраћати сведоку, него преко суда.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Сведок је рекао да је у Сремској Митровици оперисан. Оперисао га је хирург доктор Љубишић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Доктор Љубишић је дечији хирург, али то није битно.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јој, јој.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: А кажите ми, коме сте се у Сремској Митровици од лекара хвалили да сте улетели са војском у минско поље и тако сте рањени?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја се хвалио?

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја то изустио нисам, нисам изрекао. Доктор Љубишић је био тамо шеф одјела.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Ко је био шеф одјела?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Шеф одјела је старији хирург из Ердевика, чини ми се да је се звао.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Да није Димитријевић?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Милан Лацковић.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Лазичић или тако некако. Свака част и њему и Љубишићу, мислим, ту нема говора и они су били коректни и фер и све особље у Митровици, немам шта рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате, господине Мујићу, да одговарате, док Вам суд не да реч.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: И пошто видим да ништа не знате о усташко – терористичким војним, паравојним формацијама у Ловасу, да ли знате можда, у којој сте држави у то време живели?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на то питање.

Опт. ЗОРАН КОСИЈЕР: Хвала лепо онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли даље питања? Нема. Само да извршимо суочење.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се изврши СУОЧЕЊЕ између оптуженог Милана Радојчића и сведока Ивана Мујића на околност:

- *да ли је оптужени Милан Радојчић се представио као командант ТО и наредио сведоку да стави белу траку, да преда кључеве од возила, те*
- *да ли је Милан Радојчић улазио у просторије задруге 17. и 18. октобра 1991. године.*

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Устаните, господине Мујићу. Значи, радња суочења је, гледате се лицем у лице. С обзиром да је Милан Радојчић ово негирао у својој одбрани, да је то тако било и за све ово што сте Ви рекли, он то негира, па погледајте се у лице и реците један другом, да ли је то тачно.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја ако сам слагао, други су били иза мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја ако сам слагао, други су били иза мене, који су стајали иза мене.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На које околности је одговорио сведок, односно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прва ова околност.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Околност је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се представили као командант ТО?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, не и то Иван зна.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Горе када сам ти ја предавао кључ, теби сам у руке дао и ти кажеш, ја сам командант територијалне одбране и то возило стаје, улази у територијалну одбрану и да даш кључеве. Ја сам извадио кључеве и теби дао. Да ли је тако, да ли је то истина?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Истина јесте.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Буди човек па кажи.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, бићу човек, као што су и породице биле коректне и од тебе само тражим ако ти то можеш, јер ја сам био српски војник, ти си био хрватски војник, бар мало чојства. Рекао сам ти да тај комби, ако сам рекао, а ти кажеш да јесам, а ја прихватам да јесам, рекао сам ти да треба за потребе војске, тадашње ЈНА; чију сам униформу носио и то тиме се поносим, без чинова, јер их нисам тада ни имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, јесте тај комби њему одузели?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Није одузет, него мобилисан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са тим комбијем?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Како, узео си ми кључеве, како?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: То је туђи комби, то није био од ЈНА, то је био од моје фирме где сам ја био запосленик.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Тачно.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: И ти си ми узео тај комби.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: По налогу господина капетана, односно тадашњег друга капетана који ми је рекао да ће.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ви се само вадите на капетана. Војна управа тамо се није осетила ништа. Само сте ви жарили и палили – ти, Љубан и Мића Девчић, ви сте жарили и палили. Према томе, немој ми говорити о војној управи никако. Нема војне управе, какви, то су само смицалице, ово, оно, војна управа. Били сте ви и ти добровољци.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли могу ја. Прекинуо ме је сведок, Ви нисте интервенисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да завршим

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Настави.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесам ја тебе саслушао? Е сада ти мене саслушај, немој ме прекидати, бар толико можеш ме испоштовати. Ово што си рекао, апсолутно није тачно, то и ти знаш. Међутим, због тога што си ти истрауисан и апсолутно непријатељски.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да завршим, па онда ти реплицирај, као што ћу ја тебе. Апсолутно непријатељски расположен према свему што је српско.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Чак и, молим те да завршим и немој ми упадати у реч. Ја теби нисам. Према свему што је српско, тако све негираш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте на ове околности које су предмет суочења.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Нисам узео, него мобилисао по налогу резервног капетана који је, са којим сам био. После тога када је превезао,

капетан ми је рекао да ће тај комби требати. То је искључиви разлог због чега сам рекао Ивану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било на крају са тим кључевима, да ли је враћено то?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ко ме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, њему или тој.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То возило је стајало на располагању резервистима, односно војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било на крају?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: На којем крају? Па, говорим о овом периоду, судинице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта би, да ли је човеку враћено возило?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Када да ли му је враћено возило?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било када?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Никада.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То после не знам шта се дешавало са тим возилом.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Никада.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ја говорим за овај период да га је искључиво користила војска за превоз војске и оног што је војсци требало, односно резервистима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Издасте ли неку потврду Ви њему за то возило?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Не, нисам имао овлашћење, јер сам био само један од ловаских Срба који је учествовао у ослобађању села, који је обукао униформу ЈНА и био на располагању тадашњим представницима ЈНА и то Иван врло добро зна, без икаквих чинова и без пиштоља у руци. Пиштољ сам добио тек у дванаестом месецу у ТО Вуковар и то Иван такође зна. Ако је неко имао пиштољ и звезде, то је имао само тај капетан ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците сада за ове беле траке.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То се не сећам да сам Ивану рекао. Ако сам му и рекао, онда сам поступио као и сви остали ловаски Срби који су учествовали у ослобађању места Ловас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У вези овог уласка у просторије задруге?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: 17.-ти и 18.-ти, није тачно, јер овде сведоци који су били, то ми знамо, сви који смо присутни, никоме од Хрвата ловаских, који су 17.-ог и 18.-ог били у дворишту, није видео, само си ме ти видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека сведок сада каже, нека се изјасни на ово.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Истина је, истина је оно, истина је оно што сам рекао у изјави и истина је да си дошао у двориште. То ће потврдити и други, да си дошао са пиштољем у руци, да си имао униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не у вези тога.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Да си имао чинове и да си том капетану рекао да мене, са мном иде горе пред задругу и мени си рекао да ставим траку. Када смо дошли горе, када смо обавили све то, развоз војске, онда си мени рекао, ја сам командант територијалне одбране и тај комби прелази у надлежност територијалне одбране и да ми даш кључеве. Ја сам истог момента теби дао кључеве и кажеш, сутра у осам сати на распоред овде у задругу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изјасните се везано за ово, он негира да је био када сте били тамо затворени у задрузи, негира да је тамо долазио.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Како не, па ја њега знам. Он је са мојим братом био колега, знамо се у селу. Само, знате шта, он је био јако фин дечко, углађен и фин, али чуди ме да овакве ствари сада може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, њему реците да ли је долазио 18.-ог и 17.-ог.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Јесте, долазио је, како не, долазио је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њему у лице реците.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Је, долазио си и одлазио си из дворишта, у двориште и из дворишта. Сви сте ви долазили.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: То је чиста лаж, то и ти знаш.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ко је нас.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ма, то је чиста лаж, то и ти знаш. Инструисан си да тако говориш.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ваше је да кажете да ми лажемо, а наше је.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: А пре тебе је било из Ловаса петнаест људи Хрвата.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Још ће неко рећи, још ће неко рећи.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Зашто ти то треба?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Питам те, зашто ти то треба?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Шта треба, шта треба?

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Па, знаш и сам да нисам био, знаш и сам да нисам био.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Како ниси био, спавао си био тамо, шта причаш.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Где сам био?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, у задрузи.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Чија је била канцеларија, ја ћу сада да питам, ако дозволите. А тематика је ово што је сведок изјављивао – чија је била канцеларија та на спрату за коју кажеш да си и мене виђао?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам ја.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знаш ти врло добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ту си ти био испред те канцеларије где је била у трему она до улице.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да, да, да, чија је то канцеларија била?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Не знам чија је.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Знаш врло добро.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам тебе видео врло добро и ти си мени ту испред те канцеларије, трежио кључеве.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Јесам, испред те канцеларије ако јесам. Али ти врло добро знаш да то није била моја канцеларија.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Па, ја не знам чија је канцеларија.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Како онда можеш рећи да је то била моја канцеларија?

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ту си испред те канцеларије сам ти дао кључеве.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: У реду.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја сам закључио сам у себи да је то твоја онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довршено суочење.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Када си рекао да си командант територијалне одбране, онда имаш канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, довршено суочење. Нисмо ни рекли за ту канцеларију да се суочавате.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Да ли дозвољавате да ја ставим примедбе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо примедбе. Ви сте то у Вашој одбрани причали.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ко, шта сада ја имам више.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Ништа више, па немаш ништа, оно што си добио задатак, ти си то одрадио.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Нема, ја имам своје ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Радојчићу, чули сте да је довршено суочење.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Примедбе моје су следеће. Сведок Мујић Иван говори апсолутно, апсолутно неистину у следећем: нисам имао чин до краја 1993. године у војсци Републике Српске Крајине. У ЈНА нисам имао чин. 12.10. када сам дошао у пратњи капетана, био сам обичан војник који је имао полуаутоматску пушку. Јесте, био је тај капетан, пиштољ нисам имао. рекао сам Вам до половине дванаестог месеца 1991., када сам задужио пиштољ у штабу територијалне одбране САО Крајине. То је права истина. Нисам му рекао на ходнику радионице тај дан поподне када је вратио комби, да сам командант територијалне одбране, јер територијална одбрана тада није ни постојала. Постојала је само војска и ми који смо били у старој униформи ЈНА на располагању војсци. То је права истина и то Мујић Иван зна. И рекао сам не да то возило треба за ТО, јер ТО није ни постојала, него да треба за резервисте или за војску, једну од те две речи сам употребио. Даље, 17.-ог и 18.-ог

ме није могао видети у дворишту задруге, када су се окупљали домаћи Хрвати, значи 17.-ог поподне и 18.-ог преподне, јер нисам ни био тада у дворишту задруге и нисам имао канцеларију у задрузи. То он зна врло добро, у тој канцеларији пре рата, за време рата, не знам шта је било после тога, Милан Миљковић је имао канцеларију, то он врло добро зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, завршено.

Опт. МИЛАН РАДОЈЧИЋ: Хвала лепо на пажњи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мујићу, хвала Вам што сте дошли да сведочите.

Сведок ИВАН МУЈИЋ: Ја се другачије нисам ни надао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Републике Хрватске.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Главни претрес СЕ ПРЕКИДА у 15 часова и 5 минута и биће настављен дана:

***28. јануара 2009. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута,
саслушањем сведока Бранке Балић.***

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА